

30 Författningskommentar

Prop. 1996/97:100
Del 1

30.1 Förslaget till skattebetalningslag

Allmänt

Bestämmelser om fastställelse av underlaget för att ta ut skatt enligt bl.a. kommunalskattelagen (1928:370) och lagen (1947:576) om statlig inkomstskatt finns i taxeringslagen (1990:324, TL). Bestämmelser om underlag för beräkning av socialavgifter finns i lagen (1981:691) om socialavgifter. Bestämmelserna om uppbörd, dvs. bestämmelser om bestämmande, debitering, redovisning och betalning, av dessa skatter och avgifter finns i uppbördslagen (1953:272, UBL) respektive lagen (1984:668) om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare (USAL). Dessa uppbördsbestämmelser har nu samlats i en ny lag benämnd skattebetalningslag (SBL).

Den nya lagen innehåller i likhet med uppbördslagen och lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare, förutom förfarandebestämmelser om uppbörd av preliminär och slutlig skatt samt socialavgifter, materiella bestämmelser om uttag av preliminär skatt. De nya uppbördsbestämmelserna avses gälla också i fråga om mervärdesskatt. De nuvarande bestämmelserna i mervärdesskattelagen (1994:200, ML) om uppbörd av sådan skatt har därför slopats.

Skattebetalningslagen avses i vissa delar gälla även i fråga om annan skatt än den nyss nämnda. De nya bestämmelserna om redovisning och betalning av skatt avses sålunda gälla också i fråga om skatt enligt lagen (1991:586) om särskild inkomstskatt för utomlands bosatta. De nuvarande bestämmelserna om redovisning och betalning av sådan skatt i den lagen har därför slopats.

Innehållsförteckning

Enligt Statsrådsberedningens promemoria Några riktlinjer för författningsspråket (PM 1994:4) bör längre författningar förses med en innehållsförteckning och ibland register. Dessa bör i formellt hänseende inte utgöra en del av författningen utan betraktas som ett redaktionellt tillägg av författningens utgivare.

Den nya lagen föreslås bli försedd med en innehållsförteckning. För att vara det hjälpmedel som är avsett har innehållsförteckningen tagits in närmast före den föreslagna lagtexten.

Lagen har, som framgår av innehållsförteckningen, delats in i 23 kapitel med egna rubriker. De olika kapitlen har, så långt det låter sig göras, ordnats kronologiskt. Kapitlen har i sin tur delats in i olika avsnitt med egna rubriker. Även dessa rubriker anges i innehållsförteckningen. I några avsnitt förekommer dessutom underrubriker. Dessa anges emellertid inte i innehållsförteckningen.

1 kap. Tillämpningsområde och definitioner

Prop. 1996/97:100

Del 1

Lagens tillämpningsområde

1 §

I 1 och 2 §§ anges lagens tillämpningsområde. I 1 § anges det område inom vilket lagen gäller fullt ut.

I *punkt 1* hänvisas till 1 kap. 1 § första stycket TL. Det innebär att skattebetalningslagen gäller i fråga om skatt eller avgift enligt

1. kommunalskattelagen (1928:370),
2. lagen (1947:576) om statlig inkomstskatt,
3. lagen (1984:1052) om statlig fastighetsskatt,
4. lagen (1990:661) om avkastningsskatt på pensionsmedel i fall som avses i 2 § första stycket 1)5 nämnda lag,
5. lagen (1991:687) om särskild löneskatt på pensionskostnader,
6. lagen (1994:1744) om allmänna egenavgifter,
7. lagen (1993:1537) om expansionsmedel.

I *punkt 2* hänvisas till lagen om socialavgifter. Det innebär att skattebetalningslagen gäller i fråga om sådana arbetsgivaravgifter och egenavgifter som behandlas i den förstnämnda lagen.

I *punkt 3* anges att lagen omfattar skatt enligt lagen om särskild löneskatt på vissa förvärvsinkomster. Sådan skatt betalas på samma sätt som en arbetsgivaravgift eller, i vissa fall, en egenavgift.

I *punkt 4* anges att lagen omfattar skatt enligt mervärdesskattelagen. Detta innebär att lagen skall tillämpas i fråga om såväl sådan mervärdesskatt som skall redovisas i särskild självdeklaration enligt de bestämmelser som för närvarande finns i 14 kap. 3 § ML som övrig mervärdesskatt. Sådan mervärdesskatt som skall redovisas i självdeklaration uppbärs på samma sätt som annan skatt som omfattas av taxeringslagens bestämmelser.

I *punkt 5* anges att lagen omfattar avgift enligt lagen (1994:1920) om allmän löneavgift. Även i detta fall betalas avgiften på samma sätt som en arbetsgivaravgift eller egenavgift.

I *punkt 6* anges att lagen dessutom gäller i fråga om skattetillägg och förseningsavgift som hör till sådan skatt eller avgift som avses i punkterna 1)5 samt förseningsavgift enligt fastighetstaxeringslagen (1979:1152). Detta innebär bl.a. att lagen gäller i fråga om skattetillägg och förseningsavgift enligt såväl taxeringslagen som skattebetalningslagen.

I *punkt 7* anges slutligen att lagen även gäller i fråga om ränta på sådana belopp som avses i 1)6.

I förhållande till utredningens förslag har en redaktionell ändring gjorts och efter föredragningen i Lagrådet har ordet "beräkning" i paragrafen s inledning i förtydligande syfte ersatts med "bestämmande".

2 §

I paragrafen anges att vissa bestämmelser i lagen, bestämmelserna om redovisning och betalning av skatt (bestämmelserna i 10)23 kap.), dvs. uppbördsbestämmelserna i en mer inskränkt betydelse, skall gälla även

viss annan skatt än de som anges i 1 §.

Enligt *punkt 1* gäller bestämmelserna om redovisning och betalning av skatt också i fråga om skatt enligt lagen om särskild inkomstskatt för utomlands bosatta.

I *punkt 2* anges att redovisnings- och betalningsbestämmelserna dessutom gäller i fråga om skattetillägg och förseningsavgift som hör till sådan skatt som avses i punkt 1.

I *punkt 3* anges att lagen också gäller vid redovisning och betalning av ränta på sådana belopp som avses i 1 och 2.

Paragraferna 1 och 2 ersätter 1 § första stycket UBL och 1 § USAL. I förhållande till den först nämnda paragrafen har skogsvårdsavgift och annuitet på avdikningslån slopats. Detta beror på att dessa pålagor inte längre är aktuella. Lagen (1946:324) om skogsvårdsavgift upphörde att gälla vid utgången av juni 1992 (se SFS 1991:1849) och annuiteter på avdikningslån förekommer inte längre. Den sista taxering vid vilken annuitet på avdikningslån kunnat bli aktuell synes ha varit 1996 års taxering. Vid debiteringen av slutlig skatt på grund av 1992)1996 års taxeringar förekom emellertid inte några annuiteter på avdikningslån. Den senaste debiteringen av annuitet på avdikningslån var vid 1991 års taxering. Då förekom två fall på sammanlagt 2 957 kr.

I förhållande till utredningens förslag har i 2 § i klagörande syfte lagts till att skattebetalningslagen gäller även vid redovisningen av skatt, enligt lagen om särskild inkomstskatt för utomlands bosatta.

Definitioner

3 §

I paragrafen hänvisas generellt till de termer och uttryck som finns i de lagar som nämns i 1 och 2 §§ samt i 1 kap. 1 § TL. Visserligen omfattar 1 § i det nu aktuella kapitlet även taxeringslagen där det i 1 kap. 3 § första stycket sägs att begrepp som används i den lagen har samma innebörd som i kommunalskattelagen och lagen om statlig inkomstskatt men det har ändå ansetts nödvändigt med en direkt hänvisning i skattebetalningslagen till uppräkningslagen i 1 kap. 1 § TL för att täcka in de termer och uttryck som används i de uppräknade lagarna men som inte förekommer i taxeringslagen.

Hänvisningarna medför att bl.a. begreppet hemortskommun får samma innebörd i skattebetalningslagen (se 2 kap. 1 §) som det har i taxeringslagen, kommunalskattelagen och lagen om statlig inkomstskatt. Motsvarande bestämmelser finns nu i 2 § 1 mom. första stycket UBL. I utredningens förslag har reservationen "om inte annat anges eller framgår av sammanhanget" ersatts med "om inte annat anges i detta kapitel". Någon ändring i sak var emellertid inte åsyftad. Nu har uppbördslagens reservation åter förts in. Detta beror på att en term eller ett uttryck kan ha något olika innebörd i olika lagar. I dessa fall avses den innebörd gälla som anges i den aktuella skattens eller avgiftens grundförfattning. När det gäller mervärdesskatt gäller exempelvis den innebörd som framgår av mervär-

dessskattelagen.

Prop. 1996/97:100

Bestämmelser som ger termer och uttryck en speciell betydelse i denna lag finns i 4)6 §§.

Del 1

Genom tillägget i andra meningen, har begreppet arbetsgivaravgift utvidgats till att i skattebetalningslagen gälla, förutom arbetsgivaravgift enligt lagen om socialavgifter, även sådan särskild löneskatt och allmän löneavgift som arbetsgivare har att betala enligt 1 § lagen om särskild löneskatt på vissa förvärvsinkomster respektive 1 § lagen om allmän löneavgift.

4 §

I skattebetalningslagen har det inte ansetts behövas någon definition av begreppet skattskyldig. Begreppet definieras inte heller i kommunalskattelagen, lagen om statlig inkomstskatt eller taxeringslagen. Det faller sig naturligt att med begreppet avse den som är skyldig att betala sådan skatt som avses i den lag där begreppet används.

I skattebetalningslagen används begreppen skatt och skattskyldig i en något vidare betydelse än som faller sig naturlig. Den utvidgning som gjorts framgår av den nu aktuella paragrafen.

I *första stycket* anges att vad som sägs i lagen om skatt och skattskyldig också gäller avgift och avgiftsskyldig. Bestämmelserna har haft 1 kap. 2 § TL som förebild. Syftet med bestämmelserna är att förenkla den följande lagtexten. Vad som sägs om skatt och skattskyldig gäller alltså även sådan avgift som enligt 1 § omfattas av lagen och den som är skyldig att betala avgiften. Detsamma gäller avdragen skatt och den som är skyldig att göra sådant avdrag. I den delen har bestämmelsen utformats enligt Lagrådets förslag.

I första stycket anges dessutom att vad som sägs i lagen om skatt och skattskyldig också skall gälla i fråga om skattetillägg, förseningsavgift och ränta och den som är skyldig att betala sådant tillägg eller sådan avgift eller ränta. När det gäller avgiftstillägg finns nu motsvarande bestämmelser i 49 § andra stycket USAL.

I *andra stycket* anges vissa belopp som i lagen likställs med skatt.

Någon motsvarighet till *andra stycket 1* finns inte i utredningens förslag. Bestämmelsen avses gälla, förutom sådana belopp som motsvarar ett handelsbolags skuld för skatt och som skall betalas av en bolagsman, sådana belopp som någon ålagts att betala enligt 12 kap. 3 eller 6 §. Den nya bestämmelsen medför att punkten 4 i tredje stycket av utredningens förslag till den nu aktuella paragrafen inte behövs. Detsamma gäller 20 kap. 7 § i utredningens förslag. I den paragrafen angavs att då en bolagsman enligt 2 kap. 20 § lagen (1980:1102) om handelsbolag och enkla bolag skall svara för ett handelsbolags skuld avseende skatt enligt denna lag fick indrivning ske i samma ordning som gäller för skatt. Paragrafen avsågs ersätta motsvarande bestämmelser i 77 c § UBL, 15 a § USAL och 16 kap. 18 § ML.

Andra stycket 2 ersätter 16 kap. 2 § första stycket andra meningen ML. Bestämmelserna har utvidgats till att gälla all skatt och, på grund av föreskrifterna i första stycket, alla avgifter som återbetalats till den

skattskyldige.

Prop. 1996/97:100

Del 1

Fr.o.m. den 1 januari 1997 är ett handelsbolag skattskyldigt för statlig fastighetsskatt, avkastningsskatt på pensionsmedel och särskild löneskatt på pensionskostnader (prop. 1996/97:12, bet. 1996/97:SkU7, rskr 1996/97:70). I de fall ett handelsbolag skall betala någon av de nämnda skatterna omfattas givetvis bolaget av begreppet skattskyldig. Detta skall dock gälla även i övriga fall. Detta framgår av *tredje stycket* där det anges att handelsbolag likställs med skattskyldig även om bolaget inte är skyldigt att betala någon av de skatter som avses i 1 §. Detsamma gäller i fråga om den som har rätt till återbetalning av ingående mervärdesskatt enligt 10 kap. 9-13 §§ ML och den som utan att vara skattskyldig i Sverige har tilldelats en F-skattsedel enligt 4 kap. 7 §. Syftet med bestämmelserna är också i de här fallen att förenkla den efterföljande lagtexten.

I förhållande till utredningsförslaget har punkten 4 slopats (se kommentaren till andra stycket). Den har ersatts med en bestämmelse om att med skattskyldig likställs också sådan representant för enkelt bolag eller partrederi som avses i 23 kap. 3 §.

Bestämmelserna om handelsbolag hänger samman med att ett sådant bolag skall kunna tilldelas en skattsedel på preliminär skatt trots att bolaget inte är ett skattesubjekt (se 4 kap. 7 och 16 §§). Bestämmelserna behövs egentligen endast i det fallet att handelsbolaget varken är arbetsgivare eller bedriver verksamhet som medför skattskyldighet för eller rätt till återbetalning av mervärdesskatt. Om bolaget är arbetsgivare omfattas det av begreppet skattskyldig på grund av första stycket i den nu aktuella paragrafen och om bolaget bedriver verksamhet som medför skattskyldighet för eller rätt till återbetalning av mervärdesskatt omfattas det av begreppet skattskyldig enligt mervärdesskattelagen och, på grund av 3 §, även enligt skattebetalningslagen. Detsamma gäller europeiska ekonomiska intressegrupperingar. Att handelsbolag och europeiska intressegrupperingar är skyldiga att betala mervärdesskatt anges i 6 kap. 1 § ML. Sådana rättssubjekt är dessutom skyldiga att betala arbetsgivaravgifter för sina anställda, allmän löneavgift och särskild löneskatt på vissa förvärvsinkomster.

En motsvarande reglering finns nu i 2 § 1 mom. andra stycket UBL.

5 §

De särskilda bestämmelser i lagen som tar sikte på handelsbolag skall, om inte annat har föreskrivits, gälla även i fråga om sådana rättssubjekt som avses i lagen (1994:1927) om europeiska ekonomiska intressegrupperingar. Bestämmelser om detta har tagits in i denna paragraf. Att begreppet skattskyldig därigenom kommer att omfatta också europeiska ekonomiska intressegrupperingar även om de inte bedriver verksamhet som medför skattskyldighet för mervärdesskatt följer av 4 § tredje stycket.

I förhållande till utredningens förslag har av redaktionella skäl sist i paragrafen lagts till "(EEIG)".

Särskilda bestämmelser om europeiska ekonomiska intressegrupperingar har tagits in endast i 2 kap. 2 § andra stycket.

Här bör nämnas att enligt en ändring i 1 kap. 1 § lagen (1980:1102) om handelsbolag och enkla bolag, som trädde i kraft den 1 januari 1995, föreligger ett handelsbolag inte förrän det har förts in i handelsregistret. Detta register förs enligt 1 § handelsregisterlagen (1974:157) av Patent- och registreringsverket.

När det gäller en europeisk ekonomisk intressegruppering finns liknande bestämmelser. Enligt artikel 1 i rådets förordning (EEG) nr 2137/85 om europeiska ekonomiska intressegrupperingar (EEIG) skall de som avser att bilda en sådan gruppering ingå ett avtal och låta registrera grupperingen. En på det sättet bildad gruppering kan från dagen för registreringen i eget namn förvärva rättigheter och ikläda sig skyldigheter av alla slag, ingå avtal eller vidta andra rättshandlingar samt föra talan inför domstolar och andra myndigheter.

Enligt 11 § lagen (1994:1927) om europeiska ekonomiska intressegrupperingar är Patent- och registreringsverket registreringsmyndighet för intressegrupperingar.

Av det som sagts nu framgår att såväl handelsbolag som europeiska ekonomiska intressegrupperingar måste vara registrerade hos Patent- och registreringsverket för att bestämmelserna i denna lag skall bli tillämpliga på sådana rättssubjekt.

6 §

I paragrafen definieras, i alfabetisk ordning, vissa centrala begrepp som används i lagen. Paragrafen ersätter 2 § 2 mom. UBL och 2 § USAL.

Inledningsvis anges vad som avses med begreppen *arbetsgivare* och *arbetstagare*. Definitionerna av dessa begrepp knyts på inrådan av Lagrådet direkt an ersättning för arbete.

I 39 § 4 mom. UBL finns nu bestämmelser om att förvaltare vid tvångsförvaltning av fastighet skall ses som arbetsgivare. En sådan reglering finns det behov av även med den nya lagstiftningen. Bestämmelserna passar emellertid bättre in i bostadsförvaltningslagen (1977:792) än i skattebetalningslagen. Sådana föreskrifter bör därför tas in i en ny 9 a § i bostadsförvaltningslagen.

När det gäller konkursförvaltare finns inget behov av en bestämmelse liknande den som gäller vid tvångsförvaltning av fastighet. Om en gäldenärs näringsverksamhet skall fortsätta efter en konkurs är det konkursboet som skall bedriva verksamheten. Det är då konkursboet som blir arbetsgivare och som svarar för de skyldigheter som en arbetsgivare har. Det är alltså i princip konkursboet som är skyldigt att betala ut ersättning för arbete samt att göra skatteavdrag och betala arbetsgivaravgifter. I praktiken blir emellertid detta sällan aktuellt, eftersom reglerna om lönegaranti blir tillämpliga.

Begreppet *beskattningsår* behöver definieras i lagen, eftersom det används även i samband med annan skatt än som avses i kommunal-skattelagen, lagen om statlig inkomstskatt och mervärdesskattelagen. Begreppet beskattningsår har sålunda utsträckts till att gälla även i fråga om arbetsgivaravgifter och avdragen skatt. I dessa fall motsvaras beskattningsåret av det kalenderår för vilket arbetsgivaravgifter och

avdragen skatt skall betalas. När det gäller arbetsgivaravgifter ersätter begreppet beskattningsår det nu använda begreppet utgiftsår.

Definitionen av begreppet *inkomstår* överensstämmer med vad som nu gäller enligt uppbördslagen. Vad som avses med taxeringsår framgår av 3 § kommunalskattelagen.

Definitionen av begreppet *näringsverksamhet* är i princip densamma som i 2 § 2 mom. UBL. En redaktionell ändring har emellertid gjorts för att anpassa texten till den kommande inkomstskattelagen (se SOU 1997:2). På grund av bestämmelserna i 3 § första meningen avses med intäkt av näringsverksamhet detsamma som i kommunalskattelagen och lagen om statlig inkomstskatt. I förtydligande syfte har det ändock i definitionen tagits in en direkt hänvisning till de aktuella bestämmelserna i dessa lagar.

En definition av begreppet näringsverksamhet när det gäller kommunal inkomstskatt finns i 21 § kommunalskattelagen. Vad som skall hänföras till intäkt av näringsverksamhet anges i 22 § kommunalskattelagen samt anvisningarna till denna paragraf. Nu nämnda bestämmelser gäller enligt 2 § 1 mom. första och andra styckena lagen om statlig inkomstskatt också vid taxeringen till statlig inkomstskatt. Vid denna taxering ges emellertid begreppet intäkt av näringsverksamhet en något vidare betydelse genom ett tillägg i 2 § 1 mom. sjätte stycket nyssnämnda lag.

Eftersom även den som inte är skattskyldig i Sverige skall kunna få en F-skattsedel (se 4 kap. 7 §), har emellertid begreppet näringsverksamhet i skattebetalningslagen utvidgats till att också omfatta sådan verksamhet som bedrivs eller kan antas komma att bedrivas här i landet av någon som inte är skattskyldig här men som, om verksamheten bedrivits av någon här skattskyldig, varit att hänföra till intäkt av näringsverksamhet.

De i uppbördslagen använda begreppen kvarstående skatt, överskjutande skatt och tillkommande skatt har av förenklingsskäl utmönstrats ur skattebetalningslagen.

Såväl slutlig som preliminär skatt skall inom det nya systemet redovisas på ett särskilt konto för varje skattskyldig, ett skattekonto, och kommer att påverka saldot på kontot. En kvarstående skatt enligt nuvarande system kommer att motsvara en ökning av ett underskott eller en minskning av ett överskott på skattekontot i det nya systemet och en överskjutande skatt kommer att motsvaras av en minskning av ett underskott eller en ökning av ett överskott på skattekontot.

Även de i uppbördslagen använda begreppen kvarskatteavgift, respitränta, anståndsrenta, ö-skatteränta och restitutionsränta försvinner inom det nya systemet. De ersätts av två nya räntor, kostnadsränta och intäktsränta.

De nya räntebegreppen har inte ansetts behöva definieras. Räntebestämmelserna har tagits in i 19 kap.

Begreppet *överskjutande ingående mervärdesskatt* har definierats på i huvudsak samma sätt som i uppbördslagen. Begreppen ingående och utgående mervärdesskatt har enligt 3 § samma betydelse som i mervärdesskattelagen. I den lagen definieras begreppen utgående och ingående skatt i 1 kap. 8 §.

Begreppen månadsavgift och årsavgift vilka definieras i 2 § USAL används inte i skattebetalningslagen.

Prop. 1996/97:100
Del 1

Nuvarande räntor enligt lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare och mervärdesskattelagen, dvs. restitutionsränta, anståndsränta och respitränta, ersätts också av de nyss nämnda två nya räntorna, kostnadsränta och infäktsränta.

Begreppet ogift skattskyldig används inte längre i uppördssammanhang och begreppet gift skattskyldig har fått en väsentligt minskad betydelse. Det har nu betydelse endast vid tillämpningen av bestämmelserna om ansvarighet för makes skatt i 77 b § UBL. Dessa bestämmelser har emellertid inte fått någon motsvarighet i skattebetalningslagen. Med hänsyn till detta finns det inte längre något behov av att definiera begreppen.

I förhållande till utredningsförslaget har några definitioner slopats. Att definitionen av avgiftsspecifikation har slopats beror på att en sådan specifikation inte skall finnas i det nya systemet. Något behov av att definiera begreppen beskattningsbeslut, preliminär självdeklaration, preliminär skatt, skattedeklaration och slutlig skatt har inte ansetts finnas. Vad som avses med dessa begrepp framgår av 11 kap. 1 §, 10 kap. 7 §, 4 kap. 2 §, 10 kap. 17 § respektive 11 kap. 9 §.

På inrådan av Lagrådet har dessutom definitionerna av begreppen förfallodag, huvudinkomst och sidoinkomst, lön samt skatteavdrag slopats i den nu aktuella paragrafen. Behövliga definitioner ges i stället i anslutning till de bestämmelser där de förekommer. När det gäller lön används i stället i flertalet fall lokutionerna "ersättning för arbete, ränta eller utdelning" eller "ersättning för arbete" beroende på vad som avses i det särskilda fallet.

2 kap. Beslutande myndighet

I kapitlet anges att beslut enligt skattebetalningslagen skall fattas av en viss skattemyndighet. Genom denna ordning behöver det inte i de efterföljande kapitlen särskilt anges vilken myndighet det är som skall fatta de där aktuella besluten. Detta behöver anges endast i de fall det blir fråga om undantag från de nu aktuella bestämmelserna eller om det anses vara lämpligt av redaktionella skäl.

Beslut som rör fysiska personer

1 §

Paragrafen, som har ändrats efter föredragningen i Lagrådet, innehåller generella behörighetsregler i fråga om beslut som rör fysiska personer. De ersätter tillsammans med 2 § de regler som för närvarande finns i 2 a § första och andra styckena UBL, 3 § första stycket USAL samt 12 kap. 1 § och 14 kap. 23 § ML.

I *första stycket* finns huvudregeln rörande fysiska personer. Den gäller samtliga skattskyldiga och avgiftsskyldiga samt sådana personer som är skyldiga att göra skatteavdrag under förutsättning att de författningesenligt skall ha varit folkbokförda här i landet den 1 november året före beslutsåret.

I *andra stycket* regleras beslutsbehörigheten i de fall den fysiska personen har varit bosatt här i landet eller stadigvarande vistats här under

sådana förhållanden att han inte skulle ha varit folkbokförd här den 1 november året före beslutsåret. I dessa fall skall beslutet fattas av skattemyndigheten i det län där den fysiska personen först var bosatt respektive stadigvarande vistades.

I *tredje stycket* regleras det fallet att den fysiska personen anses bosatt här i landet på grund av sådan väsentlig anknytning som avses i punkt 1 av anvisningarna till 53 § KL.

Första-tredje styckena gäller inte om något annat följer av 3-5 §§. Detta anges i *fjärde stycket*. Om behörig myndighet inte finns enligt den nu aktuella paragrafen eller 3-5 §§ skall beslut fattas av Skattemyndigheten i Stockholms län. Detta anges också i *fjärde stycket*.

Huvudregeln innebär att om en person är folkbokförd i Göteborgs kommun den 1 november 1996 men i Stockholms kommun den 1 november 1997 skall Skattemyndigheten i Göteborgs och Bohus län fatta beslut om skatt och arbetsgivaravgifter till och med kalenderåret 1997. Den skattemyndigheten skall också fatta sådana beslut om registrering av arbetsgivare och mervärdesskattskyldiga som avses i 3 kap. 1 § och som skall fattas under kalenderåret 1997. Skattemyndigheten i Stockholms län skall däremot fatta beslut om skatt och arbetsgivaravgifter hänförliga till kalenderåret 1998 eller tiden därefter. Den skattemyndigheten skall också fatta sådana beslut om skatt eller avgift för tidigare beskattningsår som fattas under kalenderåret 1998 eller därefter. Skattemyndigheten i Stockholms län skall också fatta sådana beslut om registrering av arbetsgivare och mervärdesskattskyldiga som skall fattas under kalenderåret 1998 eller senare.

Den valda ordningen hänger samman med de föreslagna reglerna om ett skattekonto för varje skattskyldig (se kommentaren till 3 kap. 5 §). Enligt nu gällande regler kan flera olika skattemyndigheter vara behöriga att fatta t.ex. debiteringsbeslut rörande en och samma skattskyldig. Detta gäller om debiteringarna grundas på taxeringar för olika inkomstår och den skattskyldige under åren flyttat mellan olika län. Från administrativ synpunkt är det viktigt att det är endast en skattemyndighet som är behörig att fatta beslut rörande varje skattskyldig oberoende av till vilket inkomstår eller vilken månad beslutet är hänförligt. En sådan ordning är en förutsättning för att man skall kunna ha endast ett skattekonto per skattskyldig och därigenom kunna ge en samlad bild av den skattskyldiges ekonomiska relation till skattemyndigheten.

Om en skattemyndighet avser att fatta ett beslut rörande en skattskyldig som inte har något skattekonto hos myndigheten måste den först undersöka om ett sådant konto finns hos någon annan skattemyndighet. Detta skall framgå av skatteregistret. Om det finns ett skattekonto hos en annan skattemyndighet och det är denna myndighet som är rätt beslutsmyndighet bör ärendet flyttas över till den kontoförande myndigheten. Att detta kan ske framgår av 5 §. I annat fall bör skattekontot flyttas över till rätt myndighet. Om det inte finns något skattekonto skall skattemyndigheten öppna ett konto.

Ett undantag från huvudregeln finns i 3 §. Det gäller registrerade personer. Även 4 och 5 §§ innehåller undantag från huvudregeln.

Prop. 1996/97:100
Del 1

Beslut som rör juridiska personer

Prop. 1996/97:100
Del 1

2 §

Paragrafen, som har ändrats efter föredragningen i Lagrådet, innehåller generella behörighetsregler i fråga om beslut som rör juridiska personer.

I *första stycket* har tagits in en särskild behörighetsregel för beslut rörande handelsbolag. När det gäller beslut om skattsedel på preliminär skatt finns nu liknande bestämmelser i 34 § UBL. I den nu aktuella paragrafen bestäms emellertid behörig skattemyndighet genom anknytningen till bolagets huvudkontor i stället för som nu till kontorets postadress vilken är den adress som skall registreras för bolaget enligt handelsregisterlagen. Enligt Patent- och registreringsverkets praxis tillåts inte handelsbolag registrera sitt huvudkontor på en adress i utlandet.

I *andra stycket* finns motsvarande bestämmelser för europeiska ekonomiska intressegrupperingar. Anknytningen till behörig skattemyndighet sker emellertid i detta fall genom grupperingens säte.

I *tredje stycket* anges vilken skattemyndighet som skall fatta beslut i fråga om andra juridiska personer än sådana som avses i första och andra styckena.

I 3)5 §§ finns bestämmelser om beslutsbehörighet i vissa fall. Dess bestämmelser avses äga företräde framför första-tredje styckena i den nu aktuella paragrafen. I *fjärde stycket* anges därför att paragrafens bestämmelser inte gäller om annat följer av dessa paragrafer. Har den juridiska personen upplösts skall beslut fattas av den senast behöriga myndigheten. Om behörig myndighet inte finns enligt den nu aktuella paragrafen eller 3-5 §§ skall beslut fattas av Skattemyndigheten i Stockholms län. Detta anges också i fjärde stycket.

Av kommentaren till 1 kap. 5 § framgår att såväl handelsbolag som europeiska ekonomiska intressegrupperingar måste vara registrerade hos Patent- och registreringsverket för att vara ett rättssubjekt.

Beslut som rör registrerade skattskyldiga

3 §

Paragrafen innehåller generella behörighetsregler i fråga om beslut som rör såväl fysiska som juridiska personer som registrerats enligt 3 kap. 1 §.

Redovisningar av avdragen preliminär skatt, arbetsgivaravgifter och mervärdesskatt är "kortperiodiska", dvs. de avser en fullständig och slutgiltig redovisning för den aktuella perioden, och kan bli föremål för periodkontroller. Granskningen av nämnda skatter och avgifter sker i regel sammanhållet i form av s.k. integrerade revisioner eller på annat sätt. Dessutom är utredningsmaterialet i stor utsträckning gemensamt för dessa skatter och avgifter. Det är därför angeläget att en enda skattemyndighet kan besluta i alla tre ärendetyperna vid ett och samma tillfälle.

Enligt 12 kap. 1 § första stycket ML fattas beskattningsbeslut och andra beslut i beskattningsärenden enligt huvudregeln av skattemyndigheten i det län där den skattskyldige vid aktuellt tillfälle är registrerad. Även när

det gäller arbetsgivare tillämpas ett registreringsförfarande. Det är emellertid inte lagreglerat men såväl 2 a § UBL som 3 § USAL förutsätter att en arbetsgivare skall vara registrerad för inbetalning och redovisning av arbetstagares skatt. Mot bakgrund av vad som har sagts nu har i skattebetalningslagen tagits in regler om registrering av den som är arbetsgivare och den som är skyldig att redovisa mervärdesskatt som i huvudsak motsvarar registreringsreglerna i mervärdesskattelagen (se kommentarerna till 3 kap.).

Den nu aktuella paragrafen innehåller en behörighetsregel i fråga om beslut som gäller sådana skattskyldiga som registrerats enligt 3 kap. 1 §. Regeln skall ses som ett undantag från 1 och 2 §§. Den gäller i fråga om såväl sådana beslut som riktas mot en skattskyldig i hans egenskap av arbetsgivare, t.ex. ett beslut om betalningsskyldighet för avdragen men inte redovisad och betald preliminär skatt för anställda eller ett beslut om arbetsgivaravgifter, som beslut i fråga om den egna skatten exempelvis inkomstskatt och mervärdesskatt.

Paragrafen motsvarar i huvudsak de regler som för närvarande finns i 2 a § andra stycket UBL och 3 § första stycket USAL. Bestämmelserna om vad som skall gälla om den skattskyldige inte är registrerad som arbetsgivare eller mervärdesskattskyldig enligt bestämmelserna i 3 kap. finns emellertid i 1 eller 2 §.

Det finns en väsentlig skillnad mellan behörighetsreglerna för beslut rörande skattskyldiga enligt 1 eller 2 § och beslut rörande registrerade skattskyldiga enligt förevarande paragraf. Är t.ex. en fysisk person registrerad kan besluten fattas av den skattemyndighet hos vilken registrering har skett även om den fysiska personen efter registreringen har bytt hemortskommun. Skattemyndigheten är alltså inte skyldig att inför varje beslut undersöka vilken hemortskommun den skattskyldige har. Om skattemyndigheten har fått uppgift om att den skattskyldige har bytt hemortskommun bör emellertid en omregistrering ske. Beslut som fattas därefter skall fattas av den nya myndigheten.

Eftersom en fysisk person skall vara registrerad i det län där han författningsenligt skulle vara folkbokförd den 1 november året före registreringsåret, kan en omregistrering för en sådan person komma i fråga högst en gång per år.

Om beslut skall fattas av den nya skattemyndigheten skall även den skattskyldiges skattekonto flyttas över till den myndigheten. Detta innebär givetvis att myndigheterna måste ha kontakt med varandra och samarbeta.

Är den skattskyldige inte registrerad skall beslut fattas av den skattemyndighet som anges i 1 eller 2 §.

Den nu aktuella paragrafen gäller inte om skattemyndigheten med stöd av 5 § beslutat något annat.

Beslut i fråga om vissa gemenskapsinterna förvärv

4 §

Paragrafen innehåller en särskild behörighetsregel när det gäller vissa

gemenskapsinterna förvärv (jfr 12 kap. 1 a § ML).

I förhållande till utredningsförslaget har Kopparbergs län ersatts med den nya beteckningen Dalarnas län.

Prop. 1996/97:100

Del 1

Överflyttning av ärenden och uppgifter

5 §

I *första stycket* av paragrafen har tagits in en regel som gör det möjligt att flytta beslutsbehörigheten mellan två skattemyndigheter. Den motsvarar 2 a § tredje stycket UBL och 3 § tredje stycket USAL. Bestämmelser av samma slag finns i 2 kap. 2 § tredje stycket TL. Bestämmelserna gäller också beslut om mervärdesskatt. I den delen ersätter de 12 kap. 1 § andra stycket ML där det finns en hänvisning till 2 kap. 2 § tredje stycket TL.

Genom bestämmelserna i *andra stycket* ges regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer rätt att besluta att t.ex. ett visst slag av ärenden enligt skattebetalningslagen samlas hos en skattemyndighet. Motsvarande bestämmelser finns nu i 105 § UBL. Beslutanderätten ligger emellertid enligt sistnämnda paragraf enbart hos regeringen.

6 §

Första stycket innehåller en generell bestämmelse för det fall en handling sänts in till fel skattemyndighet.

I *andra stycket* finns en särreglering för det fall en begäran om omprövning sänts in till en allmän förvaltningsdomstol.

Första och andra styckena ersätter, såvitt gäller en begäran om omprövning 86 § fjärde stycket UBL, 52 § tredje stycket USAL och 15 kap. 5 § ML.

Av *tredje stycket* följer att en inbetalning av skatt anses ha gjorts inom föreskriven tid även om inbetalningen har skett till fel skattemyndighet. En förutsättning för detta är emellertid att inbetalningen gjorts inom den föreskrivna tiden. Stycket ersätter 52 § tredje stycket UBL.

Riksskatteverkets befogenheter

7 §

I *första stycket* ges Riksskatteverket en generell rätt att överta ett ärende enligt 14 kap. i denna lag, dvs. när det gäller frågor om skattekontroll, från den ansvariga skattemyndigheten. Regeln ersätter 12 kap. 1 § fjärde stycket ML.

På grund av vad Riksskatteverket anfört i sitt remissvar har utredningens förslag kompletterats med ett *andra stycke*. Av detta framgår att om en periodisk sammanställning skall lämnas till Riksskatteverket enligt bestämmelsen i 10 kap. 36 § får verket fatta sådana beslut om förseningsavgift som avses i 15 kap. 6 och 7 §§. Även i de fall Riksskatteverket har beslutat om förseningsavgift skall den registreras på den skattskyldiges skattekonto av den skattemyndighet där kontot finns.

Avgörande i skattenämnd

8 §

Paragrafen ersätter 12 kap. 1 § tredje stycket ML. Den har utvidgats till att omfatta inte bara beslut om mervärdesskatt utan samtliga beskattningsbeslut enligt skattebetalningslagen.

3 kap. Registrering och skattekonton

Registrering

1 §

För närvarande finns inga bestämmelser om registrering av arbetsgivare vare sig i uppbördslagen eller i lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare. Av behörighetsreglerna i 2 a § UBL och 3 § USAL framgår emellertid att en sådan registrering avses kunna ske.

Bestämmelser om att registrering skall ske av den som är skyldig att betala mervärdesskatt finns däremot i 14 kap. 1 § ML vilken nu ersätts.

I *första stycket* har, främst av redaktionella skäl, tagits in en uttrycklig regel om registrering av dem som är skyldiga att göra skatteavdrag eller betala arbetsgivaravgifter samt av mervärdesskattskyldiga. I utredningsförslaget saknades däremot en sådan regel. Den ansågs kunna ges på en lägre nivå. Begreppet arbetsgivaravgifter omfattar enligt 1 kap. 3 § även sådan särskild löneskatt och allmän löneavgift som en arbetsgivare är skyldig att betala enligt 1 § lagen (1990:659) om särskild löneskatt på vissa förvärsinkomster och 1 § lagen (1994:1920) om allmän löneavgift. Den som har att betala sådan skatt eller avgift skall alltså också registreras.

Bestämmelserna om vilken skattemyndighet som skall fatta registreringsbeslut finns i 2 kap. 1 och 2 §§.

När det gäller beslut om ändrad registrering rörande en skattskyldig som redan registrerats skall enligt 2 kap. 3 § beslut fattas av skattemyndigheten i det län där den skattskyldige är registrerad.

I *andra-fjärde styckena* har efter föredragningen i Lagrådet tagits in bestämmelser om hos vilken skattemyndighet registreringen skall ske.

Anmälan för registrering

2 §

I *första stycket* har tagits in bestämmelser om att sådana personer som avser att bedriva näringsverksamhet och som skall registreras enligt 1 § är skyldiga att anmäla sig för registrering hos skattemyndigheten. I den del paragrafen gäller mervärdesskattskyldiga ersätter den registreringsbestämmelserna i 14 kap. 2 § ML.

Det avses inte vara en förutsättning för registrering att anmälnings-

skyldigheten har fullgjorts. Om skattemyndigheten på något annat sätt, t.ex. genom en skattedeclaration, har fått uppgifter som visar att någon är arbetsgivare eller skyldig att redovisa mervärdesskatt avses registrering också kunna ske. Även i andra fall bör en registrering kunna ske. Detta gäller t.ex. i fråga om den som ansöker om återbetalning enligt 10 kap. 11, 11 a, 11 b eller 12 § ML men inte är skyldig att anmäla sig för registrering enligt den nu aktuella paragrafen och den som omfattas av ett beslut som meddelats enligt 10 kap. 9 § ML.

I första stycket anges också var anmälan skall göras. Det är hos skattemyndigheten, dvs. den skattemyndighet som skall besluta om registreringen. Paragrafen ersätter i den delen 14 kap. 19 § ML.

I *andra stycket* finns en bestämmelse om att den som bedriver flera verksamheter som medför skattskyldighet för mervärdesskatt skall lämna en anmälan för varje verksamhet. Bestämmelsen motsvarar 14 kap. 20 § andra meningen ML.

Tredje stycket första meningen motsvarar 14 kap. 21 § ML. Utredningen föreslog att dessa bestämmelser inte skulle tas in i lag, utan att nödvändiga föreskrifter skulle meddelas av regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer.

Enligt artikel 22.1 a av EG:s sjätte mervärdesskattedirektiv¹ skall varje skattskyldig uppge när hans verksamhet inleds, förändras eller upphör. Riksskatteverket har i sitt remissvar ansett att det därför uttryckligen bör framgå av lagen när en anmälan till registrering skall ske. Regeringen delar den uppfattningen.

Reglerna om att i princip samtliga mervärdesskattskyldiga skall anmäla sig för registrering infördes den 1 januari 1995 (prop. 1994/95:57 s. 91 f). Regeln om detta finns nu i 14 kap. 2 § andra stycket ML. De nu föreslagna reglerna innebär en viss lindring i anmälningsskyldigheten.

De som redovisar mervärdesskatten i självdeklarationen anses enligt nuvarande regler i 14 kap. 2 § andra stycket ML fullgöra anmälningsskyldigheten genom avlämnandet av deklARATIONEN. Det kan tyckas vara praktiskt att anmälningsskyldigheten kan fullgöras genom avlämnandet av självdeklarationen. Ur kontroll- och informationssynpunkt är det dock en mindre lämplig ordning eftersom det i praktiken kan ta långt mer än ett år från det att verksamheten startar till det att skattemyndigheten får vetskap om den. Den skattskyldige tilldelas inte heller något registreringsnummer för mervärdesskatt förrän registrering skett. Vad som sagts nu talar för att även den som redovisar mervärdesskatt i självdeklarationen bör göra en anmälan i samband med att verksamheten startar.

Vi tillämpning av de regler som gäller för EG-handel samt vid det informationsutbyte som sker mellan EG-länderna har registreringsnumret en central betydelse, vilket Riksskatteverket påpekat. Även av detta skäl

¹Rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter - Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund (EGT nr L 145, 13.6.1977, s. 1). Direktivet senast ändrat genom direktiv 96/95/EG (EGT nr L 338, 28.12.1996, s. 89).

är det rimligt att kräva att även de som redovisar mervärdesskatten i självdeklarationen skall göra en anmälan i samband med att verksamheten startar varvid registrering samt tilldelning av registreringsnummer kan ske.

De som är skattskyldiga endast på grund av att de har upplåtit avverkningsrätt eller avyttrat skogsprodukter för vilken ersättningen enligt 25 § 2 mom. tredje stycket lagen (1947:576) om statlig inkomstskatt utgör skattepliktig intäkt av kapital bör dock inte omfattas av anmälningsplikten. Detsamma gäller de som sålt varor från en fastighet som utgör privatbostadsfastighet enligt 5 § kommunalskattelagen (1928:370) eller för vilken inkomsten beskattas enligt 2 § 7 mom. lagen om statlig inkomstskatt eller som upplåtit en avverkningsrätt eller rätt att ta jord, sten eller annan naturprodukt från sådana fastigheter. Dessa verksamheter torde i regel bedrivas i endast begränsad omfattning. Dessutom torde de skattepliktiga transaktionerna förekomma relativt oregelbundet i tiden. Regeln om anmälningskyldighet har därför gjorts tillämplig på alla skattskyldiga utom dem som bedriver verksamhet vilken är yrkesmässig endast enligt 4 kap. 3 § första stycket 1 eller 2 ML.

Någon motsvarighet till 14 kap. 20 § första meningen ML varigenom det överläts åt regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer att föreskriva på vilket sätt anmälan om registrering skall ske har inte tagits in i skattebetalningslagen. Inom det nya systemet bör det överlåtas till Riksskatteverket) efter delegation av regeringen) att bestämma på vilket sätt en anmälan för registrering skall göras. Bestämmelser om detta behöver inte ha lagform.

Blanketten för en registreringsanmälan bör vara utformad så att den kan användas även för inhämtande av sådana uppgifter som behövs för att debitera preliminär skatt.

Om en arbetsgivare inte bedriver näringsverksamhet, det är t.ex. fråga om en villaägare som anlitar någon för ett arbete på villan, bör registreringen kunna ske på grundval av uppgifter i en sådan skattedeklaration som avses i 10 kap. 17 §.

Bestämmelser om registreringsbevis för arbetsgivare och för den som är skyldig att betala mervärdesskatt bör inte heller ha lagform (jfr 14 kap. 23 § första stycket tredje meningen ML).

Det kan vara lämpligt) om det inte går att använda ett och samma formulär för bevis om registrering till mervärdesskatt och för F-skattebevis) att det i F-skattebeviset även tas in uppgift om huruvida innehavaren är registrerad som mervärdesskattskyldig och i registreringsbeviset uppgift om F-skattebevis.

Bestämmelser om särskilt registreringsnummer bör meddelas av Riksskatteverket (jfr 14 kap. 24 § ML). Detsamma gäller bestämmelser om hur länge en registrering skall gälla (jfr 14 kap. 25 § ML).

3 §

Om det inträffar någon ändring i de förhållanden som skall anges i en anmälan om registrering skall den som har gjort anmälan vara skyldig att underrätta den skattemyndighet där han är registrerad. Det kan exempelvis

vara fråga om ett sådant byte av hemortskommun eller sätesort som skall föranleda en omregistrering. Men även andra ändringar i lämnade uppgifter, t.ex. en ny adress inom samma län, skall skattemyndigheten underrättas om. Av samma skäl som anförts i kommentaren till 2 § tredje stycket har bestämmelsen, i motsats till vad utredningen har föreslagit, getts lagform. Underrättelsen skall göras, om inte något hindrar det, inom två veckor från det att ändringen inträffade. En motsvarande reglering finns nu i 14 kap. 22 § ML.

Om skattemyndigheten genom en sådan underrättelse som avses i 3 § eller på annat sätt får kännedom om att t.ex. en skattskyldig har bytt hemortskommun och den nya hemortskommunen ligger inom ett annat län, skall den myndighet som fattat registreringsbeslutet fatta beslut om en omregistrering.

I samband med att en omregistrering sker skall den skattskyldiges skattekonto flyttas över till den nya skattemyndigheten. En överflyttning av en registrering förutsätter givetvis att myndigheterna kommunicerar med varandra.

Föreläggande

4 §

Om någon inte fullgör sina skyldigheter enligt detta kapitel har skattemyndigheten rätt att förelägga honom att göra det. Skattemyndigheten har sålunda enligt denna paragraf rätt att förelägga t.ex. en mervärdesskattskyldig att komma in med en registreringsanmälan enligt 2 § eller en underrättelse om ändrade förhållanden enligt 3 §. Motsvarande bestämmelser finns nu i 14 kap. 27 § ML. Den paragrafen innehåller emellertid även vitesbestämmelser.

Att ett föreläggande enligt skattebetalningslagen får förenas med vite framgår av 23 kap. 2 §.

En skattemyndighet skall ha möjlighet att undersöka om en fysisk eller juridisk person skall vara registrerad. Skattemyndigheten skall därför ha rätt att från varje person begära sådana uppgifter som behövs för att myndigheten skall kunna avgöra om han är registreringskyldig. En särskild bestämmelse om detta har, i motsats till i utredningens förslag, tagits in i paragrafen (jfr 14 kap. 26 § ML).

Skattekonton

5 §

Paragrafen innehåller de centrala bestämmelserna om skattekontot. Ett sådant konto skall upprättas för varje person, såväl fysisk som juridisk, som är skyldig att betala skatt enligt lagen. Detta anges i *första stycket*.

I 1 kap. 4 § första stycket föreskrivs bl.a. att vad som sägs i denna lag om skatt även gäller avgift. Detsamma gäller i fråga om ränta och särskilda avgifter. Detta innebär att så snart någon har att betala skatt eller

avgift skall ett skattekonto upprättas för den betalningsskyldige.

Genom *andra stycket* öppnas en möjlighet för skattemyndigheten att besluta att en person, fysisk eller juridisk, skall få fler än ett skattekonto. Behov av detta kan uppstå t.ex. om skattemyndigheten beslutat att någon skall representera ett enkelt bolag eller ett partrederi enligt 23 kap. 3 §.

I *tredje stycket* anges vad som skall registreras på skattekontot. Där anges bl.a. att avdragen A-skatt skall registreras. Med avdragen A-skatt avses i detta sammanhang det skatteavdrag som mottagaren av ersättningen har fått vidkännas och som sålunda skall registreras på dennes skattekonto. Detta gäller även om beloppet inte har betalats in till skattemyndigheten. Avdragen A-skatt skall registreras med ledning av kontrolluppgifter från arbetsgivaren. A-skatt som dragits från ersättning för arbete till ett handelsbolag och som har redovisats till skattemyndigheten skall tillgodoräknas bolaget genom att registreras på bolagets skattekonto. Detta skall ske även om bolaget inte kommer att debiteras någon slutlig skatt. Det är normalt först om det vid den årliga avstämningen uppkommer ett överskott på bolagets skattekonto som en återbetalning blir aktuell. Att återbetalning även kan komma i fråga i vissa andra fall följer av 18 kap. 2 §.

Ett skattebelopp som inte har dragits av men betalats in av den som betalat ut ersättningen i enlighet med ett beslut av skattemyndigheten eller allmän förvaltningsdomstol, skall också tillgodoräknas den skattskyldige genom att registreras på dennes skattekonto.

I dessa delar ersätter tredje stycket bestämmelserna i 27 b § UBL.

De skatteavdrag som arbetsgivaren skall betala in till skattemyndigheten skall registreras också på arbetsgivarens skattekonto. Registreringen avser då ett för varje månad sammanlagt avdraget belopp. Detta följer av bestämmelserna om att skatt som skall betalas enligt ett beskattningsbeslut skall registreras.

På skattekontot avses även sådana beskattningsbeslut som inte medför att skatt skall betalas eller återbetalas få registreras. Någon särskild bestämmelse om detta har emellertid inte ansetts vara nödvändig.

I tredje stycket har efter föredragningen i Lagrådet också tagits in bestämmelser om när registreringen på skattekontot skall ske. Belopp som skall betalas in skall registreras på förfallodagen. Vilken dag som är förfallodag framgår av bestämmelserna i 16 kap. Belopp som skall tillgodoräknas skall registreras så snart underlag, t.ex. ett beslut om en sänkning av en skatt eller avgift, finns tillgängligt.

6 §

I *första stycket* anges att ett skattekonto skall stämmas av dels årligen, dels månatligen. Vid avstämningen skall inbetalda belopp jämföras med förfallna skattefordringar och ett saldo räknas fram. Någon avstämning skall emellertid inte göras om det inte har förekommit någon transaktion under perioden och inte heller om den enda transaktionen under den period som skall omfattas av den månatliga avstämningen har avsett ränta. För att detta skall framgå tydligare har ordet "endast" i utredningens förslag till lydelse av första stycket ersatts med "inte något annat belopp än".

Efter föredragningen i Lagrådet har första stycket också justerats med Prop. 1996/97:100
hänsyn till att de avstämmningar som skall göras varje månad under året Del 1
inte avses omfatta en kalendermånad.

För sådana skattskyldiga som endast har att betala inkomstskatt och vilkas preliminära skatt betalas genom skatteavdrag kommer skattekontot att stämmas av endast en gång per år i samband med den årliga debiteringen av slutlig skatt. Vid detta tillfälle registreras också den preliminära skatten. Detsamma gäller även om den skattskyldige skulle ha att betala t.ex. fastighetsskatt.

Om det vid den årliga debiteringen av slutlig skatt uppkommer ett underskott på skattekontot skall ett belopp motsvarande underskottet till den del det beror på att den slutliga skatten överstiger summan av sådan preliminär skatt och andra belopp som skall tillgodoräknas enligt 11 kap. 14 § betalas senast vid den förfallodag som infaller närmast efter det att 90 dagar har förflutit från beslutsdagen. Detta följer av 16 kap. 6 § första stycket.

Paragrafen blir tillämplig även när den skattskyldige lämnat in en skattedeklaration med överskjutande ingående mervärdesskatt. En förutsättning är emellertid att deklarationen innehåller redovisning även för avdragen skatt och arbetsgivaravgifter för närmast föregående redovisningsperiod samt att oredovisad skatt för tidigare perioder redovisas enligt bestämmelserna i 10 kap. 20 §.

Av *andra stycket* framgår att en avstämning skall göras också om den skattskyldige begär det om inte särskilda skäl talar emot det. En begäran om avstämning från den skattskyldige skall normalt bifallas. Om en skattskyldig begär upprepad avstämning i en sådan omfattning att de begärda avstämningarna inte kan antas ha någon väsentlig betydelse för honom bör särskilda skäl anses finnas för skattemyndigheten att avslå hans begäran.

Tredje stycket, i vilket det anges när den årliga avstämningen skall göras, har lagts till efter föredragningen i Lagrådet. Texten har utformats med hänsyn till det tillägg som gjorts i 5 § tredje stycket om när registrering skall ske.

4 kap. Preliminär skatt och skattsedel på sådan skatt

I kapitlet har på Lagrådets inrådan tagits in tre nya paragrafer, 3-5 §§. Dessutom har 10 § i det remitterade förslaget ersatts med två paragrafer. Detta medför att 3-12 §§ i det remitterade förslaget nu motsvaras av 6-16 §§.

Skyldighet att betala preliminär skatt

I skattebetalningslagen har i förhållande till uppbördslagen en redaktionell ändring gjorts som innebär att den skattskyldige inte ges någon uttrycklig skyldighet att betala A-skatt utan endast en skyldighet att vidkännas avdrag från ersättning för arbete, ränta och utdelning för betalning av sådan skatt. Däremot skall arbetsgivaren alltjämt vara skyldig att göra skatteavdrag för betalning av den A-skatt som belöper på arbetstagarens

ersättning för arbete. Detsamma gäller den som betalar ut ränta eller utdelning. Detta nya synsätt, vars syfte är att så långt möjligt samordna reglerna för uppbörd av skatteavdrag och arbetsgivaravgifter och därmed förenkla såväl förfarandet som lagtexten, har föranlett redaktionella ändringar i flera av de paragrafer som flyttats över från uppbördslagen. Detta gäller bl.a. 4 kap. 1 § skattebetalningslagen.

1 §

I paragrafen finns huvudregeln om uttag av preliminär skatt. Den utgör grunden för lagens övriga regler i 6)8 kap. om uttag av sådan skatt. Utgångspunkten vid all beräkning av preliminär skatt skall alltså vara att den så nära som möjligt skall motsvara den slutliga skatten i den betydelse detta begrepp har enligt definitionen i 11 kap. 9 §. En motsvarande regel finns nu i 3 § 1 mom. första stycket UBL. I den bestämmelsen föreskrivs emellertid att det är den skattskyldige som skall betala den preliminära skatten. Där sägs också att den slutliga skatten vid tillämpningen av paragrafen skall justeras på visst sätt. Några motsvarande bestämmelser behövs inte i skattebetalningslagen, eftersom den slutliga skatten inte längre omfattar särskilda avgifter (se 11 kap. 10 §).

I förhållande till utredningens förslag har endast ändringar av redaktionell natur gjorts.

2 §

I paragrafen anges hur den preliminära skatten skall betalas. Det kan ske på i huvudsak två olika sätt. Det ena är genom att den skattskyldiges arbetsgivare gör ett skatteavdrag vid utbetalning av lön och betalar in det innehållna beloppet till skattemyndigheten. Detsamma gäller den som betalar ut ränta eller utdelning. Den preliminära skatten kallas då A-skatt. Det andra sättet är att den skattskyldige själv betalar in skatten till skattemyndigheten efter särskild debitering. Sådan preliminär skatt förekommer i två olika former; F-skatt och särskild A-skatt. Motsvarande bestämmelser finns i 3 § 1 mom. andra stycket UBL.

Även inom det nya systemet kommer den skattskyldige att ha möjlighet att själv beräkna ett preliminärskattebelopp och betala in detta till skattemyndigheten i form av en fyllnadsinbetalning. Det är emellertid inte säkert att beloppet kommer att räknas av just mot den slutliga skatten för det löpande inkomståret. Detta hänger samman med konstruktionen av skattekontosystemet. Har den skattskyldiges konto debiterats en skatt eller avgift som kvarstår obetald och det därigenom uppkommit ett underskott på kontot kommer fyllnadsinbetalningen att i första hand räknas av mot underskottet. Någon särskild bestämmelse om fyllnadsinbetalning av preliminär skatt har mot den nu angivna bakgrunden inte tagits in i förevarande paragraf.

Om den skattskyldige vill göra en fyllnadsinbetalning för att undvika att debiteras ränta på ett underskott på skattekotot som uppkommit på grund av att kontot debiterats den slutliga skatten för inkomståret måste betalningen göras så att den har bokförts på skattemyndighetens särskilda konto senast den 12 februari året efter inkomståret (se 19 kap. 4 och 5 §§).

3 §

Bestämmelsen har i förtydligande syfte införts på inrådan av Lagrådet.

Prop. 1996/97:100

Del 1

4 §

I *första meningen* anges vem som skall betala F-skatt. Motsvarande bestämmelse finns nu i 3 § 3 mom. första stycket UBL. Bestämmelsen, som motsvarar 6 kap. 1 § första stycket i utredningens förslag, har på inrådan av Lagrådet flyttats till den nu aktuella paragrafen som även i övrigt utformats i enlighet med Lagrådets förslag.

5 §

I paragrafen anges vem som skall betala särskild A-skatt. Sådan preliminär skatt skall ses som ett komplement till den A-skatt som kan komma att betalas genom skatteavdrag.

Det har överlåtit till skattemyndigheten att bestämma när särskild A-skatt skall betalas. Ett villkor är emellertid att debiteringen av sådan skatt kan antas medföra en bättre överensstämmelse mellan den preliminära och den beräknade slutliga skatten för inkomståret. I huvudsak motsvarande bestämmelser finns nu i 3 § 4 mom. UBL.

Eftersom en A-skattsedel skall utfärdas för den skattskyldige endast efter särskild begäran (se 4 kap. 16 §), är en förutsättning för skattemyndighetens möjlighet att debitera särskild A-skatt inte längre att den skattskyldige har tilldelats en A-skattsedel utan att den skattskyldige inte har en F-skattsedel.

Om en skattskyldig som bedriver näringsverksamhet har fått sin F-skattsedel återkallad bör skattemyndigheten rutinmässigt undersöka om den bör debitera särskild A-skatt i stället för F-skatt.

En debitering av särskild A-skatt bör också ske, om det inte finns särskilda skäl som talar emot det, när en skattskyldig utan F-skattsedel regelmässigt debiteras en slutlig skatt som inte endast obetydligt överstiger den preliminära skatten. Om den skattskyldige har en arbetsgivare som kan göra skatteavdrag bör emellertid skattemyndigheten i första hand fatta ett beslut om särskild beräkningsgrund för sådant avdrag.

Paragrafen, som i huvudsak motsvarar 7 kap. 1 § i utredningens förslag, har på inrådan av Lagrådet flyttats till sin nuvarande plats. Den har också utformats i enlighet med Lagrådets förslag.

Skattsedel på preliminär skatt

6 §

I paragrafen anges att skattemyndigheten skall utfärda skattsedlar på preliminär skatt för varje inkomstår. Av redaktionella skäl anges också att det skall finnas två olika slag av sådana skattsedlar och hur de benämns. Under vilka förutsättningar de olika skattsedlarna skall utfärdas anges i de följande paragraferna.

Skattsedel på preliminär skatt skall utfärdas av den skattemyndighet som har att fatta beslut rörande den skattskyldige. Bestämmelser om detta

finns i 2 kap. 1)3 §§. Några särskilda bestämmelser som gäller just beslut om skattsedlar som den som nu finns i 34 § UBL har därför inte ansetts nödvändiga.

Prop. 1996/97:100
Del 1

Utfärdande av F-skattsedel

7 §

I paragrafen anges förutsättningarna för att någon skall tilldelas en F-skattsedel efter särskild ansökan. De är dels att sökanden bedriver eller kan antas komma att bedriva näringsverksamhet här i landet, dels att bestämmelserna i 8, 10 eller 11 § inte är tillämpliga.

Bestämmelserna i paragrafen ersätter 33 b § första och fjärde styckena UBL.

Den nya paragrafen innebär att även den som inte är skattskyldig i Sverige men bedriver eller kan antas komma att bedriva näringsverksamhet här i landet har rätt att få en F-skattsedel under samma förutsättningar som gäller för den som är skattskyldig här. Bestämmelsernas syfte är att underlätta för utländska fysiska och juridiska personer att bedriva näringsverksamhet här i landet.

Att den som inte är skattskyldig här i landet men som har tilldelats en F-skattsedel enligt den nu aktuella paragrafen likställs med en skattskyldig anges i 1 kap. 4 § tredje stycket 3.

I förhållande till utredningens förslag har endast redaktionella ändringar gjorts.

Vad som avses med näringsverksamhet framgår av definitionen 1 kap. 6 §.

8 §

Den som vid utgången av ett inkomstår har en F-skattsedel skall automatiskt få en sådan skattsedel även för det efterföljande inkomståret. Bestämmelser om detta finns i denna paragraf. Den gäller såväl fysiska som juridiska personer inklusive handelsbolag och, på grund av 1 kap. 5 §, även europeiska ekonomiska intressegrupperingar.

Paragrafen ersätter 33 c § första stycket UBL.

9 §

I paragrafen anges att en F-skattsedel får utfärdas under visst villkor. Den ersätter 33 b § andra stycket UBL.

Någon motsvarighet till 33 b § tredje stycket UBL om att kända arbetsgivare skall underrättas har inte tagits med i lagen. Av praktiska skäl bör det överlåtas till skattemyndigheten att bedöma vilka arbetsgivare som skall underrättas inom ramen för eventuella direktiv från Riksskatteverkets sida.

I förhållande till utredningens förslag har endast redaktionella ändringar gjorts.

10 §

Paragrafen innehåller särskilda bestämmelser för delägare i handelsbolag. Den motsvarar 33 b § fjärde stycket andra meningen UBL.

Den nu aktuella paragrafen gäller på grund av 1 kap. 5 § även i fråga europeiska ekonomiska intressegrupperingar.

Av kommentaren till 1 kap. 5 § framgår att såväl handelsbolag som europeiska ekonomiska intressegrupperingar måste vara registrerade hos Patent- och registreringsverket för att vara sådana rättssubjekt.

11 §

I paragrafen anges vissa hinder mot att en F-skattsedel utfärdas.

Paragrafen ersätter 33 c § andra fjärde styckena UBL. Skattemyndighetens möjligheter att vägra att utfärda en F-skattsedel inom en tvåårsperiod har emellertid i *första stycket* utvidgats till att även avse det fallet att den skattskyldige fått sin F-skattsedel återkallad enligt de nya bestämmelserna i 13 § 8. En F-skattsedel får sålunda i regel inte utfärdas inom en tvåårsperiod för en företagsledare i ett fåmansföretag eller i ett handelsbolag som har fått sin F-skattsedel återkallad på grund av att det fanns förutsättningar att återkalla företagets eller bolagets F-skattsedel på grund av ett förhållande som kunde hänföras till företagsledaren. Företagets eller bolagets F-skattsedel behöver sålunda inte ha återkallats.

Enligt *andra stycket*, som saknar motsvarighet i utredningens förslag, gäller en tvåårig karenstid även om företagsledaren inte har haft någon F-skattsedel, men skulle ha fått en sådan återkallad på grund av förhållande som avses i 13 § 8. Tvåårsperioden räknas i dessa fall från det att företaget eller bolaget fått sin F-skattsedel återkallad eller, utan att så har skett, försatts i konkurs.

I *tredje stycket* anges att en F-skattsedel får utfärdas trots vad som sägs i första och andra styckena om det finns särskilda skäl. Bestämmelsen motsvarar 33 c § fjärde stycket UBL. Någon ändring i sak är inte avsedd. Om exempelvis den skattskyldige försummat att betala skatter eller avgifter skall den skattskyldige ändå kunna få en F-skattsedel om orsaken till betalningsförsummelsen är tillfälliga likviditetsproblem på grund av omständigheter som han inte kunnat råda över. För att en F-skattsedel skall kunna utfärdas i ett sådant fall krävs dock att skattemyndigheten bedömer att den skattskyldige kan reda ut sina betalningsproblem samt att han också kan bedömas vilja göra rätt för sig.

I förhållande till utredningens förslag har redaktionella ändringar gjorts.

F-skattebevis**12 §**

I paragrafen anges att den som har fått en F-skattsedel också skall få ett F-skattebevis. Motsvarande bestämmelser finns nu i 33 d § första stycket UBL.

Att bestämmelserna om F-skattebevis till skillnad från bestämmelserna om bevis om registrering av den som är arbetsgivare eller är skyldig att

betala mervärdesskatt, har getts lagform beror på att särskilda rättsverkningar har knutits till innehavet av en F-skattsedel (se t.ex. 5 kap. 5 §).

I förhållande till utredningsförslaget har, efter förebild i 9 §, tillagts att villkor enligt 9 § skall framgå av F-skattebeviset.

Att det kan vara lämpligt att i F-skattebeviset även ta in uppgift om huruvida innehavaren är registrerad som mervärdesskattskyldig har sagts redan i kommentaren till 3 kap. 2 §.

Bestämmelser om när en F-skattsedel med F-skattebevis skall sändas ut till den skattskyldige bör meddelas i form av verkställighetsföreskrifter.

Återkallelse av F-skattsedel

13 §

I paragrafen anges när en F-skattsedel skall återkallas. Den ersätter 38 a § UBL. Förutom några redaktionella ändringar har i *punkt 2* lagts till orden "här i landet". Syftet med tillägget är att göra det möjligt att återkalla en F-skattsedel från en utländsk näringsidkare, som inte är skattskyldig i Sverige men som enligt den föreslagna 7 § ändå skall ha rätt att få en F-skattsedel, om han upphör med att bedriva näringsverksamhet här i landet.

Ändringen i *punkt 4* innebär att bestämmelserna har skärpts något i förhållande till nuvarande reglering.

Ändringen i *punkt 5*, som är av redaktionell natur, har möjliggjorts genom att all mervärdesskatt, dvs. inte endast sådan mervärdesskatt som skall redovisas i särskild självdeklaration, skall betalas in enligt bestämmelserna i skattebetalningslagen. Till följd av 1 kap. 4 § första stycket gäller bestämmelserna också avgift som skall redovisas och betalas enligt lagen.

Syftet med ändringen i *punkt 8* är att ge skattemyndigheten möjlighet att återkalla en företagsledares F-skattsedel även om myndigheten av någon anledning, t.ex. i en konkursituation, inte har återkallat företagets eller bolagets F-skattsedel. Det måste emellertid även i fortsättningen ha funnits grund för återkallelse av företagets eller bolagets skattsedel för att företagsledarens F-skattsedel skall få återkallas. Även den som tidigare har varit företagsledare kan, genom det tillägg som nu gjorts till utredningens förslag, få sin F-skattsedel återkallad enligt bestämmelsen. Detta är nödvändigt för att inte företagsledaren genom att avgå strax innan konkursen och i stället sätta in en s.k. målvakt skall kunna undvika att få sin skattsedel återkallad. Genom bestämmelsen i 11 § första stycket 1 gäller i dessa fall en karenstid på två år inom vilken en F-skattsedel inte får utfärdas.

Bestämmelserna i *punkt 9*, som ersätter 38 a § tredje stycket UBL, har utvidgats till att gälla även om företagsledarens F-skattsedel kan återkallas enligt punkterna 6-8. Därigenom ges skattemyndigheten möjlighet att återkalla F-skattsedeln för varje fåmansföretag eller fåmansägt handelsbolag som har en företagsledare som har meddelats näringsförbud, är i konkurs eller har handlat på ett sådant sätt att han fått sin F-skattsedel återkallad enligt punkt 8. Skattemyndigheten ges också, på grund av

bestämmelserna i 11 § första stycket 3, möjlighet att vägra att utfärda en F-skattsedel för ett nytt företag så länge som företagsledaren, på grund av bestämmelserna i 11 § första stycket 1 inte själv har rätt att få en F-skattsedel.

14 §

Bestämmelsen, som anger att skattemyndigheten får avstå från återkallelse om det finns särskilda skäl, motsvarar 10 § andra stycket i utredningens förslag. Bestämmelsen har på Lagrådets inrådan brutits ut och fått bilda en egen paragraf. Den ersätter 38 a § andra stycket UBL. Den har utvidgats till att avse även det återkallelsefall som regleras i 13 § 9 och ersätter därigenom motsvarande regel i 38 a § tredje stycket UBL.

När det gäller återkallelse av ett fåmansföretags eller ett fåmansägt handelsbolags F-skattsedel enligt 13 § 8 finns ett exempel på vad som kan utgöra ett sådant särskilt skäl som kan medföra ett F-skattsedeln inte återkallas i kommentaren till 11 § tredje stycket.

När det gäller återkallelse av ett fåmansföretags eller ett fåmansägt handelsbolags F-skattsedel enligt 13 § 9 kan ett särskilt skäl att inte återkalla skattsedeln vara att den juridiska personens samtliga skattebetalningar gjorts i föreskriven tid och ordning.

15 §

I paragrafen ges skattemyndigheten möjlighet att förelägga den skattskyldige att återlämna en återkallad F-skattsedel jämte F-skattebevis till myndigheten samt att lämna uppgift om återkallelsen till sådana berörda uppdragsgivare som myndigheten känner till.

Paragrafen motsvarar 38 b § första stycket UBL. Nuvarande skyldighet att lämna uppgift om återkallelsen till sådana berörda uppdragsgivare som myndigheten känner till har emellertid, eftersom en sådan skyldighet i vissa fall kan bli mycket betungande, ersatts med en möjlighet för myndigheten att själv avgöra i vilka fall kända uppdragsgivare skall underrättas om återkallelsen.

Att ett föreläggande enligt denna lag får förenas med vite framgår av 23 kap. 2 §.

Utfärdande av A-skattsedel

16 §

Enligt nuvarande ordning skall varje skattskyldig som inte har fått en F-skattsedel tilldelas en A-skattsedel. Inom det nya uppbördssystemet skall A-skattsedel utfärdas endast för den som begär det. Bestämmelser om detta har tagits in i den nu aktuella paragrafen.

Varje skattskyldig som inte har tilldelats en F-skattsedel skall sålunda enligt huvudregeln i *punkt 1* tilldelas en A-skattsedel om han begär det. En A-skattsedel skall också utfärdas för den som fått sin F-skattsedel återkallad om han begär det. I förhållande till nuvarande ordning, som framgår av 38 b § andra stycket UBL och som innebär att A-skattsedel

skall utfärdas om det inte är obehövt, är regeln mer allmän. Skattemyndigheten skall inte behöva undersöka om det finns något behov av en A-skattsedel utan skall rutinmässigt kunna utfärda en sådan om den skattskyldige begär det.

En A-skattsedel skall på begäran utfärdas också om skattemyndigheten utfärdat en F-skattsedel med villkor att den endast återopas i personens näringsverksamhet. Detta anges i *punkt 2*. Bestämmelserna ersätter 33 a § första stycket UBL.

I förhållande till utredningens förslag har endast redaktionella ändringar gjorts.

Någon särskild reglering i fråga om handelsbolag och europeiska ekonomiska intressegrupperingar motsvarande den som nu finns i 33 a § andra stycket UBL behövs inte i skattebetalningslagen, eftersom utfärdandet av en A-skattsedel alltid kräver en särskild begäran om detta.

Av kommentaren till 1 kap. 5 § framgår att såväl handelsbolag som europeiska ekonomiska intressegrupperingar måste vara registrerade hos Patent- och registreringsverket för att vara sådana rättssubjekt.

Från ränta och utdelning skall skatteavdrag beräknat efter en på förhand bestämd procentsats, 30 %, göras oberoende av vilket slag av skattsedel på preliminär skatt mottagaren har (se 5 kap. 8 § och 8 kap. 10 §). En A-skattsedel fyller alltså i detta sammanhang inte någon funktion. I 33 § UBL föreskrivs nu att en A-skattsedel inte skall utfärdas för den som endast har ränte- eller utdelningsinkomster. Några motsvarande bestämmelser behövs inte i skattebetalningslagen, eftersom A-skattsedel skall utfärdas endast efter särskild begäran.

En fysisk persons A-skattsedel bör innehålla uppgift om beslut antingen om tillämplig skattetablell för beräkning av skatteavdrag från lön som betalas ut till den fysiska personen eller, i förekommande fall, om den särskilda beräkningsgrund efter vilken skatteavdrag skall beräknas. Bestämmelser om vilka uppgifter en A-skattsedel skall innehålla bör meddelas i form av verkställighetsföreskrifter (jfr 24 § UBL). Skattebetalningslagen innehåller därför ingenting om detta.

Någon bestämmelse om skattekort motsvarande den som nu finns i 33 d § första stycket första meningen UBL har inte heller tagits in i lagen. En sådan handling fyller inte längre någon självständig funktion. Om en skattskyldig har lämnat sin A-skattsedel hos en arbetsgivare och skulle behöva en handling som visar en annan arbetsgivare vilket slag av preliminär skatt han har att betala, har han möjlighet att begära en duplettskattsedel hos skattemyndigheten.

5 kap. Skatteavdrag

Skyldighet att göra skatteavdrag

1 §

I paragrafen anges vem som är skyldig att göra sådant skatteavdrag som enligt 4 kap. 2 § skall användas för betalning av preliminär skatt.

Paragrafen gäller inte enbart fysiska personer utan också juridiska personer, t.ex. aktiebolag, handelsbolag och ekonomiska föreningar.

Skyldigheten att göra skatteavdrag åvilar dem som betalar ut sådan ersättning från vilken skatteavdrag skall göras enligt bestämmelserna i 2 § (skatteavdrag från ersättning för arbete) eller 8 § (skatteavdrag från ränta och utdelning). Bestämmelserna i förevarande paragraf kompletteras alltså av de övriga bestämmelserna i kapitlet.

Paragrafen har utformats i enlighet med Lagrådets förslag.

Huvudregeln om skatteavdrag från ersättning för arbete finns nu i 39 § 1 mom. första stycket UBL. En motsvarande regel när det gäller ränta och utdelning finns i 3 mom. samma paragraf.

Skatteavdrag från ersättning för arbete

2 §

I *första stycket* finns huvudregeln om från vilka ersättningar skatteavdrag skall göras. Regeln gäller all kontant ersättning för arbete, alltså även förskott på sådan ersättning. En särskild regel om förskott har inte ansetts nödvändig här med hänsyn till bestämmelserna om beräkning av skatteavdrag från förskott i 8 kap. 26 §. Motsvarande bestämmelser finns nu i 3 § 2 mom. första stycket och 39 § 1 mom. första stycket UBL. Undantag från huvudregeln finns i 3 och 4 §§.

I den nya bestämmelsen sägs, till skillnad från i den nuvarande, inget om att avdraget skall göras för betalning av mottagarens preliminära A-skatt. Detta framgår i stället av 4 kap. 2 §.

Enligt den nya bestämmelsen är det inte en förutsättning för skatteavdrag att mottagaren är skattskyldig för ersättningen i Sverige. En sådan ordning gäller nu på grund av kopplingen mellan 39 § 1 mom. samt 3 § 1 och 2 mom. UBL. Skillnaden är emellertid inte så stor på grund av de undantag som finns i 4 § första stycket 2 och 3. Där sägs att skatteavdrag inte skall göras från sådan ersättning för arbete som betalas ut till fysiska personer som inte är bosatta här i landet eller till utländska juridiska personer.

Eftersom det inte längre skall vara en förutsättning för skatteavdrag att mottagaren är skattskyldig, behövs ingen särskild regel om att ett handelsbolag skall vara skyldigt att betala preliminär skatt liknande den i 3 § 1 mom. tredje stycket UBL. Att skatteavdrag skall göras också från ersättning för arbete som betalas ut till ett handelsbolag framgår av förevarande paragraf som gäller i fråga om såväl fysiska som juridiska personer. Skatteavdrag skall emellertid inte göras om någon av undantagsbestämmelserna i 3 eller 4 § är tillämpliga.

Vad som sagts i föregående stycke om handelsbolag gäller, på grund av bestämmelserna i 1 kap. 5 §, också i fråga om europeiska ekonomiska intressegrupperingar. Det särskilda undantaget i 4 § i det nu aktuella kapitlet för utländska juridiska personer som saknar fast driftställe i Sverige gäller emellertid även för europeiska ekonomiska intressegrupperingar som saknar fast driftställe i Sverige.

I *andra stycket* anges vissa ersättningar som skall likställas med ersättning för arbete. Motsvarande bestämmelser finns nu i 3 § 2 mom. *andra stycket* UBL.

Punkt 4 har utvidgats till att gälla även sjukpenning och annan ersättning som avses i punkt 11 av anvisningarna till 22 § kommunalskattelagen. Att skatteavdrag från sådan ersättning inte skall göras om mottagaren har debiterats preliminär skatt för inkomståret framgår av 3 § 7.

I förhållande till utredningens förslag har redaktionella ändringar gjorts. Dessutom har bestämmelsen i *punkten 5* lagts till efter förslag från Riksskatteverket i verkets remissvar. Bestämmelsen omfattar sådan ersättning för förlorad arbetsförtjänst och för intrång i näringsverksamhet som kan ingå i en försäkringsersättning eller i ett skadestånd eller utgå enligt lagen (1974:515) om ersättning vid frihetsinskränkning.

3 §

I paragrafen anges sådana undantag från huvudregeln i 2 § som är relaterade främst till den som betalar ut ersättningen eller till vilket slag av ersättning det är fråga om.

Punkten 1, som saknar motsvarighet i utredningens förslag, innehåller en beloppsgräns som skall gälla vid varje utbetalningstillfälle. Bestämmelsen motsvarar 7 § fjärde stycket och 7 a § *andra stycket* UBL.

Punkten 2 motsvarar 39 § 1 mom. *andra stycket* 1 UBL.

Punkten 3 motsvarar 3 § 2 mom. *första stycket* sista meningen UBL. I förhållande till utredningsförslaget har bestämmelsen justerats med hänsyn till att det är utbetalarens skyldighet att göra skatteavdrag som regleras och inte, som i uppbördslagen, mottagarens skyldighet att betala preliminär skatt.

Punkten 4 motsvarar 10 § femte stycket g UBL.

Punkten 5 motsvarar 39 § 1 mom. *andra stycket* 2 UBL. Till följd av bestämmelserna i 1 kap. 5 § gäller *punkten 4* även europeiska ekonomiska intressegrupperingar och delägare i sådana grupperingar.

Punkten 6 motsvarar 10 § femte stycket a UBL.

Punkten 7 är ny. Den är nödvändig med hänsyn till den utvidgning som har gjorts av 2 § 4. Skatteavdrag från sådan sjukpenning eller annan ersättning som avses i punkt 11 av anvisningarna till 22 § kommunalskattelagen skall sålunda göras endast om mottagaren inte har debiterats preliminär skatt, F-skatt eller särskild A-skatt, för inkomståret. Om preliminär skatt har debiterats har den ju i regel beräknats med hänsyn tagen även till sådan inkomst som ersätts genom nu aktuella ersättningar.

I förhållande till utredningens förslag har även vissa redaktionella ändringar gjorts.

4 §

I paragrafen anges sådana undantag från huvudregeln i 2 § som är relaterade främst till den som tar emot ersättningen.

Punkten 1 motsvarar 3 § 2 mom. *andra meningen* UBL. Uttrycket "eller andra menigheter" har emellertid i förtydligande syfte ersatts med "kommunalförbund eller kyrkliga kommuner".

Punkterna 2 och 3 innehåller nya bestämmelser. De förändras av den utvidgning av området för skatteavdrag som följer av 1 § genom att det inte längre skall vara en förutsättning för skatteavdrag att mottagaren är skattskyldig i Sverige. Av bl.a. administrativa skäl bör emellertid området för skatteavdrag begränsas på det sättet att skatteavdrag inte skall göras från ersättningar som betalas till fysiska personer som inte är bosatta i Sverige eller till utländska juridiska personer utom i de fall de bedriver näringsverksamhet från fast driftställe i Sverige. En sådan begränsning regleras i förevarande punkter och i *andra stycket*.

Punkten 4 innehåller också en ny bestämmelse. Enligt huvudregeln i 1 § är den som betalar ut sådan ersättning som det enligt 2 § skall göras skatteavdrag från skyldig att verkställa avdraget. Detta gäller även om mottagaren inte skulle vara skattskyldig för ersättningen. Av administrativa skäl, främst för att minimera antalet återbetalningar av preliminär skatt, ges utbetalaren rätt att underlåta skatteavdrag om skattemyndigheten eller Riksskatteverket i ett särskilt beslut fastställt att skatteavdrag inte skall göras från viss ersättning. Ett sådant beslut skall fattas bl.a. om mottagaren inte är skattskyldig för viss ersättning i Sverige trots att han är bosatt här. Bestämmelser om detta finns i 10 och 11 §§.

Syftet med de föreslagna reglerna om en generell avdragsskyldighet med undantag endast för särskilt angivna fall är att försvåra användandet av s.k. svart arbetskraft. Reglerna innebär att utbetalaren har en generell skyldighet att göra skatteavdrag om inget av de undantag som anges i 3 eller 4 § är tillämpligt.

På inrådan av Lagrådet har punkten 2 i utredningens förslag, som avser ersättning till en F-skattsedelsinnehavare, brutits ut ur paragrafen. Vad som skall gälla i fråga om skatteavdrag när ersättning för arbete betalas ut till någon som har en F-skattsedel regleras i stället i 5 §.

I förhållande till utredningens förslag har även vissa redaktionella ändringar gjorts.

5 §

I paragrafen anges vad som skall gälla då ersättning för arbete betalas ut till en F-skattsedelsinnehavare. Paragrafen har utformats i enlighet med Lagrådets förslag. Den ersätter 39 § 1 mom. tredje och fjärde styckena UBL samt 17 § USAL.

Det bör noteras att uttrycket "faktura eller jämförlig handling" redan nu används i ML. Av 1 kap. 17 § ML framgår att med "jämförlig handling" avses då avräkningsnota, kvitto, köpehandling och liknande handling. Med handling avses även upptagning som kan läsas, avlyssnas eller på annat sätt uppfattas endast med tekniskt hjälpmedel.

En sådan uppgift om innehav av F-skattsedel som enligt paragrafen s första stycke kan godtas får anses gälla även som skriftligt åberopande av F-skattsedeln enligt andra stycket. Särskilda bestämmelser om detta har emellertid inte ansetts nödvändiga.

6 §

I paragrafen anges sådana ersättningar från vilka skatteavdrag alltid skall

göras oberoende av vilket slag av skattsedel på preliminär skatt mottagaren har. Dock gäller de beloppsgränser som anges i 3 § 1 och 2 även i fråga om här aktuella ersättningar. En motsvarande bestämmelse finns nu i 3 § 2 mom. tredje stycket sista meningen UBL. Den har emellertid utvidgats till att omfatta också sådan semesterersättning som betalas ut från en semesterkassa.

Paragrafen har utformats i enlighet med Lagrådets förslag.

Hur skatteavdraget skall beräknas om mottagaren har en F-skattsedel anges i 8 kap. 9 §.

Anmälningsskyldighet

7 §

För att minska användandet av en F-skattsedel i anställningsförhållanden och försvåra missbruk av en F-skattsedel med villkor enligt 4 kap. 9 § skall den som betalar ut ersättning till någon som åberopar en sådan skattsedel i ett uppenbart anställningsförhållande enligt denna paragraf vara skyldig att upplysa skattemyndigheten om detta. Däremot skall utbetalaren inte behöva göra något skatteavdrag. Bestämmelserna motsvarar 40 a § UBL. Redaktionella ändringar har emellertid gjorts.

I förhållande till utredningens förslag har ett tillägg gjorts i syfte att klargöra att den som har betalat ut ersättning för arbete till en F-skattsedelsinnehavare som inte har åberopat skattsedeln ändå skall vara skyldig att anmäla utbetalningen till skattemyndigheten.

Efter föredragningen i Lagrådet har paragrafen justerats så att en utbetalare inte skall behöva anmäla om en utbetalning görs till någon som har en F-skattsedel med villkor enligt 4 kap. 9 § men som inte har åberopat skattsedeln.

Att en utbetalare som inte fullgör sin anmälningsskyldighet kan bli betalningsskyldig för bl.a. mottagarens skatt framgår av bestämmelserna i 12 kap. 3 och 4 §§.

Skatteavdrag från ränta och utdelning

8 §

I paragrafen anges huvudregeln om från vilken ränta och utdelning skatteavdrag skall göras. Bestämmelserna motsvarar 3 § 2 mom. tredje stycket första meningen UBL.

I förhållande till utredningens förslag har endast redaktionella ändringar gjorts.

Att det är den som betalar ut räntan eller utdelningen som är skyldig att göra avdraget framgår av 1 §.

Undantag från huvudregeln finns i 9 §.

9 §

Paragrafen innehåller undantag från huvudregeln i 8 § om skatteavdrag

från viss ränta och utdelning.

Punkten 1 motsvarar 39 § 3 mom. sista meningen UBL.

Punkterna 2 och 3 motsvarar 10 § femte stycket b UBL.

Punkten 4 motsvarar 10 § femte stycket c UBL.

Punkten 5 motsvarar 10 § femte stycket d UBL.

Punkten 6 motsvarar 10 § femte stycket e UBL.

Punkten 7 motsvarar 10 § femte stycket f UBL.

Punkten 8 motsvarar 10 § femte stycket i UBL.

I förhållande till utredningens förslag har endast redaktionella ändringar gjorts.

Beslut om befrielse från skatteavdrag

10 §

I paragrafen anges under vilka förutsättningar skattemyndigheten får medge att skatteavdrag över huvud taget inte görs från *viss ersättning för arbete*.

I *punkt 1* anges att skattemyndigheten får besluta om befrielse från skatteavdrag från sådan ersättning för arbete som inte skall beskattas i Sverige, om överenskommelse inte har träffats med den stat där ersättningen skall beskattas om att skatteavdrag skall göras här i landet. Bestämmelserna i förevarande paragraf kan bli tillämpliga t.ex. i det fall ersättning för arbete betalas ut till en fysisk person som inte är bosatt här i landet men som bedriver näringsverksamhet från fast driftställe här. Undantagsregeln i 4 § första stycket 2 blir då enligt andra stycket samma paragraf inte tillämplig. Är ersättningen av sådant slag att den inte skall beskattas i Sverige behövs ett särskilt beslut om att skatteavdrag inte skall göras. Finns ett sådant beslut blir i stället undantagsregeln i 4 § första stycket 4 tillämplig, dvs. utbetalaren blir inte skyldig att göra skatteavdrag.

Av 4 § första stycket 4 framgår att uppvisandet av skattemyndighetens beslut är en förutsättning för att utbetalaren skall kunna underlåta att göra skatteavdrag.

Bestämmelserna i *punkt 2* gäller andra situationer där skattemyndigheten får besluta om befrielse av vissa ersättningar från skatteavdrag. Bestämmelserna ersätter punkten 3 första stycket av anvisningarna till 39 § UBL. I förhållande till utredningens förslag har bestämmelsen gjorts mer restriktiv.

Som ett exempel på ett sådant särskilt skäl som bör kunna leda till att arbetsgivaren befrias från skyldigheten att göra skatteavdrag från viss ersättning kan vara att ersättningen avser både arbete och material och det skulle medföra avsevärda besvär för arbetsgivaren att särskilja ersättningen för arbetet. Detta gäller särskilt om ersättningen för arbetet kan antas utgöra endast en mindre del av hela ersättningen.

I förhållande till utredningsförslaget har även redaktionella ändringar gjorts.

11 §

I paragrafen anges när skattemyndigheten får besluta att skatteavdrag inte skall göras från ersättning för arbete som tas emot av *viss arbetstagare*.

I *första och andra styckena* av paragrafen anges under vilka förutsättningar skattemyndigheten får medge att skatteavdrag inte görs här i landet om sådant avdrag görs i annat land. Bestämmelserna ersätter 44 a § första stycket UBL.

I *tredje stycket* ges Riksskatteverket möjlighet att under vissa förutsättningar besluta att skatteavdrag inte skall göras. Bestämmelserna motsvarar 44 a § andra stycket UBL.

I förhållande till utredningens förslag har vissa redaktionella ändringar gjorts.

Skyldighet att lämna uppgift om skatteavdrag*12 §*

På Lagrådets inrådan har 12 § i utredningens förslag flyttats fram och beknats 16 §. Den nu aktuella paragrafen motsvarar sålunda 13 § i utredningens förslag. Rubrikerna närmast före 12-16 § har också införts efter förslag från Lagrådet.

I paragrafen anges att utbetalaren är skyldig att lämna mottagaren uppgift om det skatteavdrag han har gjort. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer skall emellertid ha rätt att meddela föreskrifter om undantag från bestämmelserna om avdraget är lika stort som vid det närmast föregående utbetalningstillfället. Syftet med denna möjlighet till undantag är att få ett mer flexibelt system. Någon begränsning i sak i förhållande till nuvarande ordning är inte åsyftad. Det innebär att undantag från huvudregeln bör föreskrivas bl.a. i fråga om

1. folkpension och tilläggs pension enligt lagen (1962:381) om allmän försäkring,

2. delpension enligt lagen (1979:84) om delpensionsförsäkring,

3. livränta enligt lagen (1954:243) om yrkesskadeförsäkring, lagen (1976:380) om arbetsskadeförsäkring, lagen (1977:265) om statligt personskadeskydd eller lagen (1977:267) om krigsskadeersättning till sjömän eller annan jämförbar ersättning enligt äldre lagstiftning.

Detsamma gäller i fråga om utbetalning av annan pension eller livränta om utbetalningen görs av den som har rätt att betala ut sådan ersättning som nyss sagts eller av försäkringsföretag eller understödsförening.

Paragrafen ersätter 43 § 1 mom. första stycket UBL. Nuvarande bestämmelser som föreskriver att arbetsgivaren, om han har gjort skatteavdrag enligt skattetablell, även skall ange hur stor del av skatteavdraget som avser allmänna egenavgifter har slopats. Detta beror på att en sådan uppgift kan verka förvillande för arbetstagaren, eftersom summan av den preliminära skatt som betalats genom skatteavdrag avräknas mot den slutliga skatten som sådan. Det sker alltså ingen särskild avräkning av preliminära avgifter mot de allmänna egenavgifter som omfattas av den slutliga skatten.

Skyldighet att tillämpa vissa beslut

13 §

I paragrafen, som motsvarar 14 § i utredningens förslag, anges inom vilken tid den som skall göra skatteavdrag är skyldig att beakta ett ändringsbeslut. Bestämmelserna ersätter 46 § 3 mom. tredje stycket första meningen UBL. Av förenklingskäl anges endast en tidsgräns, två veckor. Därigenom uppnås likformighet med vad som avses gälla vid frivillig förhöjning av skatteavdraget enligt 8 kap. 7 §.

Paragrafen har utformats i enlighet med Lagrådets förslag.

Återbetalning av skatteavdrag

14 §

Paragrafen, som motsvarar 15 § i utredningens förslag, ersätter 47 § UBL. Paragrafen har utformats i enlighet med Lagrådets förslag.

Paragrafen är tillämplig t.ex. om en arbetsgivare innehållit större belopp än som enligt ett beslut om ändrad beräkning av skatteavdrag skall innehållas.

Paragrafen blir tillämplig även om en arbetsgivare har gjort ett förhöjt skatteavdrag enligt 8 kap. 6 § och arbetstagaren därefter företer en handling som visar att skatteavdraget varit för stort. Paragrafen ersätter i den delen femte stycket av anvisningarna till 40 § UBL. I förhållande till den paragrafen har möjligheten för den som har gjort skatteavdraget att, om det finns särskilda skäl, inte återbetala det som innehållits för mycket slopats.

Föreläggande att göra skatteavdrag

15 §

Paragrafen, som motsvarar 16 § i utredningens förslag, innehåller bestämmelser som ger skattemyndigheten möjlighet att förelägga den som inte fullgör sina skyldigheter att göra skatteavdrag eller lämna uppgift enligt 13 § att göra detta. Motsvarande bestämmelser finns nu i 83 § UBL.

I förhållande till utredningens förslag har redaktionella ändringar gjorts.

Att ett föreläggande enligt denna lag får förenas med vite framgår av 23 kap. 2 §.

Skyldighet att visa upp skattsedel m.m.

16 §

Paragrafen, som motsvarar 12 § i utredningens förslag, har utformats i enlighet med Lagrådets förslag.

Första stycket ersätter 40 § 1 mom. första stycket UBL. Bestämmel-

serna har arbetats om med hänsyn till att skyldigheten för den skattskyldige att betala preliminär A-skatt i skattebetalningslagen har ersatts med en skyldighet att vidkännas skatteavdrag och en skyldighet för utbetalaren att göra sådant avdrag.

Punkt 1 har utformats med tanke på att en A-skattsedel skall utfärdas endast efter särskild begäran. Det finns alltså ett stort antal skattskyldiga som inte har någon skattsedel på preliminär skatt. Om arbetsgivaren kräver att få se den skattskyldiges skattsedel måste den som saknar sådan hos skattemyndigheten begära att få en A-skattsedel. Ett enklare sätt är givetvis att arbetsgivaren vänder sig direkt till skattemyndigheten för att få uppgift om vilket skatteavdrag han skall göra.

I stycket har också tagits in en ny punkt, *punkt 4*. Av den framgår att om skattemyndigheten fattat ett sådant beslut som avses i 10 eller 11 § skall den som beslutet rör visa upp det för den som betalar ut ersättning för arbete till honom. Detsamma gäller om det av ett annat beslut eller intyg meddelat av skattemyndigheten framgår att skatteavdrag inte skall göras, t.ex. ett beslut om ändrad beräkning av skatteavdrag.

I *andra stycket* anges att den skattskyldige skall visa upp ett ändringsbeslut för sin arbetsgivare. Bestämmelsen ersätter 46 § 3 mom. andra stycket UBL.

Genom *tredje stycket* ges regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer möjlighet att av administrativa skäl meddela föreskrifter om vissa undantag från skyldigheten att upplysa utbetalaren om skattsedelsinnehavet. De aktuella utbetalarna avses hämta in nödvändiga uppgifter med hjälp av ADB direkt från skattemyndigheten. Någon begränsning i förhållande till nuvarande undantag är inte avsedd. Detta innebär att det genom förordning eller annan föreskrift bör anges att första stycket inte gäller vid utbetalning av bl.a. folkpension eller tilläggs pension från den allmänna försäkringskassan eller Riksförsäkringsverket. Stycket ersätter sjätte stycket av anvisningarna till 40 § UBL.

I dag finns i 35 § tredje stycket UBL bestämmelser om uppgiftsskyldighet för den som uppbär inkomst från vilken skatteavdrag skall göras om han inte haft en sådan inkomst under föregående inkomstår. På detta sätt får skattemyndigheten veta att en A-skattsedel skall utfärdas för den skattskyldige. Bestämmelser av detta slag behövs inte när en A-skattsedel skall utfärdas endast efter begäran av den skattskyldige.

6 kap. Beräkning av F-skatt

På Lagrådets inrådan har 1-3 §§ i utredningens förslag ersatts med en paragraf som utformats i enlighet med Lagrådets förslag. Detta medför att 4-8 §§ i utredningens förslag nu motsvaras av 2-6 §§.

Beräkning av F-skatt enligt schablon

1 §

Paragrafen innehåller bestämmelser för beräkning av F-skatt enligt schablon. De ersätter 13 § 1 mom. första-tredje styckena och 3 mom. UBL.

Prop. 1996/97:100
Del 1

Till skillnad från vad som gäller nu behöver den slutliga skatten inte minskas med vare sig särskilda avgifter eller överskjutande ingående mervärdesskatt. Detta beror på att begreppet slutlig skatt har getts en ny innebörd. Enligt 11 kap. 9 och 10 §§ ingår inte särskilda avgifter i den slutliga skatten. Däremot tas hänsyn även till överskjutande ingående mervärdesskatt när den slutliga skatten bestäms. Detsamma gäller i fråga om belopp som skall gottskrivas på grund av en minskning av expensionsmedel enligt lagen (1993:1537) om expensionsmedel.

Bestämmelserna i *andra stycket* andra meningen blir tillämpliga om den preliminära skatt, F-skatt eller särskilda A-skatt, som har debiterats för samma inkomstår som den senast debiterade slutliga skatten avser överstiger den slutliga skatten. Därvid skall hänsyn inte tas till eventuella ändringar enligt 5 § av den preliminära skatten som kan ha skett efter den första skattedebiteringen.

I förhållande till utredningsförslaget har några förtydliganden gjorts. Det anges uttryckligen att beräkningen skall ske enligt schablon om inte annat följer av 3 § och att det är den slutliga skatten vid den årliga taxeringen året före inkomståret som skall ligga till grund för beräkningen av F-skatten. Om F-skatt för inkomståret 1999 skall bestämmas är det alltså den slutliga skatt som bestämts vid 1998 års taxering och som normalt avser 1997 års inkomster som skall ligga till grund för beräkningen. Detta gäller även om slutlig skatt för ett tidigare år har bestämts, t.ex. genom ett omprövningsbeslut, efter 1998 års taxeringsbeslut.

Tredje stycket, som saknar motsvarighet i utredningens förslag föranleds av den ändring som gjorts genom SFS 1996:1404.

2 §

I paragrafen anges vad som skall gälla om den skattskyldige skall redovisa mervärdesskatt för inkomståret i självdeklaration men sådan skatt inte ingår i den slutliga skatt som skall ligga till grund för beräkningen av F-skatten. Paragrafen motsvarar, såvitt gäller mervärdesskatt, 13 § 1 mom. fjärde stycket UBL. I fråga om A-skatt ersätts stycket av 6 §.

I de fall mervärdesskatt skall redovisas i en självdeklaration skall den särskilda självdeklarationen användas. Detta anges i 2 kap. 13 § lagen om självdeklaration och kontrollavgifter.

I förhållande till utredningens förslag har vissa redaktionella ändringar gjorts.

Beräkning av F-skatt enligt preliminär taxering

3 §

Paragrafen innehåller regler om när preliminär taxering skall ske. Paragrafen ersätter 13 § 2 mom. UBL. Som riktlinje för bedömningen av om det är fråga om en mer betydande skillnad bör gälla att den skall vara

omkring 30 procent av den preliminära skatten.

I förhållande till utredningens förslag har vissa redaktionella ändringar gjorts.

Som exempel på när det kan finnas särskilda skäl att beräkna F-skatt med ledning av preliminär taxering kan nämnas det fallet att en lagändring medför att den schablonberäknade skatten blir för hög, men inte med belopp som kan anses vara betydande. I detta fall kan det vara en onödig omgång att kräva in en preliminär självdeklaration av en skattskyldig som på annat sätt yrkat att hänsyn tas till lagändringen vid F-skattens beräkning. Motsvarande situation kan uppkomma i samband med att en skattskyldig övergår från att redovisa mervärdesskatt i självdeklaration till att redovisa skatten i skattedeklaration

4 §

I paragrafen anges vad som skall ligga till grund för den preliminära taxeringen och vilka bestämmelser som skall tillämpas. Motsvarande bestämmelser finns nu i 15 första stycket och 16 § UBL.

Det ligger i sakens natur att preliminär taxering skall ske i enlighet med de föreskrifter som skall tillämpas vid den årliga taxeringen året efter inkomståret och att hänsyn därvid skall tas till de förhållanden som kan antas komma att ligga till grund för denna taxering. Några bestämmelser motsvarande dem som nu finns i 15 § andra stycket UBL har därför inte tagits in i skattebetalningslagen.

Paragrafen har, med undantag av ett par redaktionella ändringar, utformats i enlighet med Lagrådets förslag.

Ändrad beräkning av F-skatt

5 §

I föregående paragrafer har tagits in regler om beräkning av F-skatt. Sådan skatt skall beräknas antingen enligt en schablon eller också enligt en preliminär taxering. I förevarande paragraf regleras hur ett beslut om F-skatt kan ändras.

I förhållande till utredningens förslag har endast en redaktionell ändring gjorts.

Som ett exempel på ett sådant särskilt skäl som avses i andra stycket och som kan medföra ändring av den preliminära skatten även om beloppet inte kan anses betydande kan nämnas ändring av skatten i samband med emigration, likvidation av ett aktiebolag eller avveckling av ett dödsbo, där inkomsterna kan beräknas exakt.

Sådan ändring som avses i paragrafen benämns för närvarande jämkning. Termen "jämkning" har nu ersatts med "ändring", eftersom jämkning för tanken till en minskning av den preliminära skatten och bestämmelserna i förevarande paragraf även medger att den preliminära skatten höjs.

I skattebetalningslagen har inte förts in några bestämmelser om i vilken turordning ändring skall ske av olika former av preliminär skatt. Detta

avses bli reglerat i till lagen anslutande verkställighetsföreskrifter. Någon ändring i sak är emellertid inte åsyftad. Det innebär att om F-skatt har debiterats för någon som även har att vidkännas skatteavdrag, bör ändring som leder till en lägre preliminär skatt i första hand avse den debiterade skatten.

En höjning av preliminär skatt för sådan mottagare av dagpenning från arbetslöshetskassa som debiterats F-skatt eller särskild A-skatt bör i första hand också avse den debiterade skatten. Detsamma gäller i fråga om övriga ersättningar som avses i 5 kap. 6 §.

Att skattemyndigheten har möjlighet att förelägga den skattskyldige att inför ett beslut om ändring lämna en preliminär självdeklaration följer av 10 kap. 5 §. Någon motsvarighet till bestämmelserna i 46 § 4 mom. UBL behövs sålunda inte i lagen.

Den nu aktuella paragrafen är tillämplig både under och efter utgången av inkomståret. Bestämmelserna ersätter i dessa delar 45 § 1 och 2 mom. UBL. Bestämmelser motsvarande 45 § 1 mom. första stycket andra meningen har tagits in i 8 kap. 12 §.

Paragrafen avses vara tillämplig även i de fall en F-skatt ersätts med en A-skatt under inkomståret. I ett sådant fall skall debiterad men inte förfallen F-skatt undanröjas. I den delen ersätter paragrafen punkten 2 i 45 § 1 mom. första stycket UBL.

Paragrafen innehåller inte några beloppsgränser för att ändring över huvud taget skall få ske. Det anges bara att skillnaden mellan beräknad slutlig skatt och den preliminära skatten skall vara betydande med hänsyn till den skattskyldiges förhållanden eller att det annars skall finnas särskilda skäl för ändring. Angående lokutionen "betydande med hänsyn till den skattskyldiges förhållanden" se kommentaren till 8 kap. 29 §.

De särskilda bestämmelserna i uppbördslagen rörande dagpenning från arbetslöshetskassa har inte fått någon motsvarighet i skattebetalningslagen.

I det nya systemet skall varje skattskyldig ha rätt att efter särskild begäran få en A-skattsedel. F-skattsedel skall däremot utfärdas endast efter särskild ansökan och endast om vissa förutsättningar är uppfyllda. Skattemyndigheten skall alltså inte kunna utfärda en sådan skattsedel mot den skattskyldiges vilja. Om skattemyndigheten anser att det finns behov av att debitera en preliminär skatt för en skattskyldig som inte har en F-skattsedel skall detta ske genom debitering av särskild A-skatt. Den skattskyldige skall i ett sådant fall fortfarande ha rätt att få en A-skattsedel.

Bestämmelser om vad som skall gälla vid ändring före inkomstarets utgång om den skattskyldige betalat för mycket preliminär skatt är inte av sådant slag att de bör ha lagform. Någon motsvarighet till bestämmelserna i punkt 3 första och andra styckena av anvisningarna till 45 § UBL har därför inte tagits med.

Skattemyndigheten får utan särskild anmälan från den skattskyldige ta upp en fråga om ändring av preliminär skatt i fall som avses i den nu aktuella paragrafen. Någon motsvarighet till punkt 1 av anvisningarna till 45 § UBL har inte ansetts behövas i skattebetalningslagen.

Innan preliminär skatt ändras skall den skattskyldige ges tillfälle att yttra sig, om det inte uppenbarligen är obehövligt. En motsvarighet till bestämmelserna i 45 § 1 mom. sjätte stycket UBL har därför tagits in i 14 kap. 1 §.

Om ett beslut om ändring innebär att F-skatt som skall betalas efter det beslutet meddelats skall betalas med annat belopp än som tidigare utfärdad skattsedel visar, skall skattemyndigheten utfärda en ny skattsedel med den ändrade skatten. Bestämmelser om detta behöver emellertid inte ha lagform. Därför har inte någon motsvarighet till bestämmelserna i 46 § 2 mom. första stycket UBL tagits med. Några särskilda bestämmelser om att den skattskyldige skall tillställas ett ändringsbeslut har inte heller ansetts nödvändiga. Detta följer av 21 § förvaltningslagen.

Det ligger i sakens natur att beslut om ändring som grundar sig på en ansökan från den skattskyldige skall meddelas så snart som möjligt. Någon motsvarighet till bestämmelserna i 46 § 3 mom. första stycket första meningen UBL har därför inte tagits med.

Om skattemyndigheten höjer en debiterad preliminär skatt efter inkomstårets utgång skall den ytterligare påförda preliminära skatten betalas enligt bestämmelserna i 16 kap. 6 §, dvs. senast den förfallodag som infaller närmast efter det att 30 dagar har förflutit från beslutsdagen.

En ansökan om ändrad beräkning enligt förevarande paragraf skall lämnas till skattemyndigheten, dvs. den skattemyndighet som enligt bestämmelserna i 2 kap. har att fatta beslut om den preliminära skatten. Någon bestämd tidsfrist inom vilken en ansökan skall lämnas motsvarande den som nu finns i 45 § 1 mom. sjunde stycket UBL har inte tagits in i skattebetalningslagen. Ansökan måste dock lämnas in inom sådan tid att den kan behandlas senast den 30 juni taxeringsåret.

Om en ansökan om ändrad F-skatt har lämnats till en annan skattemyndighet än den som skall fatta beslut om skatten skall den översända handlingarna till rätt myndighet. Detta får anses följa av bestämmelserna i 2 kap. 6 §. Det innebär t.ex. att den skattskyldige kan lämna en ansökan om ändring av F-skatt till skattemyndigheten på den ort där han är bosatt, även om myndigheten inte är behörig att fatta beslut om ändringen. Myndigheten bör i ett sådant fall göra den utredning som behövs i ärendet och därefter sända ansökningen till den myndighet som skall fatta beslutet. Bestämmelser om en sådan ordning finns nu i 46 § 1 mom. UBL.

Hänsyn till andra belopp

6 §

I paragrafen anges att vid beräkning av F-skatt, dvs. enligt såväl schablon som preliminär taxering, hänsyn om möjligt skall tas till beräknad A-skatt. Motsvarande bestämmelser finns nu i 3 § 3 mom. andra stycket och 13 § 1 mom. fjärde stycket UBL.

I paragrafen anges dessutom att hänsyn, om det är möjligt, skall tas till andra belopp som kan komma att tillgodoräknas den skattskyldige enligt 11 kap. 14 § andra stycket 1 utöver F-skatten. Sist nämnda bestämmelse

är ny.

Prop. 1996/97:100

Del 1

Lagrådets förslag till paragrafens lydelse har justerats för att ge skattemyndigheten möjlighet att, om den debiterar F-skatt under inkomståret, ha möjlighet att ta hänsyn till sådan särskild A-skatt som redan kan ha betalats för inkomståret. Detsamma gäller andra belopp som kan komma att tillgodoräknas enligt 11 kap. 14 § andra stycket 1.

7 kap. Beräkning av särskild A-skatt

1 §

Bestämmelserna i 1 § utredningens förslag om när särskild A-skatt får beslutas har på Lagrådets inrådan flyttats till 4 kap. 5 §. Kvar i detta kapitel bli då endast den nu aktuella bestämmelsen som betecknas 1 §.

Huvudregeln är att särskild A-skatt skall debiteras enligt schablon. Detta anges i denna paragraf genom en hänvisning till 6 kap. En motsvarande ordning gäller nu på grund av en hänvisning i 14 § första stycket UBL till 13 § 1 och 3 mom. samma lag.

När det gäller beräkning av särskild A-skatt med ledning av preliminär taxering skall gälla samma bestämmelser som vid beräkning av F-skatt med ledning av preliminär taxering. Detta anges också i förevarande paragraf genom hänvisningen till 6 kap. Hänvisningen ersätter 14 § andra stycket UBL.

Även ändrad beräkning av särskild A-skatt skall ske enligt de bestämmelser som gäller för F-skatt. Detta följer också av hänvisningen till 6 kap.

Av hänvisningen till 6 kap. framgår slutligen att vid debitering av särskild A-skatt enligt såväl schablon som med ledning av preliminär taxering och vid ändrad beräkning skall, om det är möjligt, hänsyn tas till den A-skatt som kan komma att betalas för den skattskyldige genom skatteavdrag och till andra belopp som enligt 11 kap. 14 § andra stycket 1 kan komma att tillgodoräknas.

8 kap. Beräkning av skatteavdrag

Bestämmelserna i detta kapitel har i regel sin motsvarighet i uppbördslagen. Flera av dem har emellertid arbetats om med hänsyn till att en arbetstagare nu inte ges någon uttrycklig skyldighet att betala A-skatt utan endast en skyldighet att vidkännas avdrag från sin lön för betalning av sådan skatt. Dessutom har det överlåtits till regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att i större omfattning än för närvarande bestämma hur skattetabellerna skall utformas och användas.

Skatteavdrag enligt skattetablell

1 §

I *första stycket* finns huvudregeln om att skatteavdrag från ersättning för arbete som betalas ut till en fysisk person skall beräknas enligt skatteta-
bell. Att vissa ersättningar skall likställas med ersättning för arbete
framgår av 5 kap. 2 § andra stycket. Av det nu aktuella stycket framgår
också att det skall finnas två slag av skattetabeller, allmänna och särskilda
skattetabeller. I stycket har dessutom på inrådan av Lagrådet tagits in en
bestämmelse om att skattetabellerna fastställs för varje inkomstår av
regeringen eller den myndighet som regeringens bestämmer.

Undantag från huvudregeln finns i 6 § (obligatorisk förhöjning av
skatteavdraget), 7 § (frivillig förhöjning av skatteavdraget), 8 § (skatteav-
drag från sidoinkomst m.m.) och 9 § (skatteavdrag från pension och
sjukpenning m.m.). Beslut om undantag kan också fattas av skattemyndig-
heten enligt 11 § (särskild beräkningsgrund för skatteavdraget).

Några bestämmelser som ger skattemyndigheten rätt att besluta om
avvikelse från belopp för skatteavdrag beräknat enligt skatteta-
bell om avvikelsen är obetydlig motsvarande den som nu finns i punkt 3 andra
stycket av anvisningarna till 39 § UBL har det inte ansetts finnas något
behov av i skattebetalningslagen.

I *andra stycket* anges hur arbetsgivaren skall välja skatteta-
bell. Det ersätter 6 § första stycket UBL. En särskild bestämmelse om att skatteav-
drag skall göras med det belopp eller efter den procentsats som anges i
tabellen för den aktuella ersättningen och tidsperioden har inte ansetts
vara nödvändig.

I förhållande till utredningsförslaget har av redaktionella skäl orden
"den skattskyldige" ersatts med "den fysiska personen".

Tredje stycket innehåller en särskild bestämmelse om tillämplig
skatteta-
bell i början av året. Bestämmelsen motsvarar 39 § 2 mom. UBL.

Teknikutvecklingen inom PA-området och möjligheten för arbetsgiva-
ren att via ADB efterfråga tillämplig skatteta-
bell för sina anställda torde
väsentligen ha minskat behovet av att även under februari månad få
tillämpa äldre skatteta-
bell. Det kan dock inte uteslutas fall där regeln ännu
kan ha betydelse. Som exempel kan nämnas att en sjöman på svenska
fartyg i fjärrtrafik i vissa fall kan ha svårigheter även under februari
månad att uppvisa A-skattsedel avseende det nya året.

Någon motsvarighet till 5 § första stycket sista meningen UBL behövs
inte, eftersom skatteavdrag från ersättning för arbete som är avsett att pågå
kortare tid än vecka skall ske med 30 % av ersättningen (se kommentarer-
na till 8 §).

Allmänna skattetabeller

2 §

I paragrafen anges när arbetsgivaren skall använda de allmänna skatteta-
bellerna. Vad som sägs i 1 § och i förevarande paragraf motsvarar 4 § 1
mom. första stycket första meningen UBL.

Att skatteavdrag från ersättning för sådant arbete som är avsett att pågå
kortare tid än en vecka skall göras med 30 % av ersättningen framgår av

8 §.

Prop. 1996/97:100
Del 1

3 §

I *första stycket* av paragrafen anges vad de allmänna skattetabellerna skall grundas på. Bestämmelserna motsvarar 4 § 1 mom. andra stycket UBL. I förhållande till utredningsförslaget har av redaktionella skäl orden "för den skattskyldige" strukits.

Bestämmelserna i *andra stycket* ersätter 4 § 3 mom. första stycket UBL. Det anges inte i lagtexten hur många olika skattesatser som skall användas och inte heller vem som skall fatta beslut om detta. Antalet olika skattesatser kan avgöras först när kommunerna har lämnat uppgift om vilka skattesatser som blir aktuella för ett visst inkomstår. Den som upprättar skattetabellerna skall också bestämma hur många olika skattesatser som skall beaktas.

Bestämmelser motsvarande dem som nu finns i 4 § 1 mom. tredje stycket UBL om att det av skattetabellerna skall framgå hur stor del av avdragsbeloppet som avser allmänna egenavgifter behövs inte längre och har sålunda inte tagits med i skattebetalningslagen (se kommentaren till 5 kap. 12 §).

Däremot anges i *tredje stycket* att de allmänna skattetabellerna skall innehålla uppgift om skatteavdragets storlek för dem som inte är skyldiga att betala allmänna egenavgifter. Givetvis skall då också beaktas att sådana skattskyldiga inte har rätt att göra något avdrag för avgifterna.

Skattetabellerna skall upprättas av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer. Bestämmelser om detta har tagits in i 1 §. Riksskatteverket bör naturligtvis bemyndigas av regeringen att upprätta tabellerna.

Särskilda skattetabeller

4 §

I *första stycket* anges när arbetsgivaren skall använda de särskilda skattetabellerna för skatteavdrag från bl.a. sjukpenning. Stycket ersätter 4 § 2 mom. första stycket UBL. I förhållande till det stycket har emellertid bestämmelserna utvidgats till att även avse sådan sjukpenning eller annan ersättning som avses i punkt 11 av anvisningarna till 22 § kommunalskattelagen (se kommentarerna till 5 kap. 2 och 3 §§). Däremot har stycket inte gjorts tillämpligt på dagpenning från arbetslöshetskassa. Detta innebär att skatteavdrag från sådan ersättning skall beräknas enligt allmänna skattetabeller. Detsamma gäller i fråga om skatteavdrag från vårdbidrag enligt lagen om allmän försäkring. Har mottagaren av dagpenning från arbetslöshetskassa en F-skattsedel skall skatteavdraget emellertid beräknas enligt 9 § (se även 5 kap. 6 §).

I förhållande till utredningens förslag har endast redaktionella ändringar gjorts.

I *andra stycket*, som motsvaras av 5 § i utredningsförslaget, anges hur de särskilda skattetabellerna för beräkning av skatteavdrag från bl.a.

sjukpenning skall utformas. Här anges endast en huvudprincip. I övrigt skall bestämmelserna i 3 § gälla. Detta framgår av andra meningen som hänvisar till den paragrafen. Den närmare utformningen och tillämpningen av skattetabellerna har överlåtits till den myndighet som skall upprätta skattetabellerna. Bestämmelserna ersätter 4 § 2 mom. andra) fjärde styckena UBL.

Syftet med de nya bestämmelserna är att uppnå en större flexibilitet. Någon väsentlig ändring i sak avses emellertid inte ske. I de särskilda skattetabellerna bör det alltså, om inte en bättre överensstämmelse mellan preliminär och slutlig skatt kan uppnås på annat sätt, finnas särskilda kolumner med procentsatser dels för ersättningar som grundas på hela den sjukpenninggrundande inkomsten, dels för ersättningar som grundas på viss procent av den sjukpenninggrundande inkomsten. De procenttal efter vilka skatteavdrag skall göras bör grundas på skattesatsen för en årlig inkomst motsvarande den skattskyldiges sjukpenninggrundande inkomst eller, om ersättningen grundas på viss procent av den sjukpenninggrundande inkomsten, den andel av den sjukpenninggrundande inkomsten som ersättningen beräknas på.

Prop. 1996/97:100
Del 1

Om någon sjukpenninggrundande inkomst inte har fastställts för den skattskyldige, bör det underlag som utgör grund för ersättningen anses som sjukpenninggrundande inkomst när skatteavdraget bestäms.

Ersättning som en allmän försäkringskassa lämnar enligt 20 § lagen (1991:1047) om sjuklön bör anses grundad på 90 % av den sjukpenninggrundande inkomsten.

Skatteavdrag från föräldrapenning som utges enligt garantinivån bör beräknas med ledning av en sjukpenninggrundande inkomst, som ger en föräldrapenning för hel dag motsvarande garantinivån. Vid utbetalning av föräldrapenning enligt garantinivån bör alltså försäkringskassan göra skatteavdrag enligt den särskilda skattetabellen men beräknad på en sjukpenninggrundande inkomst av för närvarande 24 000 kr.

I enskilda fall har skattemyndigheten möjlighet att genom beslut om särskild beräkningsgrund för skatteavdrag eller ändring av preliminär skatt förordna om ett annat skatteavdrag eller att skatteavdrag över huvud taget inte skall göras (se 11 §).

5 §

I paragrafen, som saknar motsvarighet i utredningsförslaget, anges att beräkning av skatteavdrag från sjöinkomst också skall ske med hjälp av särskilda skattetabeller. I paragrafen anges dessutom vad dessa skattetabeller skall grundas på. Paragrafen ersätter 12 a § UBL.

Obligatorisk förhöjning av skatteavdraget

6 §

I *första stycket* anges vad som skall gälla om den skattskyldige inte lämnar utbetalaren uppgift om vilken typ av skattsedel han har och, om han har en A-skattsedel, inte heller visar upp skattsedeln. Paragrafen har i förhållande till sin förebild begränsats till att gälla fysiska personer. Motsvarande bestämmelser finns i 40 § 1 mom. andra stycket UBL.

Om mottagaren, förutom kontant ersättning, får andra förmåner som avses i 14 §, skall skatteavdraget enligt första stycket beräknas även på förmånernas värde för den tid ersättningen avser. Några särskilda bestämmelser om detta motsvarande 40 § 1 mom. tredje stycket UBL har inte ansetts vara nödvändiga. Någon ändring i sak är emellertid inte åsyftad.

I första stycket har också på Lagrådets inrådan tagits in en definition av begreppet sidoinkomst. Med begreppet avses sådan ersättning som inte utgör arbetstagarens huvudsakliga ersättning för arbete. En snarlik lokution används redan i dag i bl.a. 7 § UBL första stycket.

Andra stycket innehåller ett undantag från bestämmelserna om förhöjt skatteavdrag. Bestämmelserna ersätter 40 § 3 mom. UBL.

7 §

I paragrafen finns regler som ger arbetstagaren möjlighet att begära ett förhöjt skatteavdrag. Paragrafen motsvarar 41 § 1 mom. UBL. I förhållande till detta moment har emellertid den särskilda regeln rörande dagpenning från arbetslöshetskassa slopats.

I *första stycket* har på Lagrådets inrådan tagits in en definition av begreppet huvudinkomst. Med begreppet avses "ersättning som utgör arbetstagarens huvudsakliga ersättning för arbete". Begreppet omfattar alltså inte ränta eller utdelning. En snarlik lokution används redan i dag i bl.a. 7 § UBL andra stycket.

Den föreslagna definitionen medför att om en skattskyldig har inkomst av såväl tjänst som aktiv näringsverksamhet skall skatteavdrag göras enligt tabell om tjänsteinkomsten är större än inkomsten av näringsverksamheten (8 kap. 1 §) och i motsatta fallet enligt 30 % (8 kap. 8 §). Är däremot näringsverksamheten helt passiv blir tjänsteinkomsten huvudinkomst eftersom det är den enda inkomsten av arbete. Skatteavdrag skall då göras enligt tabell om inte skattemyndigheten beslutat om ändrad beräkning av den preliminära skatten. Detta innebär inte någon förändring i förhållande till nuvarande ordning.

I förhållande till utredningens förslag har även redaktionella ändringar gjorts.

Skatteavdrag enligt en bestämd procentsats

Ersättning för arbete

8 §

Paragrafen reglerar skatteavdrag vid utbetalningar till en juridisk person, vid utbetalningar av sidoinkomst, vid oregelbundna utbetalningar och vid utbetalningar för korttidsarbeten. Vad som avses med begreppen sidoinkomst och huvudinkomst framgår av definitionerna i 6 respektive 7 §. Den nu aktuella paragrafen ersätter 4 § 4 mom., 7 § första och andra styckena samt 7 a § första stycket UBL. Bestämmelser om tillämpliga beloppsgränser finns i 5 kap. 3 § 1-4.

Att skatteavdrag skall göras från ersättning för arbete som betalas ut till en juridisk person om den juridiska personen inte uppger sig ha en F-skattsedel framgår av 5 kap. 2)5 §§.

Pension och sjukpenning m.m.

9 §

I 5 kap. 6 § anges vissa ersättningar från vilka utbetalaren skall göra skatteavdrag även om mottagaren har en F-skattsedel. I den nu aktuella paragrafen anges hur skatteavdraget skall beräknas då.

10 §

Paragrafen reglerar skatteavdrag från ränta och utdelning. Bestämmelserna motsvarar 7 § tredje stycket UBL.

Särskild beräkningsgrund för skatteavdrag

11 §

Första stycket innehåller bestämmelser som ger skattemyndigheten möjlighet att i enskilda fall frångå bestämmelserna om skatteavdrag enligt tabell. Bestämmelserna ersätter 3 § 2 mom. fjärde och femte styckena UBL. I motsats till dessa bestämmelser krävs inte längre att det skall finnas särskilda skäl för att skattemyndigheten skall kunna besluta att hänsyn skall tas även till att den skattskyldige är skyldig att betala skatt för förmögenhet eller för fastighet. Detta framgår av *tredje stycket*.

I *andra stycket* anges bl.a. att bestämmelserna om slutlig skatt i 11 kap. 10)12 §§ skall gälla även när skattemyndigheten bestämmer en särskild beräkningsgrund för skatteavdrag. Såvitt gäller skattereduktion finns nu motsvarande bestämmelser i 2 § 4 mom. tredje stycket UBL.

Exempel på hur skatteavdraget skall beräknas i det enskilda fallet anges inte längre i lagtexten. Någon ändring i sak är emellertid inte åsyftad. Skattemyndigheten avses alltså även fortsättningsvis vid tillämpning av bestämmelserna i första stycket kunna besluta att skatteavdraget skall beräknas på viss del av inkomsten eller på inkomsten minskad med visst belopp eller att skatteavdraget skall beräknas med särskilt angiven procent av inkomsten eller att skatteavdrag inte skall göras från viss ränta eller utdelning.

Vid tillämpning av bestämmelserna i tredje stycket kan skatteavdraget beräknas exempelvis till viss procent av inkomsten eller enligt skattetabell på inkomsten ökad med visst belopp eller också beräknas med visst belopp utöver vad i skattetabellen anges för inkomsten.

En förutsättning för att ett beslut om särskild beräkningsgrund skall få fattas är att den preliminära skatten genom ett sådant beslut bättre kommer att överensstämma med den slutliga skatten. Huvudregeln i 4 kap. 1 § gäller alltså också vid beslut enligt förevarande paragraf.

Paragrafen har, med undantag av ett par redaktionella ändringar, utformats i enlighet med Lagrådets förslag.

12 §

Paragrafen motsvarar 45 § 1 mom. första stycket andra meningen UBL. I paragrafen har också tagits in en regel som begränsar möjligheten att besluta om särskild beräkningsgrund för skatteavdrag på ersättning för arbete som betalas ut till ett handelsbolag. Den särskilda regleringen behövs för att inte reglerna om att skatteavdrag skall göras från ersättning för arbete som betalas ut till handelsbolag utan F-skattsedel skall bli verkningslösa, eftersom handelsbolag inte debiteras någon inkomstskatt

och därmed ofta skulle kunna få skatteavdraget ändrat till noll.

Prop. 1996/97:100

Om det finns särskilda skäl får skattemyndigheten enligt andra stycket ändå besluta om beräkning av skatteavdrag enligt särskild beräkningsgrund för handelsbolag. Särskilda skäl i detta avseende kan t.ex. finnas om det skatteavdrag som en uppdragsgivare är skyldig att göra för ett handelsbolag uppenbarligen inte kan antas komma att behövas för att täcka bolagets kommande debiteringar på skattekontot. Detta torde normalt endast kunna inträffa under senare delen av inkomståret.

Del 1

I förhållande till utredningens förslag har redaktionella ändringar gjorts.

13 §

I paragrafen anges hur beslut om särskild beräkningsgrund för skatteavdrag på ränta och utdelning får ske. Bestämmelserna ersätter 46 § 2 mom. fjärde stycket UBL.

I förhållande till utredningens förslag har redaktionella ändringar gjorts.

Någon motsvarighet till bestämmelserna i 45 § 1 mom. femte stycket UBL om att preliminär skatt på ränta och utdelning får ändras även om det inte har utfärdats någon skattsedel på preliminär skatt för den skattskyldige behövs inte. I det nya systemet kommer de flesta skattskyldiga inte att ha någon skattsedel på preliminär skatt, eftersom en A-skattsedel skall utfärdas endast efter särskild begäran från den skattskyldige (se 4 kap. 16 §).

Underlag för beräkning av skatteavdrag

Beräkning av förmånsvärde

14 §

Här regleras vad som skall gälla om arbetsgivaren vid sidan av kontant ersättning också ger ut en naturaförmån. Paragrafen ersätter 8 § första stycket UBL. I förhållande till utredningsförslaget har av redaktionella skäl orden "skattskyldig" och "den skattskyldige" ersatts med "arbetstagarare" respektive "arbetstagaren". Dessutom har lokutionen "skattepliktig intäkt" ersatts med "intäkt".

15 §

Paragrafen innehåller en särskild regel om värdering av förmån av annan bostad här i landet än semesterbostad. Paragrafen ersätter 8 § tredje stycket UBL.

16 §

I paragrafen anges vad som skall gälla om skattemyndigheten vid beräkning av arbetsgivaravgifter har bestämt värdet av en förmån enligt 9 kap. 2 § andra stycket. Paragrafen motsvarar 8 § sjätte stycket UBL.

I förhållande till utredningens förslag har en redaktionell ändring gjorts.

17 §

I *första stycket* anges huvudregeln om hur värdet av en förmån skall beräknas, dvs. om inte en särskild reglering finns som t.ex. i 15 och 16 §§. Den innebär att förmånerna i princip skall värderas på samma sätt som vid inkomsttaxeringen enligt bestämmelserna i kommunalskattelagen.

Ett undantag från huvudregeln i första stycket finns i *andra stycket*. Undantaget avser värdering av förmån av fri kost. Bestämmelserna ersätter i denna del 8 § femte stycket UBL.

*Drickspengar**18 §*

I paragrafen finns en särskild regel för det fall arbetstagaren vid sidan av ersättningen från arbetsgivaren får ersättning direkt från allmänheten, t.ex. drickspengar. Paragrafen motsvarar 9 § UBL. I förhållande till utredningsförslaget har av redaktionella skäl ordet "skattskyldig" ersatts med "arbetstagare".

*Ersättning för ökade levnadskostnader vid tjänsteresa**19 §*

I paragrafen anges i vilken utsträckning skatteavdrag skall göras från ersättning för ökade levnadskostnader vid tjänsteresa. Paragrafen motsvarar 10 § första och andra styckena UBL.

*Andra ersättningar för kostnader i arbetet**20 §*

I paragrafen anges i vilken utsträckning skatteavdrag skall beräknas på ersättning för annan kostnad i arbetet, dvs. som är förenad med tjänsten, än sådan som avses i 19 §.

Av paragrafen framgår bl.a. i vilken utsträckning skatteavdrag skall göras från ersättning för resa med egen bil i tjänsten. Om det är uppenbart att ersättningen överstiger det belopp med vilket avdrag får göras vid inkomsttaxeringen skall skatteavdrag beräknas på den överstigande delen.

Paragrafen ersätter 10 § tredje och fjärde styckena UBL.

I förhållande till utredningens förslag har en redaktionell ändring gjorts.

*Avgifter i samband med tjänsten**21 §*

I paragrafen anges två olika avdrag som får göras vid beräkning av skatteavdrag. Paragrafen motsvarar 11 § första stycket UBL.

För att sådana försäkringar som anges i första stycket 2 skall anses ha tagits i samband med tjänst krävs numera enligt kommunalskattelagen att arbetsgivaren betalar hela premien. Övergångsregler finns uttryckligen angående avdrag för sjuk- och olycksfallsförsäkringar som tagits enligt äldre regler där även arbetstagaren kunde vara skyldig att betala premie och detsamma torde, på grund av mer allmänna övergångsregler, gälla i fråga om pensionsförsäkringar.

I förhållande till utredningsförslaget har av redaktionella skäl orden "den skattskyldige" ersatts med "arbetstagaren". Dessutom har en ny rubrik införts närmast före paragrafen för att markera skillnaden mellan här aktuella avdrag och kostnadsavdrag enligt 22 §.

Kostnadsavdrag

22 §

I *första stycket* anges de förutsättningar som gäller för att andra avdrag än sådana som anges i 21 § skall få göras. Stycket motsvarar 11 § andra stycket UBL.

Andra stycket anger en schablon för beräkning av en arbetstagares kostnader i viss verksamhet. Om arbetsgivaren har betalat ersättning för kostnader som täcks av en schablon avses schablonen ändå vara tillämplig. Ersättningen skall dock beaktas vid beräkningen av kostnadsavdraget. I andra stycket anges också att skattemyndigheten i ett enskilt fall får besluta hur kostnaderna skall beräknas.

I *tredje stycket* anges att en arbetsgivare som beräknat en arbetstagares kostnader enligt schablonen eller enligt skattemyndighetens beslut skall underrätta arbetstagaren om detta.

Andra och tredje styckena ersätter 11 § tredje stycket UBL.

I förhållande till utredningsförslaget har av redaktionella skäl ordet "skattskyldig" ersatts med "arbetstagare" i motsvarande form. Dessutom har en rubrik införts närmast före paragrafen för att markera skillnaden mellan här aktuella kostnadsavdrag och avdrag enligt 22 §.

Hemresor

23 §

Paragrafen innehåller en bestämmelse om undantag från skyldigheten att göra skatteavdrag i fråga om förmån av fri hemresa eller ersättning för kostnad för hemresa med allmänna kommunikationer. Den motsvarar 11 § fjärde stycket UBL.

I förhållande till utredningens förslag har hänvisningen till 22 § första stycket slopats eftersom det i den nu aktuella paragrafen inte är fråga om ett sådant kostnadsavdrag som avses i 22 §.

Resor vid tillträdande eller frånträdande av anställning eller uppdrag

Prop. 1996/97:100
Del 1

24 §

I paragrafen finns särskilda bestämmelser om förmån av fri resa inom Europeiska unionens medlemsländer eller EES-länderna vid tillträdande eller frånträdande av anställning eller uppdrag. Den motsvarar 10 § femte stycket i UBL.

Folkpension

25 §

I paragrafen ges den som betalar ut folkpension möjlighet att vid beräkningen av skatteavdraget ta hänsyn även till det särskilda grundavdraget. Paragrafen motsvarar 12 § andra stycket UBL.

I förhållande till utredningsförslaget har redaktionella ändringar gjorts.

Skatteavdrag från förskott

26 §

Paragrafen innehåller särskilda bestämmelser rörande förskott. De ersätter 6 a § UBL.

Minskat skatteavdrag vid konkurs eller utmätning

27 och 28 §§

Paragraferna innehåller särskilda ändringsregler för det fall en arbetstagare är försatt i konkurs eller hans lön tas i anspråk genom utmätning. De ersätter 45 § 3 mom. UBL.

Vid tillämpningen av 27 och 28 §§ måste det utredas hur stora skatteavdrag som redan kan ha gjorts för den skattskyldige genom kontakt med dennes arbetsgivare. Det kan, sedan kontot stämts av, betalas ut till konkursboet resp. kronofogdemyndigheten enligt bestämmelserna i 18 kap. 3 §.

Om skatteavdrag har registrerats på den skattskyldiges skattekonto enligt vad som sagts nu, skall detta enligt bestämmelserna i 11 kap. 14 § beaktas när det skall avgöras om den skattskyldige skall betala in skatt eller få tillbaka skatt.

I förhållande till utredningsförslaget har redaktionella ändringar gjorts i båda paragraferna.

Ändrad beräkning av skatteavdrag

I det nu aktuella kapitlet har tagits in regler om skatteavdrag. Sådant avdrag skall beräknas antingen enligt en skattetabell eller också efter en

bestämd procentsats. Besluten om skatteavdrag skall fattas innan det första skatteavdraget för inkomståret skall göras. Bestämmelserna gäller generellt, dvs. skattemyndigheten bestämmer inte skatteavdragets storlek individuellt för varje skattskyldig. En sådan möjlighet finns emellertid genom bestämmelserna om särskild beräkningsgrund för skatteavdrag i 11 §. Om skattemyndigheten har fattat ett beslut om särskild beräkningsgrund kan myndigheten, efter att ha gett den skattskyldige möjlighet att yttra sig, med automatik fortsätta att årligen fatta samma typ av beslut, s.k. stående jämkning. Även sådana beslut fattas före det att det första skatteavdraget för inkomståret skall göras. Besluten är sålunda inte beslut om ändring i den meningen att ett tidigare meddelat beslut om preliminär skatt för inkomståret ändras. Sådana beslut regleras i stället i 29 §.

Termen "jämkning" som används i uppbördslagen har, som kommenterats i anslutning till 6 kap. 5 §, ersatts med "ändring".

I skattebetalningslagen har inte införts några bestämmelser om i vilken turordning ändring skall ske av olika former av preliminär skatt. Detta avses bli reglerat i till lagen anslutande verkställighetsföreskrifter. Någon ändring i sak är emellertid inte åsyftad. Det innebär att ändring av preliminär skatt som skall betalas genom skatteavdrag bör, om det inte finns särskilda skäl, i första hand ske av preliminär skatt på sådan ersättning som utgör den skattskyldiges huvudinkomst och därefter på andra inkomster än ränta och utdelning. Om F-skatt eller särskild A-skatt har debiterats, bör emellertid ändring som leder till en lägre preliminär skatt i första hand avse den debiterade skatten (se kommentarerna till 6 kap. 5 §).

Att skattemyndigheten har möjlighet att förelägga den skattskyldige att inför ett beslut om ändring lämna en preliminär självdeklaration följer av 10 kap. 5 §. Någon motsvarighet till bestämmelserna i 46 § 4 mom. UBL behövs sålunda inte.

29 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om ändrad beräkning av skatteavdrag. De ersätter i dessa delar 45 § 1 och 2 mom. UBL. Bestämmelser motsvarande 45 § 1 mom. första stycket andra meningen har i stället tagits in i 12 §. I den nu aktuella paragrafen finns en hänvisning dit liksom till 13 §.

I förhållande till utredningsförslaget har redaktionella ändringar gjorts.

Beträffande lokutionen "särskilda skäl" i *tredje stycket* hänvisas till vad som anförts i kommentaren till 6 kap. 5 §.

Den nya paragrafen innehåller inte några beloppsgränser för att ändring över huvud taget skall få ske. Det anges bara att skillnaden mellan beräknad slutlig skatt och den preliminära skatten skall vara betydande med hänsyn till den skattskyldiges förhållanden eller att det annars skall finnas särskilda skäl för ändring. Angående lokutionen "betydande med hänsyn till den skattskyldiges förhållanden" se kommentaren till 10 kap. 1 §. Den beloppsgräns på ett basbelopp som anges där bör dock vid tillämpningen av den nu aktuella paragrafen vara väsentligt lägre. Vi anser att beloppsgränsen bör ligga på 0,2 basbelopp.

De särskilda bestämmelserna i uppbördslagen rörande dagpenning från arbetslöshetskassa har inte fått någon motsvarighet.

Punkten 2 i 45 § 1 mom. första stycket UBL ersätts av 6 kap. 5 § (se vidare kommentaren till denna paragraf).

Bestämmelserna i paragrafen innebär att skattemyndigheten i ett beslut om ändring bl.a. får föreskriva att skatteavdrag beräknat enligt skattetablell skall ersättas med skatteavdrag beräknat enligt särskild av skattemyndigheten angiven grund.

Bestämmelser om vad som skall gälla vid ändring före inkomstarets utgång om den skattskyldige betalat för mycket preliminär skatt är inte av sådant slag att de bör ha lagform. Någon motsvarighet till bestämmelserna i punkt 3 första och andra styckena av anvisningarna till 45 § UBL har därför inte tagits med.

Skattemyndigheten får utan särskild anmälan från den skattskyldige ta upp en fråga om ändring av preliminär skatt i fall som avses i förevarande paragraf. Någon motsvarighet till punkt 1 av anvisningarna till 45 § UBL har inte ansetts motiverad i lagen.

Innan beslut fattas om ändrad beräkning av skatteavdrag skall den skattskyldige ges tillfälle att yttra sig, om det inte uppenbarligen är obehövligt. En motsvarighet till bestämmelserna i 45 § 1 mom. sjätte stycket UBL har därför tagits in i 14 kap. 1 §.

Om ett beslut om ändrad beräkning av skatteavdrag innebär att skatteavdrag skall göras med annat belopp än som tidigare utfärdad skattsedel visar, skall skattemyndigheten på begäran av den skattskyldige utfärda en ny skattsedel med den ändrade beräkningen. Bestämmelser om detta behöver emellertid inte ha lagform. Därför har inte någon motsvarighet till bestämmelserna i 46 § 2 mom. första stycket UBL tagits med. Några särskilda bestämmelser om att den skattskyldige skall tillställas ett ändringsbeslut har inte heller ansetts nödvändiga. Detta följer av 21 § förvaltningslagen.

Det ligger i sakens natur att beslut om ändring som grundar sig på en ansökan från den skattskyldige skall meddelas så snart som möjligt. Någon motsvarighet till bestämmelserna i 46 § 3 mom. första stycket första meningen UBL har därför inte tagits med.

Någon motsvarighet till bestämmelserna i 46 § 2 mom. andra och tredje styckena UBL har inte heller tagits med. En ändring i sak är emellertid inte åsyftad. Det innebär att skattemyndigheten i ett beslut om ändring inom det nya systemet bör ange att skatteavdraget skall beräknas t.ex. på viss del av inkomsten eller på inkomsten minskad med visst belopp eller att skatteavdraget skall beräknas till viss procent av inkomsten. Vid ändring av preliminär skatt som skall betalas genom ett skatteavdrag beräknat efter en viss procentsats bör i ändringsbeslutet anges efter vilken procentsats den ändrade skatten skall tas ut.

En ansökan om ändrad beräkning enligt den nu aktuella paragrafen skall lämnas till skattemyndigheten, dvs. till den skattemyndighet som enligt bestämmelserna i 2 kap. har att fatta beslut om skatteavdraget. Om ansökan har lämnats till en annan skattemyndighet skall den översända handlingarna till rätt myndighet. Detta får anses följa av bestämmelserna

i 2 kap. 6 §. Det innebär t.ex. att den skattskyldige kan lämna en ansökan om ändrad beräkning av skatteavdrag till skattemyndigheten på den ort där han är bosatt, även om myndigheten inte är behörig att fatta beslut om ändringen. Myndigheten bör i ett sådant fall göra den utredning som behövs i ärendet och därefter sända ansökningen till den myndighet som skall fatta beslutet. Bestämmelser om en sådan ordning finns nu i 46 § 1 mom. UBL.

Någon bestämd tidsfrist inom vilken en ansökan skall lämnas motsvarande den som nu finns i 45 § 1 mom. sjunde stycket UBL har inte tagits in i skattebetalningslagen. Detta innebär att en ansökan kan lämnas in ända fram till den tidpunkt då den skattskyldige erhållit besked om den slutliga skatten.

9 kap. Beräkning av arbetsgivaravgifter

Arbetsgivaravgifter

1 §

I paragrafen anges hur arbetsgivaravgifterna skall beräknas. Paragrafen ersätter 8 § USAL. Avrundningsregeln har emellertid flyttats till 23 kap. 1 §.

I förhållande till utredningens förslag har i punkten 1 hänvisning skett också till 2 kap. 2 § lagen om socialavgifter. Att hänvisningen bör omfatta även denna paragraf beror på att systemet med redaravgifter har slopats och att uppbörden av arbetsgivaravgifter för sjöinkomst skall regleras på samma sätt som i fråga om andra arbetsgivaravgifter.

Enligt 1 kap. 3 § omfattar begreppet arbetsgivaravgifter förutom arbetsgivaravgifter enligt lagen om socialavgifter även särskild löneskatt på vissa förvärsinkomster och allmän löneavgift. De aktuella procentsatserna får alltså hämtas från lagen om socialavgifter, lagen om särskild löneskatt på vissa förvärsinkomster och lagen om allmän löneavgift. I dessa lagar anges också på vilket underlag avgifterna skall beräknas.

2 §

I paragrafen regleras hur värdet av naturaförmåner skall beräknas. Paragrafen ersätter 5 § USAL. Genom hänvisningen till bl.a. 8 kap. 14 § behövs ingen motsvarighet i det nu aktuella kapitlet till bestämmelsen i 4 § första stycket andra meningen USAL.

3 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om kostnadsavdrag. Den ersätter 6 § USAL.

Vad som avses med begreppet beskattningsår i detta sammanhang framgår av definitionen i 1 kap. 6 §.

I förhållande till utredningens förslag har en redaktionell ändring gjorts.

10 kap. Skyldighet att lämna deklARATION

Prop. 1996/97:100
Del 1

Kapitlets rubrik har utformats i enlighet med Lagrådets förslag. Den inledande paragrafen i utredningens förslag har på inrådan av Lagrådet slopats. Däremot har 2 § i utredningsförslaget, som innehåller två stycken, ersatts med två paragrafer. Första stycket betecknas 1 § och andra stycket betecknas 7 §.

Preliminär självdeklARATION

Skyldighet att lämna preliminär självdeklARATION

1 §

Paragrafen motsvarar 2 § första stycket i utredningens förslag. Andra stycket har på inrådan av Lagrådet flyttats fram och betecknats 7 §.

I den nu aktuella paragrafen anges under vilka förutsättningar preliminär självdeklARATION skall lämnas. Bestämmelserna ersätter 17 § 1 mom. UBL.

Den nya bestämmelsen i punkt 2 innehåller inte någon beloppsgräns. Det anges bara att den slutliga skatten för det aktuella inkomståret skall beräknas överstiga den senast debiterade slutliga skatten med ett belopp som är betydande med hänsyn till den skattskyldiges förhållanden för att paragrafen skall bli tillämplig. Vad som avses med ett betydande belopp skall alltså bedömas från fall till fall. Som riktlinje för bedömningen bör gälla att skillnaden mellan den debiterade och den slutliga skatten skall vara omkring 30 % av den preliminära skatten, dock lägst ett basbelopp (se avsnitt 19).

I förhållande till utredningsförslaget har i punkt 2 orden "för inkomst-året" ersatts med "vid taxeringen året efter inkomståret" eftersom ett beskattningsår omfattar delar av två inkomstår för den som har brutet räkenskapsår.

2 §

Paragrafen har införts på inrådan av Lagrådet. En motsvarande bestämmelse finns i 5 § andra stycket i utredningsförslaget. Bestämmelserna motsvarar 17 § 2 mom. UBL.

3 §

I paragrafen anges att den skattskyldige skall lämna en ny preliminär självdeklARATION om den skattskyldiges inkomstförhållanden har ändrats efter det att den första deklARATIONEN lämnades och detta medför att den slutliga skatten kommer att överstiga den som beräknats med ledning av den tidigare deklARATIONEN. Skillnadsbeloppet skall emellertid vara betydande med hänsyn till den skattskyldiges förhållanden för att paragrafen skall bli tillämplig (angående betydande belopp, se kommentaren till 1 §).

I förhållande till utredningsförslaget har samma ändring gjorts som i 2 §. Dessutom har orden "nya uppgifter" ersatts med "ändrade förhållanden" för att bättre passa till exempelvis det fallet att en lantbrukare fått en rekordskörd. Riksskatteverket har i sitt remissvar föreslagit att paragrafen skall gälla även om den preliminära skatten beräknats enligt schablon. Någon sådan utvidgning torde dock inte behövas eftersom 1 § 2 avses vara tillämplig i sådana fall. Det är först när den skattskyldige redan lämnat en preliminär självdeklaration för inkomståret som den nu aktuella paragrafen avses bli tillämplig.

4 §

Av paragrafen framgår att skyldigheten att lämna preliminär självdeklaration enligt 1 § 2 eller 3 § inte gäller efter november inkomståret.

I förhållande till utredningens förslag har endast redaktionella ändringar gjorts.

5 §

I paragrafen har tagits in en generell rätt för skattemyndigheten att förelägga en skattskyldig att lämna en preliminär självdeklaration. Det skall alltså inte, som nu, krävas att det skall finnas anledning att anta att den skattskyldige skall vara skyldig att självmant lämna en deklARATION. Syftet med bestämmelserna är att ge skattemyndigheten möjlighet att under det löpande inkomståret kontrollera att rätt preliminär skatt tas ut. Paragrafen har haft 54 § 1 mom. andra stycket UBL som förebild (jfr 10 § i detta kapitel). Paragrafen ersätter 20 § UBL.

I förhållande till utredningens förslag har den bestämmelse som fanns i paragrafens andra stycke på inrådan av Lagrådet flyttats till 2 §. I övrigt har endast en redaktionell ändring gjorts.

Att skattemyndigheten har rätt att kontrollera de uppgifter som lämnats bl.a. i en preliminär självdeklaration genom besök eller annat personligt sammanträffande med den skattskyldige eller genom skatterevision anges i 14 kap. 6 respektive 7 §.

Att ett föreläggande enligt denna lag får förenas med vite framgår av 23 kap. 2 §.

När en preliminär självdeklaration skall lämnas

6 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om när sådan preliminär självdeklaration som avses i 1 § skall lämnas. Bestämmelserna ersätter 18 § andra och tredje styckena UBL. De har skärpts på det sättet att den skattskyldige kan bli skyldig att lämna en preliminär självdeklaration även under det löpande inkomståret. Av 4 § framgår emellertid att preliminär självdeklaration inte behöver lämnas på grund av något som händer efter november månads utgång.

Till tredje stycket har på Lagrådets inrådan flyttats den bestämmelse som finns i 7 § i utredningens förslag. I stycket anges när en sådan ny

preliminär självdeklaration som avses i 3 § skall lämnas. Det skall ske senast 14 dagar efter det att den nya deklarationsskyldigheten uppkom.

Prop. 1996/97:100
Del 1

Vad en preliminär självdeklaration skall ta upp

7 §

Som framgår av kommentaren till 1 § har Lagrådet förordat att 2 § andra stycket i utredningens förslag skall bilda en egen paragraf och betecknas 7 §. I paragrafen anges vilka uppgifter en preliminär självdeklaration skall innehålla.

Uppgift om kommande utbetalningar

8 §

Paragrafen ger skattemyndigheten möjlighet att förelägga en arbetsgivare, dvs. den som betalar ut ersättning för arbete, att lämna sådana uppgifter om beräknade utbetalningar som behövs för att skattemyndigheten skall kunna göra en preliminär taxering av den som mottar betalningen eller kontrollera att en lämnad preliminär självdeklaration innehåller riktiga uppgifter. Paragrafen ersätter 19 § UBL.

Att ett föreläggande enligt denna lag får förenas med vite framgår av 23 kap. 2 §.

Skattedeklaration

Skyldighet att lämna skattedeklaration

9 §

Paragrafen har utformats i enlighet med Lagrådets förslag.

I paragrafen anges vilka som är skyldiga att lämna skattedeklaration.

Paragrafen ersätter bl.a. 54 § 1 mom. första stycket och sjätte stycket första meningen UBL. Bestämmelser om att deklarationen skall lämnas till skattemyndigheten har emellertid tagits in i 25 §. Paragrafen ersätter också 4 § första stycket USAL och 14 kap. 3 § ML.

Paragrafen gäller också den som har betalat ut förskott på ersättning för arbete. Att skatteavdrag skall göras även från förskott på ersättning för arbete framgår av bestämmelserna i 8 kap. 26 §.

Några bestämmelser om att skattemyndigheten ges möjlighet att efter särskild ansökan besluta att skatteavdrag och arbetsgivaravgifter får redovisas under särskilt redovisningsnummer om det finns särskilda skäl motsvarande 53 § 1 mom. andra stycket UBL har inte tagits in i skattebetalningslagen. Sådana bestämmelser behöver inte ges lagform utan kan meddelas genom verkställighetsföreskrifter.

Riksskatteverket har i sitt remissvar föreslagit att det i den nu aktuella paragrafen även skall anges att den som inte varit skyldig att göra

skatteavdrag men ändå gjort ett sådant skall vara skyldig att redovisa avdraget i en skattedeklaration. Ett sådant tillägg har gjorts i *punkt 1*. Bestämmelsen blir tillämplig exempelvis om en fysisk person som inte bedriver näringsverksamhet betalar ut ersättning understigande 10 000 kronor men ändå gör ett skatteavdrag från ersättningen.

Här bör också nämnas att utredningens bestämmelser om avgiftsspecifikation i 28 § i utredningsförslaget på inrådan av Riksskatteverket har slopats. Verket anser att det inte finns något behov av en sådan specifikation.

10 §

Genom paragrafen ges skattemyndigheten rätt att förelägga en person att lämna skattedeklaration även i de fall det är okänt om det finns någon betalningsskyldighet. Syftet med bestämmelsen är att ge myndigheten en möjlighet att kontrollera om en viss person varit skyldig att göra skatteavdrag eller betala mervärdesskatt eller arbetsgivaravgifter. I regel är det lättare för en skattskyldig att helt underlåta att lämna föreskrivna uppgifter än att i en skattedeklaration lämna oriktiga uppgifter. Bestämmelsen motsvarar 54 § 1 mom. andra stycket UBL.

Att ett föreläggande enligt denna lag får förenas med vite framgår av 23 kap. 2 §.

11 §

Paragrafen ersätter motsvarande bestämmelser i 14 kap. 3 § andra stycket andra och tredje meningarna ML. Begreppet särskild deklARATION har ersatts med skattedeklaration.

I förhållande till utredningens förslag har en närmare anknytning till nuvarande regler skett. Även redaktionella ändringar har gjorts.

Sådana särskilda skäl som avses i första stycket 2 kan t.ex. anses finnas då skattemyndigheten fattat beslut om frivillig skattskyldighet för uthyrning av verksamhetslokal enligt bestämmelserna i 9 kap. ML.

12 §

Paragrafen ersätter 7 § andra stycket USAL. Att några motsvarande bestämmelser inte finns i fråga om skatteavdrag som skall göras enligt skattebetalningslagen beror på att här aktuella arbetsgivare inte är skyldiga att göra sådant avdrag.

I förhållande till utredningsförslaget har det, efter Riksskatteverkets påpekande i remissvaret, i förtydligande syfte angetts att skattemyndigheten i paragrafen angivna fall även får medge att en skattedeklaration lämnas vid annan tidpunkt än som annars anges i kapitlet.

Ett sådant särskilt skäl som avses i paragrafen kan vara att det skulle vålla arbetsgivaren betydande praktiska problem att varje månad lämna skattedeklaration och betala arbetsgivaravgifter.

13 §

I *första stycket*, som saknar motsvarighet i utredningsförslaget, har tagits in en bestämmelse om att en skattedeklaration skall lämnas för varje

redovisningsperiod. Bestämmelsen motsvarar 14 kap. 5 § första meningen ML. Den har dock utvidgats till att gälla även skatteavdrag och arbetsgivaravgifter.

I *andra stycket*, som ersätter första stycket i utredningsförslaget, finns ett undantag från första stycket. Den som är registrerad enligt 3 kap. 1 § men som för någon period inte skall vara skyldig att redovisa skatteavdrag eller arbetsgivaravgifter i skattedeklaration och har upplyst skattemyndigheten om detta skall inte behöva lämna någon skattedeklaration för de aktuella perioderna. Upplysningen skall lämnas skriftligen. Därigenom kan skattemyndigheten undvika att fatta ett beskattningsbeslut enligt 11 kap. 19 §.

Av *tredje stycket* framgår att bestämmelsen i andra stycket inte gäller den som är skyldig att redovisa mervärdesskatt utom i de fall mervärdesskatten skall redovisas i självdeklarationen.

Ändringarna i paragrafen har tillkommit på inrådan av Riksskatteverket i verkets remissvar. Enligt rådets direktiv 91/680/EEG av den 16 december 1991 med tillägg till det gemensamma systemet för mervärdesskatt och med ändring av direktiv 77/388/EEG med sikte på avskaffandet av fiskala gränser (EGT nr L 376, 31.12.1991, s. 1) skall varje till mervärdesskatt skattskyldig person inge en deklARATION för varje fastställd redovisningsperiod. Detta innebär att en skattedeklaration avseende mervärdesskatt alltid måste lämnas oavsett om verksamhet har bedrivits under perioden eller inte, dvs. även om skatten att redovisa är noll kronor.

I förhållande till utredningsförslaget har även redaktionella ändringar gjorts i andra och tredje styckena.

Redovisningsperioder

På Lagrådets inrådan har 14 § i utredningens förslag slopats. I paragrafen anges att redovisningen i en deklARATION, dvs. i en skattedeklaration eller i en självdeklaration skall göras löpande för bestämda tidsperioder. Detta följer av bestämmelserna i 13 och 14 §§.

14 §

Paragrafen, som motsvarar 15 § första stycket i utredningens förslag, ersätter 14 kap. 8 § första stycket ML. Paragrafen har utsträckts till att gälla även avdragen skatt och arbetsgivaravgifter.

Bestämmelsen i 15 § andra stycket utredningsförslaget rörande kortperiodiska bokslut har på Riksskatteverkets inrådan i remissvaret slopats. Detta har sin grund i den starka koppling som finns mellan en arbetsgivares redovisning av skatteavdrag och arbetsgivaravgifter i skattedeklaration och de uppgifter om skatteavdrag och underlag för arbetsgivaravgifter som arbetsgivaren skall lämna på årsbasis i kontrolluppgifter. En ändring av redovisningsperioden för skatteavdrag och arbetsgivaravgifter skulle väsentligt försvåra den avstämning som skall göras mellan uppgifterna i skattedeklaration och kontrolluppgifter. Dessutom finns det inte någon möjlighet för den som skall lämna

periodiska sammanställningar enligt 32 § att lämna sådana för någon annan period än kalenderkvartal.

Prop. 1996/97:100
Del 1

15 §

I paragrafen har tagits in den regel om helårsredovisning för mervärdesskatt som nu finns i 14 kap. 8 § ML och som trädde i kraft den 1 januari 1997 (prop. 1996/97:12, bet. 1996/97:SkU7, rskr. 1996/97:70, SFS 1996:1406).

16 §

Paragrafen motsvarar 14 kap. 30 § ML.

Att skattemyndigheten får besluta att viss verksamhet skall redovisas för sig framgår av 28 §.

Vad en skattedeclaration skall ta upp

17 §

I paragrafen anges vilka uppgifter en skattedeclaration skall innehålla.

I *första stycket punkt 1* anges nödvändiga identifikationsuppgifter. Vilka uppgifter som behövs, t.ex. arbetsgivarens personnummer, organisationsnummer eller särskilda redovisningsnummer, behöver inte anges i lagform och har därför inte tagits med här. De kan anges i förordning eller andra föreskrifter.

Enligt *punkten 2* skall det anges vilken redovisningsperiod redovisningen avser. Redovisningsperioden för skatteavdrag och arbetsgivaravgifter överensstämmer inte alltid med redovisningsperioden för mervärdesskatt (se 18 §).

Bestämmelserna i *punkten 3* ersätter 54 § 1 mom. fjärde stycket 3 och sjätte stycket 3 UBL. Punkten har emellertid kompletterats med uppgift om de ersättningar som skall ligga till grund för beräkningen av skatteavdraget. Kompletteringen föranleds av att oriktiga uppgifter om sådana ersättningar skall kunna föranleda skattetillägg (se bestämmelserna i 15 kap. och kommentarerna till dessa bestämmelser).

I förhållande till utredningsförslaget krävs i enlighet med vad Riksskatteverket förordat i sitt remissvar inte att de olika underlagen för skatteavdrag skall specificeras. Det räcker om den sammanlagda ersättningen redovisas. I förtydligande syfte anges också att det är den sammanlagda ersättning från vilken utbetalaren är skyldig att göra skatteavdrag som skall anges. Om arbetsgivaren till äventyrs har gjort skatteavdrag från ett lägre belopp än ersättningen är det ändå den sammanlagda ersättningen som skall redovisas. När det däremot gäller skatteavdraget är det det faktiska avdraget som skall redovisas, dvs. det sammanlagda avdrag som arbetsgivaren gjort och inte det avdrag som han varit skyldig att göra.

Punkten 4 avser arbetsgivaravgifter och ersätter 54 § 1 mom. fjärde stycket 4)7 UBL.

I förhållande till utredningsförslaget har gjorts samma förtydligande som i punkten 3. Det är alltså den sammanlagda ersättning från vilken

arbetsgivaren varit skyldig att betala arbetsgivaravgifter som skall redovisas. Det är även de sammanlagda avdragen och de sammanlagda avgifterna som skall redovisas.

Punkt 5 avser mervärdesskatt. Den ersätter 13 kap. 1 a § första stycket första meningen, 4 § och 29 § första meningen ML.

Punkt 6 saknar motsvarighet i utredningsförslaget. I punkten anges den yttre ram inom vilken regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer kan meddela närmare föreskrifter enligt bestämmelsen i andra stycket.

I *andra stycket* anges att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela närmare föreskrifter om vilka uppgifter en skattedeklaration skall innehålla. Stycket ersätter 13 kap. 29 § andra meningen ML.

I förhållande till utredningsförslaget har delegationsbestämmelsen begränsats. Den gäller endast sådana föreskrifter som ryms inom den ram som anges i första stycket.

När avgiftsskyldighet har inträtt för en arbetstagares ersättning, skall redovisningen omfatta också den ersättning som betalats ut till arbetstagaren tidigare under avgiftsåret. Några särskilda bestämmelser om detta motsvarande 4 § andra stycket USAL har emellertid inte ansetts vara nödvändiga i skattebetalningslagen.

När en skattedeklaration skall lämnas

18 §

I paragrafen anges när skattedeklarationen skall lämnas av dem som är skyldiga att redovisa mervärdesskatt på ett beskattningsunderlag, exklusive gemenskapsinterna förvärv och import, som för beskattningsåret beräknas sammanlagt uppgå till högst 40 miljoner kronor. Den ersätter för sådana skattskyldiga 54 § 1 mom. första och sjätte styckena UBL, 4 § första stycket USAL samt 14 kap. 12 § ML.

I förhållande till utredningens förslag har redaktionella ändringar gjorts.

Av tabellen framgår att den som har rätt att vänta med redovisningen av mervärdesskatt till den 12 i andra månaden efter redovisningsperiodens utgång samtidigt måste redovisa avdragen skatt och arbetsgivaravgifter för den närmast föregående redovisningsperioden.

Genom paragrafen har tidsfristen för dem som bedriver en verksamhet som medför skattskyldighet för mervärdesskatt där beskattningsunderlagen för beskattningsåret beräknas sammanlagt uppgå till högst 40 miljoner kronor, exklusive gemenskapsinterna förvärv och import, förlängts med sju dagar såvitt gäller redovisningen av mervärdesskatt och med två dagar såvitt gäller redovisningen av avdragen skatt och arbetsgivaravgifter. Någon dag av förlängningen kan sägas konsumeras av den nya bestämmelserna om att deklarationen skall ha kommit in till skattemyndigheten inom den angivna tidsfristen. Av paragrafen framgår också att redovisningstiden löper till den 17 i januari och augusti. Jfr 14 kap. 13 § ML som slopas.

Någon motsvarighet till bestämmelserna i 14 kap. 7 § ML om att skyldigheten att lämna deklaration kvarstår så länge den skattskyldige är registrerad har inte ansetts nödvändig. Däremot har i 13 § tagits in bestämmelser om att den skattskyldige kan upplysa skattemyndigheten om hans deklarationsskyldighet upphör till någon del och därigenom inte behöva lämna skattedeklaration.

Att skattemyndigheten får besluta att viss verksamhet skall redovisas för sig framgår av 28 §.

19 §

I paragrafen anges när skattedeklarationen skall lämnas av dem som är skyldiga att redovisa mervärdesskatt på ett beskattningsunderlag som för beskattningsåret sammanlagt beräknas överstiga 40 miljoner kronor, exklusive gemenskapsinterna förvärv och import. Den ersätter för sådana skattskyldiga 54 § 1 mom. första och sjätte styckena UBL, 4 § första stycket USAL samt 14 kap. 12 § ML.

I förhållande till utredningens förslag har redaktionella ändringar gjorts.

Genom paragrafen har tidsfristen för dem som bedriver en verksamhet som medför skattskyldighet för mervärdesskatt där beskattningsunderlagen för beskattningsåret sammanlagt beräknas överstiga 40 miljoner kronor, exklusive gemenskapsinterna förvärv och import, förlängts med sex dagar såvitt gäller redovisningen av mervärdesskatt och med sexton dagar såvitt gäller redovisningen av avdragen skatt och arbetsgivaravgifter. En viss del av förlängningen kan sägas konsumeras av de nya bestämmelserna om att deklarationen skall ha kommit in till skattemyndigheten inom den angivna tidsfristen.

Särskilda bestämmelser om när kommuner och landsting skall lämna skattedeklaration finns i 23 §.

I förhållande till utredningsförslaget har förfallodagen i december ändrats till den 27 i stället för den 26. Ändringen har förordats av Riksskatteverket i remissvaret eftersom den 26 december alltid är en helgdag.

20 §

Av paragrafen, som i huvudsak utformats i enlighet med Lagrådets förslag, framgår att den som redovisar överskjutande ingående mervärdesskatt så snart redovisningsperioden har gått ut, och alltså inte utnyttjar de frister som anges i 18 eller 19 §, är skyldig att samtidigt också redovisa sådana skatteavdrag och arbetsgivaravgifter som skall redovisas samma månad om avdragen och avgifterna inte har redovisats tidigare. Även skatteavdrag, arbetsgivaravgifter och mervärdesskatt för tidigare perioder där redovisningsskyldigheten inte fullgjorts måste redovisas. I förhållande till Lagrådets förslag har paragrafen ändrats så att det framgår att även tidigare oredovisad mervärdesskatt måste redovisas.

Dessutom har ett tillägg gjorts som innebär att vad som sägs i paragrafen om den utvidgade redovisningsskyldigheten inte skall tillämpas i de fall redovisning inte skett men skatten ändå har bestämts till ett visst belopp genom ett omprövningsbeslut.

21 §

I paragrafen ges skattemyndigheten möjlighet att besluta att en näringsidkare skall redovisa skatteavdrag och arbetsgivaravgifter i en särskild skattedeklaration redan den 12 i månaden närmast efter redovisningsperiodens utgång även i de fall mervärdesskatten enligt 19 § skall redovisas först den 26. Ett sådant beslut avses gälla tills vidare och skall användas i fråga om arbetsgivare som är försumliga när det gäller inbetalning av skatteavdrag och arbetsgivaravgifter. Den skattskyldige skall i dessa fall även lämna en skattedeklaration vari mervärdesskatten redovisas senast den 26 i samma månad.

I förhållande till utredningens förslag har på inrådan av Lagrådet "arbetsgivare" ersatts med "näringsidkare". Även redaktionella ändringar har gjorts.

Prop. 1996/97:100

Del 1

22 §

I paragrafen anges när skattedeklarationen skall lämnas av dem som inte är skyldiga att redovisa mervärdesskatt eller som skall redovisa mervärdesskatten i sin självdeklaration. Den ersätter för sådana skattskyldiga 54 § 1 mom. första och sjätte styckena UBL samt 4 § första stycket USAL.

I förhållande till utredningens förslag har en redaktionell ändring gjorts.

23 §

Paragrafens *första stycke* reglerar genom en hänvisning till 18 § när kommuner och landsting skall lämna skattedeklaration.

Av 16 kap. 8 § framgår att nuvarande regler om avräkning mot kommunalskattemedel vid betalning av avdragen skatt och arbetsgivaravgifter har utvidgats till att avse också mervärdesskatt. Med hänsyn till att det, när det gäller kommuner och landsting, är fråga om ett avräkningsförfarande vid betalningen av avdragen skatt, arbetsgivaravgifter och mervärdesskatt kan man inte ha en sådan ordning som avses gälla vid tillämpningen av 19 § i det nu aktuella kapitlet, dvs. att all redovisning skall ske senast den 26 i månaden då också mervärdesskatten skall vara betald men att avdragen skatt och arbetsgivaravgifter skall ha betalats redan den 12 i månaden. I stället skall bestämmelserna i 18 § gälla. De nu aktuella bestämmelserna bygger på den ordningen att allt som skall redovisas senast den 12 också skall vara betalt den 12. Tidsåtgången för avräkning före utbetalning av kommunalskattemedel gör att någon senarelagd tidpunkt i januari eller augusti inte kan tillämpas i dessa fall.

Genom bestämmelsen i första stycket har tidsfristen för vissa kommuner och landsting (de som har ett årligt beskattningsunderlag sammanlagt överstigande 40 miljoner kronor exklusive gemenskapsinterna förvärv och import) förlängts med ungefär 20 dagar såvitt gäller redovisningen av mervärdesskatt.

I förhållande till utredningens förslag har även redaktionella ändringar gjorts i första stycket .

I *andra stycket*, som på inrådan av Lagrådet flyttats hit från 20 § i det remitterade förslaget, görs ett undantag för kommuner och landsting från bestämmelserna i 20 §.

24 §

Första och andra styckena innehåller bestämmelser om anstånd med att lämna skattedeklaration. Bestämmelserna, som gäller redovisning av såväl skatteavdrag och arbetsgivaravgifter som mervärdesskatt, har haft 7 § första, tredje och fjärde styckena USAL som förebild. Motsvarande bestämmelser om anstånd med att redovisa avdragen skatt och mervärdesskatt finns i 53 § 2 mom. UBL resp. 14 kap. 14 § ML.

Ett exempel på sådana särskilda skäl som avses i första stycket kan vara att ansvarig tjänsteman hos företaget drabbats av sjukdom eller olyckshändelse eller att ett datorfel inträffar hos företaget eller hos ett anlitat serviceföretag i nära anslutning till att deklarationen skall lämnas.

Om det finns skäl att medge anstånd med att lämna skattedeklaration

får skattemyndigheten också medge anstånd med inbetalningen av den skatt som skall redovisas i deklARATIONEN. Bestämmelser om detta finns i 17 kap. 1 §.

Prop. 1996/97:100
Del 1

I förhållande till utredningens förslag har en redaktionell ändring gjorts.

Hur en deklARATION skall lämnas

25 §

Paragrafen har på Lagrådets inrådan begränsats till att avse preliminära självdeklARATIONER och skattedeklARATIONER. Bestämmelser om särskilda självdeklARATIONER finns i 32 §. I den nu aktuella paragrafen anges att deklARATIONERNA skall lämnas till skattemyndigheten, dvs. till den skattemyndighet som har att fatta beslut med ledning av deklARATIONEN, enligt fastställt formulär. Bestämmelserna ersätter 18 § första och fjärde styckena, 54 § 1 mom. tredje stycket och delar av 54 § 1 mom. första och sjunde styckena UBL samt 14 kap. 4 och 11 §§ ML.

Formuläret för preliminär självdeklARATION bör vara utformat på ett sådant sätt att det kan användas även för sådan registreringsanmälan som avses i 3 kap. 2 §.

I paragrafen finns inga bestämmelser om att deklARATIONERNA skall vara egenhändigt undertecknade av den skattskyldige. Att detta inte tagits upp i lagen beror bl.a. på att det är mera praktiskt att reglera frågor av detta slag i förordning. I de fall deklARATIONERNA lämnas i form av ett elektroniskt dokument ersätts undertecknandet av en s.k. elektronisk signatur eller motsvarande, se vidare kommentaren till 26 §.

Skyldigheten att lämna uppgifter "på heder och samvete" har också slopats. Detta innebär emellertid inte att kraven på uppgifternas riktighet har förändrats i något avseende.

Bestämmelsen om att deklARATIONEN skall lämnas till ett särskilt mottagningsställe om skattemyndigheten har anvisat ett sådant har lagts till efter föredragningen i Lagrådet. Syftet med bestämmelsen är att underlätta för skattemyndigheten att anlita någon utanför myndigheten för att överföra uppgifterna i deklARATIONERNA till ADB-medium.

26 §

I *första stycket* anges att preliminär självdeklARATION och skattedeklARATION, efter medgivande av Riksskatteverket eller skattemyndighet som verket bestämt, också kan lämnas i form av ett elektroniskt dokument. I dess tillstånd kan parternas åtaganden och ansvar för informationen och förmedlingen regleras närmare. Riksskatteverket kan också i dess tillstånd föreskriva om att ett tillstånd kan återkallas om den som fått medgivandet bryter mot villkoren i medgivandet.

I förhållande till utredningsförslaget har den ändringen gjorts att det är Riksskatteverket eller den skattemyndighet som verket bestämmer i stället för skattemyndigheten som får medge att deklARATIONEN lämnas i ett elektroniskt dokument. Ändringen föranleds av att det finns ett sådant samband mellan de tekniska frågor rörande elektroniskt uppgiftslämnande

som Riksskatteverket handlägger och den närmare utformningen av ett tillstånd för sådant uppgiftslämnande att tillståndsgivning bör vara förbehållen Riksskatteverket. Det är också Riksskatteverket som närmare fastställer vilka krav som bör ställas för att en deklARATION skall få ges in i ett elektroniskt dokument.

Deklarationer som lämnas i ett elektroniskt dokument kommer att ges in till en mottagningsfunktion hos Riksskatteverket. I paragrafen har därför tagits in en bestämmelse om att sådana deklARATIONER får lämnas även till Riksskatteverket. Deklarationernas tas emot av Riksskatteverket för skattemyndighetens räkning.

I *andra stycket*, som har utformats i enlighet med Lagrådets förslag och som saknar motsvarighet i utredningsförslaget, anges vad som avses med ett elektroniskt dokument. Särskilda säkerhetskrav måste uppställas. Dessa skall garantera att informationen i dokumentet inte obehörigen kan förändras och att innehållet kan knytas till utfärdaren genom en s.k. elektronisk signatur eller motsvarande. Utställare av dokumentet skall vara den skattskyldige på samma sätt som deklARATIONER på papper skall undertecknas av den skattskyldige.

Syftet med de nu aktuella bestämmelserna är att möjliggöra ett ökat användande av modern teknik i skatteförvaltningens hantering av deklARATIONSHANDLINGAR.

27 §

Paragrafen innehåller en bestämmelse om föreläggande att komma in med eller komplettera en preliminär självdeklARATION eller en skattedeklARATION.

Bestämmelserna ersätter, såvitt gäller en preliminär självdeklARATION, 21 § UBL och, såvitt gäller en skattedeklARATION, 54 § 2 mom. UBL och 14 kap. 16 § ML.

I förhållande till utredningens förslag har redaktionella ändringar gjorts.

28 §

Paragrafen saknar motsvarighet i utredningens förslag.

Nuvarande bestämmelse i 13 kap. 2 § ML innebär att varje verksamhet skall redovisas för sig om inte skattemyndigheten har beslutat annat. I utredningsförslaget har en sådan regel tagits in i 29 §. Riksskatteverket har emellertid i sitt remissvar ansett att regeln i stället bör vara att endast en redovisning skall lämnas, vilken omfattar samtliga verksamheter. Detta torde även vara den ordning som redan nu huvudsakligen tillämpas i praktiken. Det är emellertid av kontrollskäl viktigt att skattemyndigheten fortfarande har möjlighet att i vissa fall när särskilda omständigheter talar för det, kräva in en separat redovisning för viss verksamhet. Bestämmelser om detta har tagits in i den nu aktuella paragrafen. Denna paragraf ersätter även 14 kap. 6 och 29 §§ ML.

Den föreslagna paragrafen innebär t.ex. att när skattemyndigheten har fattat beslut enligt 23 kap. 3 § om att en delägare i ett enkelt bolag eller ett partrederi får svara för redovisning och betalning av skatten skall skattemyndigheten även i fortsättningen få besluta att sådan verksamhet

skall redovisas för sig.

Prop. 1996/97:100
Del 1

Om en separat redovisning skall ske i form av en särskild skattedeklaration eller i en bilaga till skattedeklarationen bör överlämnas till regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att avgöra.

Någon direkt motsvarighet till 13 kap. 3 § första meningen ML finns inte i det nu aktuella kapitlet. Att redovisningen i en skattedeklaration skall göras löpande för bestämda tidsperioder framgår emellertid av bestämmelserna i 13 och 14 §§. Någon motsvarighet till 13 kap. 4 § ML har inte heller ansetts nödvändig i skattebetalningslagen med hänsyn till att det av redovisningen skall framgå vilken redovisningsperiod den avser (se 17 §).

En motsvarighet till bestämmelserna i 14 kap. 5 § första meningen ML om att en deklaration skall lämnas för varje redovisningsperiod har tagits in i 13 §.

Särskilda bestämmelser om redovisning av mervärdesskatt

Någon motsvarighet till 29 § i utredningens förslag finns inte i vårt förslag. Detta medför att 30-32 §§ i utredningens förslag nu motsvaras av 29-31 §§.

29 §

Paragrafen innehåller en hänvisning till reglerna i 13 kap. 6)28 a §§ ML om redovisning av utgående och ingående mervärdesskatt. Dessa regler har ett så nära samband med reglerna om skattskyldighet i ML att det inte nu har ansetts vara lämpligt att flytta över dem till skattebetalningslagen.

30 §

Paragrafen ersätter 13 kap. 1 a § första stycket andra meningen och andra stycket ML.

I förhållande till utredningens förslag har rubriken närmast för paragrafen slopats eftersom andra stycket inte gäller tullbestämmelser.

Redovisning i självdeklaration

31 §

Första stycket ersätter 14 kap. 3 § första stycket andra meningen ML. Begreppet särskild deklaration har vad gäller den löpande redovisningen av mervärdesskatt ersatts med skattedeklaration.

I förhållande till utredningens förslag har en redaktionell ändring gjorts.

Att vad som sägs om handelsbolag i första stycket också gäller europeisk ekonomisk intressegruppering (EEIG) framgår av 1 kap. 5 §.

I *andra stycket* har arbetats in de bestämmelser om förfarandet som nu finns i 14 kap. 28 § ML. Dessutom har i förhållande till utredningens förslag lagts till att den som redovisar mervärdesskatt i självdeklarationen skall lämna samma uppgifter som den som redovisar i skattedeklarationen.

32 §

Paragrafen har utformats i enlighet med Lagrådets förslag.

I *första stycket*, som ersätter 32 § andra stycket i utredningens förslag, anges att den som är skattskyldig för mervärdesskatt endast på grund av sådana förvärv som avses i 2 a kap. 3 § första stycket 1 och 2 ML skall redovisa skatten i en särskild skattedeklaration, dvs. inte i den deklaration som i förekommande fall avdragen skatt och arbetsgivaravgifter skall redovisas i. Att inte samma deklaration skall användas beror på att det endast är de som inte i övrigt är skattskyldiga för mervärdesskatt som skall redovisa förvärven på detta sätt. Detta gäller i allmänhet privatpersoner vilka inte har arbetsgivaravgifter eller avdragen skatt att redovisa. Även i de fall en arbetsgivare som inte är skattskyldig för mervärdesskatt gjort förvärvet, skall detta redovisas i den särskilda skattedeklarationen, eftersom beslut i fråga om nu aktuella förvärv skall fattas av Skattemyndigheten i Dalarnas län. Detta framgår av 2 kap. 4 §. Att även den särskilda skattedeklaration vari mervärdesskatten på de nu aktuella förvärven redovisats skall lämnas dit följer av 25 §. Stycket ersätter 14 kap. 5 § ML.

I förhållande till utredningsförslaget har på Riksskatteverkets inrådan i remissvaret lagts till att en deklaration skall lämnas för varje enskilt förvärv. Detta stämmer överens med nuvarande regel i 14 kap. 5 § ML. Dessutom har lagts till en bestämmelse om att den särskilda skattedeklarationen skall lämnas in senast 35 dagar efter förvärvet. Bestämmelsen ersätter 14 kap. 12 § andra stycket ML.

På Lagrådets inrådan har i *andra-fjärde styckena* tagits in förfarandebestämmelser rörande den särskilda skattedeklarationen.

Periodisk sammanställning

33 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om en periodisk sammanställning. Paragrafen motsvarar 13 kap. 30 § ML.

34 §

Paragrafen ersätter 14 kap. 30 a § ML. I förhållande till utredningens förslag har den ändringen gjorts att den periodiska sammanställningen, efter särskilt medgivande, kan lämnas med hjälp av automatisk databehandling i stället för i form av ett elektroniskt dokument. Ändringen har gjorts för att det inte kan anses motiverat att i detta fall ställa så höga krav på den elektroniska överföringen som ställs vid användandet av ett elektroniskt dokument. Riksskatteverket får närmare bestämma vilken säkerhetsnivå som skall krävas.

Vidare har nuvarande delegationsbestämmelse i utredningsförslaget som avser den myndighet till vilken den periodiska sammanställningen skall lämnas ändrats. I enlighet med vad Riksskatteverket förordat i sitt remissvar föreskrivs nu i stället att det är Riksskatteverket som får bestämma att sammanställningen kan lämnas med hjälp av automatisk

Prop. 1996/97:100

Del 1

databehandling.

Prop. 1996/97:100
Del 1

35 §

Paragrafen ersätter 14 kap. 30 b § ML.

I förhållande till utredningsförslaget har, i enlighet med vad Riksskatteverket förordat i sitt remissvar, överlåtits till verket att fatta beslutet att en periodisk sammanställning får göras för kalenderår.

36 §

Paragrafen motsvarar 14 kap. 30 c § ML.

Tidsangivelsen har i utredningsförslaget ändrats från den 5 till den 12 i andra månaden efter utgången av den period som sammanställningen avser. Ändringen föranleddes av de nya tidpunkter som föreslogs gälla för avlämnande av skattedeklaration.

Riksskatteverket har i sitt remissvar hävdats att den tid som står verket till buds för att handlägga de periodiska sammanställningarna redan i dag är knapp. Verket anser att det är oacceptabelt att ytterligare förkorta handläggningstiden. Med hänsyn till detta föreslås ingen ändring av den nu gällande tidsfristen inom vilken sammanställningen skall lämnas.

I förhållande till utredningens förslag har även en redaktionell ändring gjorts.

Redovisningsskyldighet vid avveckling

37 §

Paragrafen innehåller särskilda bestämmelser om redovisning vid avveckling av en verksamhet. Bestämmelserna motsvarar 13 kap. 5 § ML.

11 kap. Beskattningsbeslut

Innebörden av beskattningsbeslut

1 §

I paragrafen anges vad som avses med beskattningsbeslut. Den ersätter vissa delar av 22 § UBL och 15 kap. 1 § ML. Tillämpningsområdet har utsträckts till att gälla i fråga om alla skatter och avgifter som omfattas av skattebetalningslagen.

Paragrafen omfattar även skattemyndighetens beslut att fastställa avdragen skatt.

I förhållande till uppbördslagen har i skattebetalningslagen en redaktionell förändring gjorts som innebär att den skattskyldige inte ges någon uttrycklig skyldighet att betala A-skatt utan endast en skyldighet att vidkännas avdrag från sin lön för betalning av sådan skatt. Däremot skall arbetsgivaren alljämt vara skyldig att göra skatteavdrag för betalning av arbetstagarens A-skatt. Detta nya synsätt, vars syfte är att förenkla lagtexten, har gjort det möjligt att göra reglerna om skyldigheten att betala in

avdragen skatt mer lika dem som gäller i fråga om skyldigheten att betala arbetsgivaravgifter och mervärdesskatt. Detta kräver också att avdragen skatt bestäms på samma sätt som arbetsgivaravgifter och mervärdesskatt (se vidare kommentarerna till 16)19 §§).

I förhållande till utredningsförslaget har en redaktionell ändring gjorts i första stycket. Syftet är att klargöra att bestämmelsen inte reglerar frågan om inbetalning eller återbetalning. Detta regleras i 14 §. Genom ett beskattningsbeslut regleras endast frågan om skattekontot skall debiteras eller krediteras ett belopp och beloppets storlek. I andra stycket punkt 3, som i utredningens förslag är punkt 4, har dessutom hänvisningen till 10 kap. 12 § andra stycket ML slopats eftersom detta stycke har upphävts (se SFS 1995:700). Punkterna 3 och 4 har i förhållande till utredningens förslag fått byta plats av redaktionella skäl.

2 §

Första stycket motsvarar 15 kap. 20 § första och andra meningarna ML. Bestämmelsernas tillämpningsområde har utsträckts till att gälla i fråga om alla skatter och avgifter som omfattas av skattebetalningslagen.

Att det är skattemyndigheten som fattar beskattningsbesluten framgår av 2 kap. Av detta kapitel framgår också vilken skattemyndighet det är som skall fatta besluten.

Av första stycket följer bl.a. att skattemyndigheten skall fatta beslut om arbetsgivaravgifterna månad för månad. Paragrafen ersätter i den delen 10 § första stycket USAL.

En avrundningsregel finns i 23 kap. 1 §.

Andra stycket ersätter 15 kap. 21 § ML. Tillämpningsområdet har utsträckts till att gälla i fråga om alla skatter och avgifter som skall redovisas i en skattedeklaration enligt skattebetalningslagen. Paragrafen ersätter i denna del 78 a § UBL och 10 § andra stycket USAL. Nuvarande tidsangivelse i 78 a § UBL, "efter uppbördsårets utgång", och i 10 § USAL, "den 1 mars året efter utgiftsåret", har slopats liksom den tidsangivelse som nu gäller enligt 15 kap. 21 § ML. Det har överlåtits till skattemyndigheten att avgöra i vilka fall det är lämpligt att hänföra skatt för flera redovisningsperioder till en enda. Regeln är avsedd att tillämpas när det föreligger svårigheter att hänföra viss skatt till rätta perioder. Tillämpningen skall således ske med viss restriktivitet. En enhetlig ordning underlättar den praktiska hanteringen, eftersom skatteavdrag, arbetsgivaravgifter och mervärdesskatt i regel skall redovisas i en och samma skattedeklaration och bestämmas vid ett och samma tillfälle.

Om ett beskattningsbeslut ändras efter beskattningsårets utgång får ändringen hänföras till den sista redovisningsperioden under beskattningsåret. Om ändringen görs under det löpande beskattningsåret får den hänföras till den senaste redovisningsperiod som berörs av ändringen.

I förhållande till utredningsförslaget har i andra stycket i förtydligande syfte angetts att regeln gäller vid sådan ändring som görs efter beskattningsårets utgång. Även en redaktionell ändring har gjorts.

Preliminär skatt

Prop. 1996/97:100

Del 1

F-skatt och särskild A-skatt

3 §

På inrådan av Lagrådet har bestämmelsen i 3 § i utredningens förslag flyttats till 6 kap. 4 §. I den nu aktuella paragrafen, som motsvarar 6 § i utredningens förslag, anges när debitering av F-skatt och särskild A-skatt skall ske.

Första stycket saknar motsvarighet i utredningsförslaget. I konsekvens med att det i 15 § regleras när ett besked om den slutliga skatten skall sändas till den skattskyldige har här tagits in en bestämmelse om när F-skatt och särskild A-skatt senast skall debiteras. Bestämmelserna ersätter 36 och 36 a §§ UBL.

Genom *andra stycket* begränsas skattemyndighetens möjlighet att debitera F-skatt och särskild A-skatt efter inkomstarets utgång. För debitering efter nämnda tidpunkt krävs att det skall finnas särskilda skäl. Efter den 30 juni året efter inkomståret får preliminär skatt för inkomståret över huvud taget inte debiteras.

Särskilda skäl att debitera ytterligare preliminär skatt efter inkomstarets utgång kan anses finnas om det är fråga om betydande belopp i absoluta tal eller i förhållande till den tidigare debiterade skatten.

I förhållande till utredningens förslag har redaktionella ändringar gjorts i paragrafens andra stycke.

4 §

I paragrafen anges hur F-skatten och den särskilda A-skatten skall debiteras.

Paragrafen motsvarar 26 § första och tredje styckena UBL. Avrundningsregeln har emellertid flyttats till 23 kap. 1 § och förenklats. Bestämmelserna i andra meningen har utvidgats till att också gälla särskild A-skatt. Det minsta belopp som skall debiteras har höjts till 2 400 kr. Det innebär att den lägsta månatliga betalningen blir 200 kr.

I förhållande till utredningens förslag har en redaktionell ändring gjorts.

Bestämmelser om när F-skatten och den särskilda A-skatten skall debiteras har tagits in i 3 §.

Bestämmelser om när F-skatten och den särskilda A-skatten skall betalas har tagits in i 16 kap. 5 §.

5 §

I *första stycket* anges att F-skatten och den särskilda A-skatten skall betalas med lika stora belopp i varje månad. Ytterligare bestämmelser om inbetalning av den preliminära skatten finns i 16 kap. 5 och 6 §§.

Genom bestämmelserna i *andra stycket* ges skattemyndigheten möjlighet att i ett enskilt fall besluta att den preliminära skatten skall betalas endast under vissa av årets månader. Bestämmelserna är tillämpliga bara om den skattskyldiges näringsverksamhet pågår under en del av kalenderåret och det finns särskilda skäl, som t.ex. vid utpräglat säsongs-

arbete, se avsnitt 19.2.3.

Prop. 1996/97:100
Del 1

I förhållande till utredningens förslag har redaktionella ändringar gjorts.

Prop. 1996/97:100
Del 1

A-skatt

6 §

Paragrafen, som motsvarar 7 § i utredningens förslag, har utformats i enlighet med Lagrådets förslag med ett undantag. Tillämplig skattetabell skall fastställas även om skattemyndigheten beslutat om skatteavdrag enligt en särskild beräkningsgrund för den skattskyldige. Detta ger möjlighet att knyta an den särskilda beräkningsgrunden till skattetabellen t.ex. på så sätt att skatteavdraget skall beräknas till det belopp som följer av skattetabellen ökat eller minskat med ett visst belopp. I *första stycket* anges sålunda att tillämplig skattetabell skall fastställas för varje skattskyldig fysisk person som har rätt att få en A-skattsedel.

Bestämmelserna får sin betydelse när skatteavdrag skall beräknas på ersättning till en fysisk person för arbete och därmed likställd ersättning. Är det däremot fråga om ränta eller utdelning skall skatteavdrag beräknas enligt en viss procentsats. Om den skattskyldige avlider och dödsboet efter honom fortsätter att ta emot ersättning för arbete skall skatteavdrag inte beräknas enligt tabell utan efter en viss procentsats (se 8 kap. 8 § första stycket 1). Skulle den då aktuella procentsatsen, 30 %, leda till ett för högt eller för lågt uttag av preliminär skatt har dödsboet möjlighet att begära ändrad beräkning av den preliminära skatten enligt bestämmelserna i 8 kap. 29 §. En sådan ändrad beräkning kan skattemyndigheten också besluta om på eget initiativ.

Bestämmelserna ersätter 24 § första stycket UBL. Bestämmelserna har ändrats dels på grund av den nya lagtekniska utgångspunkten i skattebetalningslagen i förhållande till uppbördslagen som innebär att den skattskyldige inte har någon uttrycklig skyldighet att betala A-skatt utan endast en skyldighet att vidkännas avdrag från sin lön för betalning av sådan skatt, dels på grund av att en A-skattsedel skall utfärdas endast efter särskild begäran. Även andra ändringar av redaktionell natur har gjorts.

Vad som skall ske om kommunen ändrat en tidigare fastställd skattesats så sent att den inte kan beaktas vid tillämpningen av den nu aktuella paragrafen framgår av 8 §.

Andra stycket saknar motsvarighet i utredningsförslaget. I konsekvens med att det i 15 § regleras när ett besked om den slutliga skatten skall sändas till den skattskyldige har här tagits in en bestämmelse om när beslut om tillämplig skattetabell senast skall fattas. Bestämmelserna ersätter 35 § andra och tredje styckena UBL.

7 §

Paragrafen, som motsvarar 8 § i utredningens förslag, innehåller en avrundningsregel. Paragrafen ersätter 5 § första stycket UBL med undantag av första stycket sista meningen som ersatts av 8 kap. 8 § första stycket 4.

Särskilda bestämmelser om att skattemyndigheten skall beakta om den skattskyldige har rätt till skattenedsättning enligt 1 § första meningen

lagen (1951:691) om viss lindring i skattskyldigheten för den som icke tillhör svenska kyrkan har inte ansetts vara nödvändiga i skattebetalningslagen.

Bestämmelser om när en A-skattsedel skall översändas till den skattskyldige behöver inte ha lagform. Bestämmelser om detta, som nu finns i 35 § andra och tredje styckena UBL, har därför inte fått några motsvarigheter i skattebetalningslagen. De bör i stället ges i form av verkställighetsföreskrifter.

8 §

Paragrafen motsvarar 10 § i utredningens förslag.

I paragrafen anges vad som skall gälla om en skattesats för kommunal inkomstskatt har ändrats så sent att ändringen inte kan beaktas vid bestämningen av den preliminära skatten. Paragrafen motsvarar 24 § andra stycket UBL.

På inrådan av Lagrådet har bestämmelserna i 3 och 9 §§ i utredningsförslaget flyttats till 6 kap. 4 § respektive 8 kap. 11 §. Hänvisningarna i utredningens förslag till 10 § till de bestämmelser som har flyttats har i enlighet med Lagrådets förslag slopats. I stället har en motsvarande bestämmelse tagits in i såväl 6 kap. 4 § som 8 kap. 11 §.

Slutlig skatt

9 §

Paragrafen motsvarar 11 § i utredningens förslag.

I *första stycket* anges att skattemyndigheten årligen skall fatta beslut om den skatt som föranleds av den årliga taxeringen, s.k. grundläggande beslut om slutlig skatt. I stycket anges också på vilka övriga sätt slutlig skatt kan bestämmas.

I *andra stycket* anges vad som avses med begreppet slutlig skatt. Paragrafen får sitt materiella innehåll genom 10 och 11 §§.

I förhållande till utredningens förslag har redaktionella ändringar gjorts.

Vad som ingår i slutlig skatt

10 §

I paragrafen, som motsvarar 12 § i utredningens förslag, anges vilka skatter och avgifter som ingår i begreppet slutlig skatt.

Enligt *punkt 1* ingår samtliga skatter och avgifter som avses i 1 kap. 1 § första stycket TL, bl.a. skatt enligt lagen om expansionsmedel. Detta innebär i sin tur att den slutliga skatten inte alltid är ett belopp som skall betalas. Det kan i vissa fall motsvara ett belopp som skall utbetalas till den skattskyldige.

I den slutliga skatten ingår däremot inte skattetillägg och förseningsavgift enligt taxeringslagen. Eftersom skattetillägg avseende mervärdesskatt som redovisas i en självdeklaration tas ut enligt taxeringslagen ingår inte

heller sådant skattetillägg i den slutliga skatten.

I den slutliga skatten ingår inte heller förseningsavgift enligt fastighetstaxeringslagen. Sådan avgift behöver inte heller debiteras tillsammans med den slutliga skatten utan skall kunna debiteras för sig. Att skattebetalningslagen emellertid gäller vid denna debitering framgår av 1 kap. 1 § 6.

Enligt *punkt 2* ingår i den slutliga skatten också egenavgifter enligt lagen om socialavgifter.

Av *punkt 3* framgår att begreppet slutlig skatt även omfattar särskild löneskatt enligt 2 § lagen om särskild löneskatt på vissa förvärvsinkomster.

Av *punkt 4* framgår att även mervärdesskatt, inklusive överskjutande ingående mervärdesskatt, som har redovisats i självdeklaration omfattas av begreppet slutlig skatt.

Av *punkt 5* framgår slutligen att begreppet slutlig skatt även omfattar allmän löneavgift enligt 2 § lagen om allmän löneavgift.

Innan egenavgifterna, den särskilda löneskatten och den allmänna löneavgiften bestäms måste underlaget för beräkningen av skatten och avgifterna beräknas. Att beräkna underlaget måste emellertid anses vara ett led i att bestämma avgiften. Några särskilda bestämmelser om att skattemyndigheten skall fastställa underlaget motsvarande den som nu, såvitt gäller egenavgifterna, finns i 22 § UBL har därför inte ansetts vara nödvändiga i skattebetalningslagen. En bestämmelse om avrundning av belopp som avser skatt eller underlag för beräkning av skatt finns i 23 kap. 1 §.

I förhållande till utredningsförslaget har hänvisningen i punkt 4 till sådan mervärdesskatt som har redovisats i självdeklaration lagts till. I utredningsförslaget täcktes detta fall in genom hänvisningen i 12 § 1 till 1 kap. 1 § fjärde stycket TL. Även redaktionella ändringar har gjorts.

Skattereduktion

11 §

Paragrafen, som motsvarar 13 § i utredningens förslag, innehåller bestämmelser om skattereduktion vid underskott av kapital. Den ersätter 2 § 4 mom. UBL.

Ändringarna i förhållande till utredningens förslag föranleds av SFS 1996:1338.

Skattelagskommittén har i betänkandet Inkomstskattelag (SOU 1997:2) föreslagit att bestämmelsen flyttas över till den föreslagna inkomstskattelagen. I avvaktan på detta har emellertid nuvarande bestämmelser om skattereduktion i 2 § 4 mom. UBL tagits in i förevarande paragraf. Av 9 § framgår att skattereduktionen skall frånräknas de skatter och avgifter som anges i 10 § för att man skall få fram den slutliga skatten.

Vid beräkningen av skattereduktion skall beloppet avrundas enligt 23 kap. 1 §.

Termen "skattereduktion" används i lagen förutom i den nu aktuella paragrafen endast i 9 §. Något behov av att definiera termen skattereduk-

tion i 1 kap. 6 § finns därför inte.

Prop. 1996/97:100
Del 1

Vad som i övrigt gäller när den slutliga skatten bestäms

Prop. 1996/97:100
Del 1

12 §

I paragrafen, som motsvarar 14 § i utredningens förslag, anges vad som skall gälla när den slutliga skatten bestäms. Paragrafen ersätter 27 § 1 mom. UBL.

Begreppet beskattningsort har ersatts med det mer adekvata begreppet hemortskommun. Enligt 1 kap. 3 § har detta begrepp samma innebörd i skattebetalningslagen som i kommunalskattelagen.

I förhållande till utredningsförslaget har en redaktionell ändring gjorts i punkt 2.

För hög F-skatt eller särskild A-skatt

13 §

I paragrafen, som motsvarar 15 § i utredningens förslag, anges vad som skall gälla om sådan debiterad preliminär skatt som skall avräknas enligt 14 § andra stycket 1 a eller c överstiger den slutliga skatten för samma inkomstår. Då skall den preliminära skatten sättas ned med mellanskillnaden. Detta gäller även om den preliminära skatten har betalats. I ett sådant fall får saldot på skattekontot räknas fram på grundval av de nya uppgifterna om den preliminära skatten.

I skattebetalningslagen har inte förts in några bestämmelser om i vilken turordning ändring skall ske av olika former av preliminär skatt. Detta avses bli reglerat i till lagen anslutande verkställighetsföreskrifter.

Besked om slutlig skatt

14 §

Rubriken närmast före paragrafen har, på grund av de justeringar som gjorts i Lagrådets förslag till 14 och 15 §§, fått en annan lydelse än den som Lagrådet föreslagit.

Paragrafen, som motsvarar 16 § i utredningens förslag, har utformats i enlighet med Lagrådets förslag med ett undantag. Bestämmelsen om när den årliga avstämningen skall göras har tagits in i 3 kap. 6 § tredje stycket. Där anges att den årliga avstämningen skall göras sedan den slutliga skatten har registrerats. Ändringen hänger samman med det tillägg som gjorts i 3 kap. 5 § tredje stycket som medför att den slutliga skatten skall registreras först på förfallodagen.

I första stycket anges att en avstämning av skattekontot skall göras sedan den slutliga skatten har bestämts. Det är här normalt fråga om den årliga avstämningen. Om den årliga avstämningen görs redan när den slutliga skatten har bestämts kommer avstämningen inte att visa om den skattskyldige på grund av den slutliga skatten har skatt att betala eller att återfå. För att få veta detta måste en annan beräkning göras. Att ett besked

om resultatet av den beräkningen skall skickas till den skattskyldige tillsammans med ett besked om den slutliga skatten anges i 15 §.

I *andra stycket* anges vilka åtgärder skattemyndigheten skall vidta sedan den bestämt den slutliga skatten men innan avstämningen enligt första stycket skall göras. Bestämmelserna ersätter 27 § 2 mom. UBL.

I *punkt 1* anges de belopp som skall dras från den slutliga skatten och i *punkt 2* de belopp som skall läggas till.

Punkt 1 b gäller A-skatt som den skattskyldiges arbetsgivare har dragit av. Uppgift om sådan skatt hämtar skattemyndigheten från arbetsgivarens kontrolluppgifter för den skattskyldige.

Bestämmelsen är tillämplig även om arbetsgivaren inte betalat in den avdragna skatten på föreskrivet sätt. Av bestämmelsen framgår indirekt vad som skall gälla i fråga om en arbetstagares skyldighet att själv betala preliminär skatt om arbetsgivaren har gjort skatteavdrag men inte betalat det avdragna beloppet i föreskriven ordning. Arbetstagaren behöver då inte betala motsvarande skattebelopp. Någon uttrycklig regel om detta motsvarande 77 § femte stycket UBL har inte tagits in i lagen. Däremot anges i 12 kap. 2 § att den som har gjort skatteavdrag är skyldig att betala det innehållna beloppet.

Nuvarande bestämmelser i 27 § 2 mom. punkt 2 UBL om avräkning för sådan A-skatt som skall betalas på grund av skattemyndighetens beslut enligt 75 § UBL har) för att undvika att bestämmelserna missbrukas) skärpts. Avräkning får enligt *första stycket punkt 1 c* ske endast om arbetstagaren också har ålagts betalningsskyldighet för beloppet enligt 12 kap. 1 § andra stycket.

Några bestämmelser motsvarande nuvarande bestämmelser i 27 § 2 mom. första stycket 3 UBL om avräkning för annan än under 1 och 2 i samma stycke avsedd preliminär skatt passar inte in i det nya systemet. Det hänger samman med att den skattskyldige inte kan bestämma att en inbetalning skall avse viss skatt eller avgift. Finns det obetalda skatter registrerade på skattekontot när fyllnadsinbetalningen görs kommer avräkningen att automatiskt ske mot saldot på skattekontot. Finns det ett överskott registrerat på skattekontot när den slutliga skatten registreras, som exempelvis kan bero på en fyllnadsinbetalning, kommer överskottet emellertid att räknas av mot den debiterade slutliga skatten på samma sätt som i dag.

Bestämmelserna i *punkt 1 d* avser sådan skatt som har överförts från en annan stat till Sverige.

Nuvarande bestämmelser om prioritering av inbetalda belopp har inte fått någon motsvarighet i skattebetalningslagen. I konsekvens med detta har bestämmelserna i 27 § 2 mom. tredje stycket UBL inte heller fått någon motsvarighet i lagen. Där föreskrivs nu att vid tillgodoräkning av preliminär A-skatt som innehållits av den skattskyldiges arbetsgivare sådan allmän egenavgift som arbetsgivaren redovisat i kontrolluppgift i första hand skall tillgodoräknas som sådan avgift.

Att de belopp som skall tillgodoräknas enligt förevarande paragraf vid beräkningen av ränta skall hänföras till den 12 februari taxeringsåret framgår av 19 kap. 5 § (kostnadsränta) och 13 § (intäktsränta).

Punkten 1 e ersätter 27 § 2 mom. andra stycket UBL.

I *punkt 2* anges vissa belopp som skall läggas till den slutliga skatten.

Att det förfarande som regleras i taxeringslagen skall gälla för fastställande av sådan mervärdesskatt som skall redovisas i självdeklarationen anges i 10 kap. 31 § skattebetalningslagen. Av 10 § förevarande kapitel framgår att i den slutliga skatten ingår sådan mervärdesskatt som har redovisats i självdeklarationen. I *punkt 2 a* anges därför, till skillnad från regleringen i 27 § 2 mom. 4 UBL, endast att justering skall göras för sådan skatt som betalas tillbaka enligt 18 kap. 3 § första stycket. En sådan återbetalning kan bl.a. avse en förtida återbetalning av överskjutande ingående mervärdesskatt.

Bestämmelserna i *punkt 2 b* avser sådan skatt som har överförts från Sverige till en annan stat.

I *punkt 2 c* anges att till den slutliga skatten skall också läggas skattetillägg och förseningsavgift enligt taxeringslagen. Detta gäller däremot inte förseningsavgift enligt fastighetstaxeringslagen. Att sådan avgift skall kunna debiteras utan samband med den slutliga skatten har sagts redan i kommentaren till 10 §.

Några bestämmelser motsvarande 27 § 2 mom. första stycket 6 UBL behövs inte i den nu aktuella paragrafen, eftersom såväl belopp som skall läggas till som belopp som skall dras ifrån enligt lagen om expensionsmedel enligt 10 § i detta kapitel ingår i den slutliga skatten.

15 §

I paragrafen, som motsvarar 17 § i utredningens förslag, anges när ett besked om slutlig skatt senast skall översändas till den skattskyldige. Paragrafen ersätter 35 § första stycket UBL. På Lagrådets inrådan föreskrivs också att ett besked skall lämnas om huruvida den skattskyldige efter debiteringen av den slutliga skatten har skatt att betala eller att återfå. Bestämmelsen har dock utformats på ett något annat sätt än Lagrådet föreslagit. Detta beror på att den årliga avstämningen enligt vad som föreslagits i 3 kap. 6 § tredje stycket skall göras först när den slutliga skatten har registrerats och att registreringen av sådan skatt enligt det föreslagna tillägget i 3 kap. 5 § tredje stycket skall göras först på förfallodagen. Den avstämning som skall göras i samband med att ett besked om den slutliga skatten skall sändas ut är alltså en annan än den årliga.

Beslut med anledning av skattedeklaration eller andra uppgifter

Deklaration i rätt tid

16 §

På inrådan av Lagrådet har bestämmelserna i 18 § i utredningens förslag flyttats till 16 kap. 12 §. Till följd av detta motsvarar den nu aktuella paragrafen 19 § i utredningens förslag.

I paragrafen anges hur skatt, dvs. skatteavdrag, arbetsgivaravgifter och

mervärdesskatt, som har redovisats i en skattedeclaration i föreskriven ordning skall bestämmas. Paragrafen motsvarar 77 § andra stycket UBL, 11 § första stycket USAL och 15 kap. 2 § första stycket ML.

Skatten skall anses bestämd till det belopp som redovisats i deklara-tionen. Detta gäller även om skatt har redovisats med noll kronor.

Om skatten inte kan beräknas tillförlitligt på grund av brister i eller bristfälligt underlag för deklara-tionen får bestämmelserna om skönsbeskattning i 19 § tillämpas. Även i dessa fall kommer dock bestämmelserna i den nu aktuella paragrafen att först tillämpas. Beslut enligt 19 § avses således alltid vara omprövningsbeslut.

Paragrafen avses gälla även då den skattskyldige har fått anstånd med att lämna skattedeklara-tionen om han kommer in med deklara-tionen innan anståndstiden har gått ut.

Paragrafen har på inrådan av Riksåklagaren och Riksenheten mot ekonomisk brottslighet ändrats i förhållande till utredningsförslaget och utformats i enlighet med nuvarande regler. Besluten anses liksom tidigare fattade redan när deklara-tionen kommer till skattemyndigheten.

17 §

Paragrafen, som motsvarar 20 § i utredningens förslag, har utformats i enlighet med Lagrådets förslag.

I paragrafen anges hur skatten skall bestämmas då den skattskyldige, enligt vad som sägs i 10 kap. 13 §, har uppgett att någon viss skatt inte skall redovisas för den aktuella redovisningsperioden. Skatten skall då bestämmas till noll kronor.

Paragrafen har på inrådan av Riksåklagaren och Riksenheten mot ekonomisk brottslighet ändrats i förhållande till utredningsförslaget och utformats i enlighet med 19 § i utredningens förslag. Beslut anses fattat den dag deklara-tionen för redovisningsperioden skulle ha kommit in till skattemyndigheten.

Utebliven, försenad eller bristfällig deklara-tion

18 §

Paragrafen motsvarar 21 § i lagrådsremissens förslag.

Om någon deklara-tion inte har lämnats i föreskriven ordning eller om någon skatt inte har redovisats i deklara-tionen, dvs. inte heller har redovisats till noll, skall skatten bestämmas enligt den nu aktuella paragrafen. I förhållande till utredningsförslaget har den ändringen gjorts att skatten eller avgiften i dessa fall skall bestämmas till noll kronor. Beslutet anses fattat den dag deklara-tionen för redovisningsperioden skulle ha kommit in till skattemyndigheten. Enligt utredningens förslag skulle varje skatt i de fall deklara-tion inte kommit in bestämmas till det högsta av de belopp som bestämts för någon av de tre närmast föregående redovisningsperioderna för respektive skatt (schablonbeskattning). I stället föreslår regeringen att beslut om skönsbeskattning enligt schablon skall kunna fattas genom omprövning enligt 19 §.

I förhållande till lagrådsremissens förslag har en redaktionell ändring gjorts.

19 §

Paragrafen, som ersätter 22-24 §§ i lagrådsremissen, har med ett undantag utformats i enlighet med Lagrådets förslag. I förtydligande syfte anges sist i andra stycket att s.k. nollbeslut rörande mervärdesskatt skall kvarstå endast i det fallet att skönsbeskattningen bygger på de tre senaste redovisningarna.

Av paragrafen framgår hur skatten skall bestämmas när skattemyndigheten finner skäl att ompröva ett beslut enligt 21 kap. Skatten skall då bestämmas på grundval av tillgängliga uppgifter. Om skatten inte kan beräknas tillförlitligt på grundval av tillgängliga uppgifter gäller i stället bestämmelsen om skönsbeskattning.

Bestämmelserna ersätter 75 § första stycket andra meningen UBL, 10 § tredje stycket USAL och 15 kap. 20 § tredje meningen ML.

Bestämmelserna i paragrafen avses gälla generellt när en arbetsgivare underlåtit att redovisa skatteavdrag, dvs. oberoende av om han faktiskt gjort något avdrag eller inte. Bestämmelserna avses också gälla om inte arbetsgivaravgifter eller mervärdesskatt har redovisats.

Om skatten bestämts enligt 18 § får skattemyndigheten vid skönsbeskattningen bestämma skatten till det högsta av de belopp som bestämts för någon av de tre närmast föregående redovisningsperioderna för respektive skatt. Om skönsbeskattningen avser mervärdesskatt och besluten för de tre närmast föregående redovisningsperioderna endast innebär överskjutande ingående mervärdesskatt, skall dock beslutet om noll kronor kvarstå. Syftet med bestämmelsen är att förenkla beslutsfattandet. Något utredningsarbete som vid vanlig skönsbeskattning behövs inte innan beslut fattas. Ett sådant beslut om skönsbeskattning enligt schablon avses få fattas genom automatisk databehandling. Av beslutet skall framgå vilken dag det är fattat samt skälen för beslutet. På motsvarande sätt som gäller för andra beslut som får fattas genom automatisk databehandling, t.ex. grundläggande beslut om årlig taxering, skall besluten förses med "lås" och de anses fattade av länsskattechefen. Bestämmelser om att beslut får fattas genom automatisk databehandling behöver inte ges i form av lag utan regleras lämpligen i förordning.

Den första tiden då skönsbeskattning enligt schablon skall tillämpas finns inga skatter eller avgifter bestämda enligt den nya lagen som kan läggas till grund för ett sådant beslut. I sådana fall avses skatt eller avgift som redovisats enligt uppbördslagen, mervärdesskattelagen respektive lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare kunna läggas till grund för beslutet.

När tillämpningen av den nu aktuella bestämmelsen aktualiseras har i regel ett beslut enligt 18 § redan hunnit fattats. Bestämmelsen är emellertid tillämplig såväl när den skattskyldige underlåtit att över huvud taget lämna några uppgifter om skatten som när han lämnat en oriktig uppgift om skatt. Paragrafen är också tillämplig när det kommer fram uppgifter som visar att en skatt skall bestämmas till ett högre belopp än

som skett. Om den skattskyldige har redovisat ett riktigt skattebelopp men inte betalat in redovisat belopp till skattemyndigheten gäller i stället 16 § vid beslutet om skatt.

Givetvis skall ett beslut enligt den nu aktuella paragrafen alltid omprövas om den skattskyldige begär det eller kommer in med en skattedeklaration eller kompletterar en lämnad deklaration med redovisning av en tidigare oredovisad skatt. Om den skattskyldige kommer in med en skattedeklaration eller en komplettering efter det att ett beslut har meddelats enligt förevarande paragraf har skattemyndigheten möjlighet att bestämma skatten i enlighet med deklarationen eller redovisningen. Detta sker då genom ett omprövningsbeslut.

Syftet med överensstämmande regler för skatteavdrag, arbetsgivaravgifter och mervärdesskatt är att arbetet med att kräva in oredovisade belopp så långt möjligt skall kunna samordnas. Dessutom skall samma administrativa åtgärd kunna komma i fråga vid all oriktig redovisning.

Vilken skattemyndighet det är som skall bestämma skatten framgår av 2 kap.

Att den skatt som har bestämts skall redovisas på den skattskyldiges skattekonto framgår av 3 kap. 5 § och att skatten får drivas in anges i 20 kap. 1 §.

Beslut om vissa debiteringsåtgärder

20 §

Skattemyndigheten skall snarast efter det att ett beslut om omprövning eller taxeringsåtgärd enligt taxeringslagen har meddelats eller en allmän förvaltningsdomstol meddelat beslut enligt denna lag som är av betydelse för debiteringen av skatt göra den ändring i debiteringen som föranleds av beslutet. Detsamma gäller även i fråga om skattemyndighetens egna omprövningsbeslut. Bestämmelser om detta har tagits in i denna paragraf. Den motsvarar bestämmelserna i 95 § UBL, 67 § USAL och 15 kap. 19 § ML.

Paragrafen motsvarar 25 § i lagrådsremissens lagförslag. Den har på inrådan av Lagrådet utvidgats till att gälla även vid beslut av allmän domstol. Utvidgningen behövs med tanke på att det är allmän domstol som skall fatta beslut om företrädaransvar enligt 12 kap. 6 §. Efter föredragningen i Lagrådet har paragrafen dessutom utvidgats till att gälla vid beslut om omprövning enligt taxeringslagen.

Paragrafen saknar motsvarighet i utredningsförslaget.

12 kap. Ansvar för skatt

Betalningsansvar för preliminär skatt

1 §

För att underlätta läsningen av paragrafen har i *första stycket* tagits in en

erinran om att den som inte har gjort föreskrivet skatteavdrag är betalningsskyldig för det belopp som borde ha innehållits. Eftersom det är fråga om A-skatt, som inte är en debiterad skatt, bestäms beloppet alltid genom ett omprövningsbeslut enligt 11 kap. 19 §.

Nuvarande bestämmelser i 75 § första stycket första meningen UBL utformades i en tid då det ibland var svårt att avgöra om skatteavdrag skulle göras eller inte. Denna osäkerhet har försvunnit efter F-skattereformen. Det finns sålunda inte längre någon anledning att ha andra regler när det gäller skyldigheten att göra skatteavdrag än vad som gäller i fråga om arbetsgivaravgifter och mervärdesskatt. Bestämmelsen i första stycket har därför anpassats till vad som gäller på dessa områden. Nuvarande regel i 75 § första stycket UBL som utesluter betalningsansvar om arbetsgivaren har haft skäligen anledning att underlåta att göra skatteavdrag har sålunda inte fått någon motsvarighet i förevarande paragraf. Några bestämmelser motsvarande anvisningarna till 75 § UBL har inte heller tagits med i skattebetalningslagen.

Även fortsättningsvis skall det finnas möjlighet att undgå skyldigheten att göra skatteavdrag samt betalningsskyldighet för arbetsgivaravgifter och mervärdesskatt. Bestämmelser om detta finns i 13 kap. 1 §. De är emellertid tillämpliga endast om det finns synnerliga skäl.

I *andra stycket* regleras betalningsansvaret för den som tagit emot ersättning för arbete, ränta eller utdelning. Skattemyndigheten får ålägga denne betalningsskyldighet för motsvarande belopp som bestämts i fråga om utbetalaren. Detta gäller emellertid inte om ett grundläggande beslut om den slutliga skatten för det aktuella beskattningsåret redan fattats, såvida det inte kan antas att den slutliga skatten kommer att höjas med minst motsvarande belopp.

I *tredje stycket* anges att beslut enligt *andra stycket* inte får gälla handelsbolag.

Paragrafen ersätter 75 § UBL.

Det belopp för vilket betalningsskyldighet har bestämts skall registreras på arbetstagarens skattekonto och, om det inte betalas, drivas in enligt de regler som gäller för underskott på ett sådant konto.

Bestämmelserna i 1 § innebär att den preliminära skatten i regel kan drivas in hos antingen arbetsgivaren eller arbetstagaren.

2 §

Paragrafen, som endast tjänar till att göra regleringen i 12 kap. mera lättläst, innehåller en erinran om att den som har gjort skatteavdrag också är betalningsskyldig för det belopp som har innehållits.

Ansvar för den som inte har gjort anmälan enligt 5 kap. 7 §

3 §

I *första stycket* anges förutsättningarna för att skattemyndigheten skall kunna besluta om betalningsskyldighet för den som inte gjort anmälan enligt 5 kap. 7 §, trots att omständigheterna är sådana att han varit skyldig

att göra anmälan.

Med stöd av bestämmelserna får betalningsskyldighet beslutas för ett belopp motsvarande såväl den inkomstskatt som de socialavgifter som belöper på ersättningen.

Första stycket ersätter de bestämmelser som nu finns i 75 c § första och tredje styckena samt 75 d § första stycket UBL och 16 § första och andra styckena samt 18 § första stycket USAL.

Bestämmelsernas tillämpningsområde har utvidgats, vad gäller fall där arbetet har utförts av någon annan än betalningsmottagaren, så till vida att nuvarande krav på att betalningsskyldighet skall ha ålagts betalningsmottagaren eller någon annan som varit arbetsgivare åt den som utfört arbetet enligt 75 eller 77 § har slopats.

I förhållande till utredningens förslag har tillämpningsområdet utvidgats ytterligare på det sättet att utbetalaren kan göras betalningsansvarig även i det fallet att någon som inte innehar en F-skattsedel ändå åberopat en sådan i ett uppenbart anställningsförhållande.

I *andra stycket* regleras det fallet att betalningsmottagaren själv, eller om det är fråga om ett handelsbolag, en delägare i bolaget, har utfört arbetet. Stycket motsvarar 75 c § andra stycket UBL.

4 §

I paragrafen finns ett förbud mot att ålägga betalningsskyldighet enligt 3 § om betalningsmottagaren har fullgjort sina betalningsskyldigheter, dvs. att, om han själv utfört arbetet, betala de skatter och avgifter som belöper på ersättningen eller, om arbetet utförts av någon annan, redovisa och betala skatteavdrag och arbetsgivaravgifter på ersättningen. Beslut om betalningsskyldighet enligt 3 § får inte heller fattas sedan skatte- eller avgiftsfordringen mot betalningsmottagaren fallit bort.

Paragrafen ersätter 75 c § fjärde stycket och 75 d § andra stycket UBL samt 16 § tredje och fjärde styckena USAL.

Att det belopp för vilket betalningsskyldighet har ålagts skall redovisas på den betalningsskyldiges skattekonto framgår av 3 kap. 5 § och att beloppet får drivas in av 20 kap. 1 §.

A-skattsedelsinnehavares ansvar för arbetsgivaravgifter

5 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om betalningsskyldighet för arbetsgivaravgifter för den som innehar en A-skattsedel eller som saknar skattedel på preliminär skatt i det fall arbetsgivaren enligt 13 kap. 1 § befriats från sin betalningsskyldighet. Paragrafen motsvarar 22 e § USAL.

Att begreppet arbetsgivaravgifter omfattar också sådan särskild löneskatt och allmän löneavgift som arbetsgivare har att betala enligt 1 § lagen om särskild löneskatt på vissa förvärvsinkomster resp. 1 § lagen om allmän löneavgift framgår av 1 kap. 3 §.

Ansvar för företrädare för juridisk person

Prop. 1996/97:100
Del 1

6 §

I paragrafen regleras det ansvar en företrädare för en juridisk person har för att ett belopp motsvarande det underskott som uppkommit på den juridiska personens skattekonto betalas i föreskriven tid till skattemyndigheten. Paragrafen ersätter 77 a § första stycket UBL, 15 § första stycket USAL och 16 kap. 17 § första och andra styckena ML. Enligt de nya bestämmelserna kan emellertid betalningsskyldighet göras gällande för all obetald skatt som ingår i systemet med skattekonto, vilket innebär att företrädarens ansvar kan aktualiseras även beträffande den juridiska personens inkomstskatt.

I *första* och *andra styckena* anges under vilka förutsättningar en företrädare för en juridisk person kan åläggas betalningsskyldighet för belopp som den juridiska personen inte har betalat i rätt tid. För att regleringen skall bli så tydlig som möjligt lyfts inledningsvis i första stycket fram det fallet att en juridisk person inte har gjort föreskrivet skatteavdrag. I andra meningen behandlas det fallet att en juridisk person i övrigt har underlåtit att betala skatt enligt skattebetalningslagen. I detta innefattas bl.a. underlåtenhet att betala in skatt som har innehållits genom skatteavdrag.

Med uttrycket "rätt tid" avses den tid för inbetalning av skatt som följer av bestämmelserna om redovisning av skatt i 10 kap. och därtill anslutande förfallodagar enligt bestämmelserna i 16 kap.

Betalningsskyldighet får göras gällande endast om företrädaren eller någon annan inte har vidtagit sådana åtgärder att en samlad avveckling kan komma till stånd av den skattskyldiges skulder med hänsyn tagen till samtliga borgenärens intressen. Om denna och övriga frågor är grundligt utredda får tingsrätten besluta om betalningsskyldighet och om dennas omfattning i det enskilda fallet. Som framhållits i den allmänna motiveringen (avsnitt 23.3.3.) är avsikten med den utformning bestämmelsen getts inte att åstadkomma någon ändring i sak vad gäller förutsättningarna för betalningsskyldighet, jämfört med dagens reglering i uppbördslagen m.fl. författningar. Vissa omständigheter som hittills har beaktats vid bedömningen av det subjektiva rekvisitet får emellertid i fortsättningen beaktas vid bedömningen av om det finns skäl att medge befrielse från betalningsskyldigheten. Detta kan t.ex. bli aktuellt om en styrelseledamot inte haft anledning att misstänka att bolagets förpliktelser mot det allmänna inte skulle komma att fullgöras (jfr NJA 1974:297).

Tredje stycket avser det fall då det i en skattedeklaration för en juridisk person har lämnats oriktiga uppgifter som föranlett att den juridiska personen har tillgodoförts överskjutande ingående mervärdesskatt med för stort belopp. Tingsrätten avses då kunna ålägga den juridiska personen betalningsskyldighet för det för mycket återbetalda beloppet. Ett sådant belopp skall registreras på den juridiska personens skattekonto. I den mån registreringen medför att det uppkommer ett underskott på skattekontot kan företrädaren göras betalningsskyldig för beloppet.

I *fjärde stycket* ges möjlighet att om det finns särskilda skäl helt eller

delvis befria företrädaren från betalningsskyldighet. Bestämmelsen är avsedd att tillämpas på samma sätt som dagens jämningsbestämmelser i 77 a § UBL m.fl. lagrum. Såsom ovan har framhållits finns det dock anledning att inom ramen för bestämmelsen beakta även en del omständigheter som hittills har varit av betydelse för att bedöma det subjektiva rekvisitet.

Vid prövningen av befrielsefrågan skall samtliga omständigheter beaktas. Som exempel kan anföras rättsfallet NJA 1972 s. 115 I, där Högsta domstolen först slog fast att om en domstol skulle ta hänsyn till företrädarens bristande betalningsförmåga, jämkning snarare skulle bli regel än det undantag som lagstiftaren tänkt sig. Man fann dock att i målet fanns sådana omständigheter som i förening med den bristande betalningsförmågan borde medföra jämkning. Dessa omständigheter var företrädarens ålder, hans sjukdom som inte var av övergående natur och som begränsade hans möjligheter till inkomster samt det förhållandet att han genom gjorda avbetalningar visat vilja att fullgöra sina skyldigheter. Högsta domstolen fastställde hovrättens jämkning av betalningsskyldigheten från 183 000 kr till 25 000 kr.

Betalningsskyldighet enligt paragrafen avser även den ränta som hänförs till huvudfordringen.

Bestämmelser om vilken myndighet som företräder det allmänna vid domstol inom skatteförvaltningens och exekutionsväsendets verksamhetsområde finns i 2 kap. 3 § förordningen (1990:1293) med instruktion för skatteförvaltningen respektive 2 kap. 3 § förordningen (1988:784) med instruktion för exekutionsväsendet. Bestämmelserna är utformade på det sättet att det allmänna primärt företräds av Riksskatteverket, som dock har möjlighet att delegera uppgiften i ett enskilt fall eller i en grupp av fall till en skattemyndighet eller en kronofogdemyndighet. Någon ändring på den punkten är inte åsyftad.

7 §

I *första meningen* anges att talan om betalningsskyldighet enligt 6 § skall föras vid allmän domstol. I frågan om vilken tingsrätt som är behörig att pröva betalningsskyldigheten gäller bestämmelserna i 10 kap rättegångsbalken om laga domstol i tvistemål.

I *andra meningen* anges inom vilken tid en ansökan om betalningsskyldighet enligt 6 § skall göras. Paragrafen ersätter 77 a § andra stycket UBL, 15 § andra stycket USAL och 16 kap. 17 § tredje stycket ML.

I 3 kap. 5 § anges att belopp för vilket betalningsskyldighet har ålagts genom ett beskattningsbeslut skall registreras på den betalningsskyldiges skattekonto. Registreringen på skattekontot innebär bl.a. att de generella reglerna om indrivning i 20 kap. blir tillämpliga. Någon regel motsvarande den i 77 a § andra stycket sista meningen UBL eller 15 § andra stycket sista meningen USAL är därför inte nödvändig.

8 §

Paragrafen, som saknar motsvarighet i utredningsförslaget, innehåller en särskild ansvarsregel för redare. Paragrafen motsvarar 78 b § första styck-

et första meningen UBL och 20 § första stycket första meningen USAL.

Prop. 1996/97:100
Del 1

Dödsbo

9 §

I paragrafen regleras ett dödsbos ansvar för den avlidnes skatt enligt skattebetalningslagen. Det sker genom en hänvisning till ärvdabalkens regler. Den särreglering som nu finns i 61 § 1 mom. UBL, 19 § USAL och 22 kap. 4 § ML slopas.

Att vad som i denna lag sägs om skatt också gäller i fråga om avgift och ränta framgår av 1 kap. 4 första stycket.

Att begreppet arbetsgivaravgifter omfattar också sådan särskild löneskatt och allmän löneavgift som arbetsgivare har att betala enligt 1 § lagen om särskild löneskatt på vissa förvärvsinkomster resp. 1 § lagen om allmän löneavgift framgår av 1 kap. 3 §.

Regress

10 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om regress när en arbetsgivare betalat belopp för vilket han ålagts betalningsskyldighet enligt 11 kap. 19 § på den grunden att han inte har gjort föreskrivet skatteavdrag. Paragrafen motsvarar i den delen 76 § första stycket UBL.

11 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om regress när en utbetalare betalat belopp för vilket han ålagts betalningsskyldighet enligt 3 §. Paragrafen ersätter 75 e § första stycket UBL och 18 § andra stycket USAL.

I förhållande till utredningsförslaget har i förtydligande syfte ordet "föreskrivet" skjutits in före ordet "skatteavdrag" i andra stycket.

Bestämmelserna innebär att om arbetet har utförts av betalningsmottagaren och denne är en fysisk person med F-skattsedel får utbetalarens regresskrav riktas mot den som har utfört arbetet, dvs. den fysiska personen. Om arbetet har utförts av en delägare i ett handelsbolag som är betalningsmottagare får regresskravet riktas mot delägaren.

Om arbetet i stället har utförts av någon som betalningsmottagaren i sin tur har anlitat, får utbetalarens regresskrav riktas även mot den som utfört arbetet om skatteavdrag inte har gjorts från ersättningen för arbetet trots att en sådan skyldighet funnits.

12 §

Första stycket innehåller en bestämmelse om regressrätt för den som är eller varit företrädare för en juridisk person, och knyter an till 6 §. Motsvarande bestämmelser finns nu i 77 a § tredje stycket UBL, 15 § tredje stycket USAL och 16 kap. 17 § fjärde stycket ML.

Andra stycket, som saknar motsvarighet i utredningsförslaget,

innehåller en bestämmelse om regressrätt för redare, och knyter an till 8 §. Motsvarande bestämmelser finns nu i 78 § första stycket andra meningen UBL och 20 § första stycket andra meningen USAL.

Prop. 1996/97:100
Del 1

13 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om att regressfordran som avses i 10)12 §§ får drivas in i den ordning som gäller för indrivning av skatt och en preskriptionsbestämmelse. Motsvarande bestämmelser finns nu i 75 e § andra stycket, 76 § andra och tredje styckena, 77 a § fjärde stycket samt 78 b § första stycket tredje meningen samt andra stycket UBL, 15 § fjärde stycket, 18 § tredje och fjärde styckena samt 20 § första stycket tredje meningen och andra stycket USAL samt 16 kap. 17 § femte stycket ML. Någon regel som säger att nu aktuella fordringar inte har företrädesrätt enligt 7 kap. 14 § utsökningsbalken vid utmätning av lön har emellertid inte tagits med. Det innebär att fordringarna vid sådan utmätning har samma företrädesrätt som andra skattefordringar och sålunda kan handläggas i samma ordning vid indrivningen som fordringar som avser ett underskott på ett skattekonto som har överlämnats för indrivning.

Att regressfordringar som avses i 10)12 §§ får drivas in i den ordning som gäller för indrivning av skatt innebär bl.a. att de är omedelbart verkställbara och att målen hos kronofogdemyndigheten skall handläggas som s.k. allmänt mål. Av det sistnämnda följer att lagen (1993:891) om indrivning av statliga fordringar m.m. är tillämplig.

I lagen föreskrivs inte heller att den arbetsgivare som vill söka belopp åter av en arbetstagare skall till kronofogdemyndigheten ge in det kvitto som han har fått vid betalningen eller på annat sätt styrka att han har betalat skatten. Någon ändring i sak är inte åsyftad, men bestämmelser om det som nu har sagts behöver inte ha lagform.

13 kap. Befrielse från betalningsskyldighet

Skatteavdrag, arbetsgivaravgifter och mervärdesskatt

1 §

I paragrafen ges regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer rätt att helt eller delvis befria en arbetsgivare från skyldigheten att göra skatteavdrag eller att betala arbetsgivaravgifter eller mervärdesskatt. Detta kan emellertid endast ske om det finns synnerliga skäl. Däremot kan en arbetsgivare inte befrias från skyldigheten att betala in avdragen skatt. Paragrafen gäller även i fråga om skattetillägg, förseningsavgift och ränta på skatten eller avgiften. Paragrafen har utformats med 22 kap. 9 § ML, vilken ersätts, som förebild. Den nya paragrafen ersätter även 22 d § USAL.

I förhållande till utredningens förslag har en redaktionell ändring gjorts.

När det gäller arbetsgivaravgifter har eftergiftsbestämmelsen kunnat göras mer restriktiv sedan skyldigheten att betala socialavgifter genom den s.k. F-skattereformen har knutits an till skattsedlarna på preliminär

skatt. Därigenom har den osäkerhet om avgiftsskyldigheten som i vissa fall tidigare kunnat finnas väsentligt minskat.

Paragrafen avses vara tillämplig när den som betalat ut ersättning för arbete på grund av synnerliga skäl kan anses vara ursäktad för att han inte insåg att han var skyldig att betala arbetsgivaravgifter.

Att begreppet arbetsgivaravgift omfattar också särskild löneskatt och allmän löneavgift som en arbetsgivare har att betala framgår av 1 kap. 3 §.

Paragrafen avses gälla också i fråga om sådana skatteavdrag som arbetsgivaren kan göras betalningsskyldig för enligt bestämmelserna i 11 kap. 19 §. Några motsvarande bestämmelser finns inte i dag. Detta beror på att bestämmelserna om arbetsgivarens ansvar för arbetstagares skatt i 75 § första stycket UBL är utformad på ett sådant sätt att skattemyndigheten redan från början har möjlighet att avstå från att ålägga betalningsskyldighet för skatteavdrag som inte gjorts om arbetsgivaren har haft skälig anledning att underlåta att göra avdraget.

Att arbetsgivaren har svårigheter att betala den avdragna skatten eller avgifterna avses inte vara ett sådant synnerligt skäl som kan medföra befrielse från skatteavdrag och arbetsgivaravgifter. Att arbetsgivaren har haft så starka skäl att inte uppfatta sig som arbetsgivare att det för det allmänna rättsmedvetandet skulle framstå som stötande att kräva betalning bör däremot kunna medföra befrielse.

Som ett sådant synnerligt skäl som kan medföra befrielse från betalning av mervärdesskatt kan inte anses fall då den skattskyldige har tagit ut skatten av sina kunder. Däremot bör befrielse kunna ske t.ex. i fall då en utländsk företagare, som inte är registrerad till mervärdesskatt i Sverige, har betalat mervärdesskatt vid import av en vara och varan levererats till ett företag i Sverige som senare försatts i konkurs utan att den utländske företagaren fått ersättning för mervärdesskatten.

När det gäller skattetillägg och förseningsavgift finns dessutom särskilda befrielsebestämmelser i 15 kap. 8 och 9 §§. När det gäller ränta finns en bestämmelse om befrielse i 19 kap. 11 §.

Andra bestämmelser om befrielse

2 §

I paragrafen har av redaktionella skäl tagits in en hänvisning till bestämmelserna om befrielse från skattetillägg och förseningsavgift i 15 kap. 7 och 8 §§ samt befrielse från kostnadsränta i 19 kap. 11 §.

Några bestämmelser om befrielse för dödsbo att betala viss skatt motsvarande dem som nu finns i 30 § andra stycket UBL finns inte i skattebetalningslagen, se avsnitt 25.2.

I förhållande till utredningens förslag har en redaktionell ändring gjorts.

14 kap. Utredning i skatteärenden

Den skattskyldiges rätt att yttra sig

Prop. 1996/97:100

Del 1

1 §

I paragrafen har tagits in bestämmelser om den skattskyldiges rätt att yttra sig och att få del av uppgifter. Med skattskyldig avses i detta sammanhang den som är part i ett ärende enligt skattebetalningslagen hos skattemyndigheten. Föreskrifterna gäller således den som är deklarationsskyldig eller arbetsgivare oavsett om skattskyldighet föreligger eller inte.

Föreskrifterna ersätter 45 § 1 mom. sjätte stycket UBL. Någon motsvarande föreskrift finns inte i mervärdesskattelagen. Föreskrifterna motsvaras av 3 kap. 2 § TL.

Prop. 1996/97:100
Del 1

Skyldighet att föra anteckningar

2 §

I paragrafens *första stycke* anges vilka skyldigheter den deklarationsskyldige har att föra anteckningar m.m. Paragrafen ersätter 78 § 1 mom. första och andra styckena UBL och 14 kap. 17 § ML. Den har utvidgats till att gälla även arbetsgivaravgifter. Den har, liksom 3 §, och till skillnad från kommitténs förslag, utformats för att omfatta förelägganden ifråga om periodiska sammanställningar avseende mervärdesskatt vid EG-handel. Skyldigheten att föra och bevara anteckningar gäller därför även i fråga om periodisk sammanställning enligt 10 kap. 33–36 §§. Med uttrycket kontroll av uppgiftsskyldigheten avses såväl kontroll av om uppgiftsskyldighet överhuvud taget förelegat som kontroll av att skyldigheten fullgjorts riktigt och fullständigt.

Bestämmelserna i *andra stycket* anger hur länge underlaget skall bevaras. Den har utformats efter förebild av 4 kap. 1 § tredje stycket lagen (1990:325) om självdeklaration och kontrolluppgifter. Beskattningsbeslut genom efterbeskattning beträffande mervärdesskatt kan vidtas senast under sjätte året efter utgången av det kalenderår under vilket beskattningsåret gått ut. Underlaget bör därför i enlighet med vad Riksskatteverket anfört i sitt remissyttrande bevaras sju år och inte sex år som Skattebetalningsutredningen föreslagit för att inte kontrollmöjligheterna skall minska med den föreslagna ordningen.

Föreläggande att lämna uppgift

3 §

Paragrafen innehåller bestämmelser som ger skattemyndigheten möjlighet att förelägga den som är skyldig att lämna en deklaration enligt skattebetalningslagen att komma in med vissa uppgifter som behövs för skatte- eller avgiftskontroll. Med kontroll av uppgiftsskyldighet avses, liksom i 2 §, såväl kontroll av om uppgiftsskyldighet över huvud taget förelegat som kontroll av att skyldigheten fullgjorts riktigt och fullständigt. Paragrafen har, också i enlighet med 2 §, utformats för att möjliggöra förelägganden enligt 10 kap. 32–35 §§.

Paragrafen ersätter 78 § 2 mom. första stycket UBL, 27 § första stycket USAL och 17 kap. 2 § första stycket ML.

Att ett föreläggande enligt denna paragraf kan förenas med vite följer av 23 kap. 2 §.

Några bestämmelser som ger skattemyndigheten möjlighet att förelägga den som inte fullgör sina skyldigheter att föra anteckningar enligt 2 § att göra detta har inte tagits med (jfr 83 § UBL i den del som hänvisar till

78 § samma lag). Det får anses vara tillräckligt att den som inte fullgör sin deklarationsskyldighet kan föreläggas att göra detta med stöd av 10 kap. 27 § och att skattemyndigheten enligt 3 § förevarande kapitel får förelägga den som är eller kan antas vara deklarationsskyldig att lämna uppgift, visa upp handling eller lämna över en kopia av handling som behövs för kontroll av deklARATIONEN.

4 §

Paragrafen innehåller bestämmelser som ger skattemyndigheten möjlighet att hämta in kontrolluppgift om rättshandling som har betydelse för beskattning enligt skattebetalningslagen om det behövs för kontroll av annan persons deklARATION eller beskattning. Lydelsen har utformats i enlighet med Lagrådets förslag. Paragrafen ersätter 17 kap. 5 § första stycket ML. Någon motsvarighet till 17 kap. 6 § andra stycket ML har inte ansetts nödvändig eftersom möjligheten till tredjemansrevision föreslås återinförd (jfr 7 § och avsnitt 27.4.2). Bestämmelsen ersätter delvis 27 § USAL vad gäller möjligheten att förelägga arbetstagare. Till skillnad mot vad som gäller enligt lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare krävs dock enligt förevarande paragraf särskilda skäl för att arbetstagare skall få föreläggas.

Med särskilda skäl avses framför allt fall där det finns ett uttalat kontrollintresse och där alternativa kontrollmetoder saknas. Ett exempel på detta kan vara om skattemyndigheten, för att kontrollera att mervärdesskatt redovisats och betalats på rätt sätt, vill följa skattepliktig omsättning i en transaktionskedja (jfr prop. 1993/94:151 s 178).

Att ett föreläggande enligt denna paragraf kan förenas med vite följer av 23 kap. 2 §.

5 §

Paragrafen ersätter 78 § 2 mom. första stycket sista meningen UBL, 27 § andra stycket USAL samt 17 kap. 3 § och 5 § andra stycket ML.

Besök eller annat personligt sammanträffande

6 §

Paragrafen innehåller bestämmelser som ger skattemyndigheten möjlighet att besöka eller på annat sätt sammanträffa personligen med arbetsgivare och skattskyldiga för att stämma av vissa uppgifter som behövs för skatte- eller avgiftskontroll.

Paragrafen motsvarar 78 § 2 a mom. UBL, 27 a § USAL och 17 kap. 4 § ML.

Skatterevision

Prop. 1996/97:100
Del 1

7 §

Paragrafen, som innehåller bestämmelser om skatterevision, ersätter 78 § 2 b mom. UBL, 27 b § USAL och 17 kap. 7 § ML.

Skattemyndigheten får genom *första stycket* i förhållande till vad som gällt tidigare inte bara besluta om revision för att kontrollera att deklara-tions- och uppgiftsskyldigheten fullgjorts riktigt och fullständigt utan även för att kontrollera att förutsättningar finns att fullgöra uppgiftsskyldighet som kan antas uppkomma. Revisioner kan härigenom genomföras även för period för vilken deklara-tions- eller annan uppgiftsskyldighet ännu inte inträtt (se avsnitt 27.3.2.). Att skatterevision får beslutas för att kontrollera att förutsättningar finns att fullgöra deklara-tions- och annan uppgiftsskyldighet innebär bl.a. att uppgifter från revision av löpande period kan komma att utgöra ett betydelsefullt kontrollmaterial eller referensmaterial för senare beskattningsbeslut.

Genom *andra stycket* införs en möjlighet till tredjemansrevision (se avsnitt 27.3.1)

Bestämmelserna om skatterevision avses genom vad som föreskrivs i *tredje stycket* 4 gälla inte endast i fråga om den som ansökt om en F-skattsedel utan också den som redan har tilldelats en F-skattsedel för kontroll av att deklara-tions- och uppgiftsskyldigheten fullgjorts riktigt och fullständigt. Skattemyndigheten avses sålunda få göra revision hos den som debiterats F-skatt eller särskild A-skatt för kontroll av att den skattskyldige fullgjort skyldighet att lämna preliminär självdeklara-tion enligt bestämmelserna i 10 kap.

Utlämnande av uppgifter

8 §

Första stycket innehåller bestämmelser om myndigheters uppgiftsskyldighet. Första stycket ersätter 78 § 2 mom. andra stycket UBL, 27 § fjärde stycket USAL och 17 kap. 5 § tredje stycket ML.

Andra stycket innehåller såvitt gäller utlämnande av uppgifter i handlingar som har lämnats eller omhändertagits enligt bestämmelser i skattebetalningslagen en hänvisning till taxeringslagens bestämmelser om utlämnande av uppgifter i självdeklara-tion och andra handlingar. Stycket ersätter 73 § första stycket UBL, 29 § första stycket USAL och 17 kap. 1 § första stycket ML.

Bestämmelser om att sådana uppgifter som avses i paragrafen får tillhandahållas myndigheter i främmande stater med vilka Sverige har träffat överenskommelse om handräckning i ärenden om avgift enligt system för social trygghet motsvarande den som nu finns i 29 § andra stycket USAL behöver inte ha lagform. Bestämmelserna bör ges i en förordning och har därför inte tagits in i skattebetalningslagen.

15 kap. Skattetillägg och förseningsavgift

Prop. 1996/97:100
Del 1

Enligt nu gällande bestämmelser kan en särskild avgift, avgiftstillägg, påföras i vissa situationer när en arbetsgivare har lämnat oriktiga uppgifter vid redovisning av arbetsgivaravgifter. När det gäller mervärdesskatt finns motsvarande regler om en särskild avgift som betecknas skattetillägg. Någon motsvarande administrativ sanktion finns däremot inte om en arbetsgivare lämnar oriktiga uppgifter vid redovisning av skatteavdrag. En sådan införs nu.

De nya reglerna om administrativa sanktioner gäller sålunda i fråga om såväl skatteavdrag som arbetsgivaravgifter och mervärdesskatt. Reglerna bygger på de äldre reglerna om avgiftstillägg och skattetillägg. Samtliga dessa regler har utvidgats till att gälla också i fråga om en arbetsgivares skyldighet att göra skatteavdrag. Med hänsyn till det utvidgade tillämpningsområdet och till vikten av en enkel och enhetlig terminologi används begreppet skattetillägg.

Att ett meddelande som har lämnats för en arbetsgivare som är juridisk person anses avlämnat av arbetsgivaren om det inte var uppenbart att uppgiftslämnaren saknat behörighet att företräda denne framgår av 23 kap. 6 §. Någon motsvarighet till 49 § första stycket USAL behövs därför inte i detta kapitel.

Skattetillägg

Oriktig uppgift

1 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om skattetillägg på grund av oriktiga uppgifter som har lämnats till såväl skattemyndigheten som allmän förvaltningsdomstol. Den ersätter 38 § USAL och 18 kap. 1 § ML. Bestämmelserna har utvidgats till att avse även oriktiga uppgifter om sådan ersättning från vilken skatteavdrag skall göras. De blir sålunda tillämpliga på sådan skatt och avgift som skall redovisas i skattedeklarationen, dvs. skatteavdrag, arbetsgivaravgifter och mervärdesskatt. Till skillnad mot tidigare blir de tillämpliga också på särskild inkomstskatt för utomlands bosatta.

Tillämpningsområdet har dessutom angetts tydligare genom att de uttryckligen omfattar alla oriktiga uppgifter som lämnats på annat sätt än muntligen. Skattetillägg kan sålunda påföras om den oriktiga uppgiften har lämnats med hjälp av någon form av ADB-teknik eller någon annan form av teknisk överföring.

Paragrafen är tillämplig också då en arbetsgivare har gjort skatteavdrag men underlåtit att redovisa avdraget belopp i skattedeklarationen.

Någon motsvarighet till bestämmelserna i *tredje stycket 1* finns för närvarande inte i mervärdesskattelagen utan endast i lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare. För att få enhetliga bestämmelser har regleringen utvidgats till att gälla också i fråga om mervärdesskatt och

skatteavdrag även om den sällan torde bli tillämplig i de fallen.

Prop. 1996/97:100

Tidsangivelsen i tredje stycket 1 har knutits an till beskattningsåret i stället för som nu, såvitt gäller arbetsgivaravgifter, till utgiftsåret. Detta innebär emellertid inte någon ändring i sak (se vidare kommentarerna till 1 kap. 6 §).

Del 1

Att begreppet arbetsgivaravgifter omfattar också sådan särskild löneskatt och allmän löneavgift som arbetsgivare har att betala enligt 1 § lagen om särskild löneskatt på vissa förvärvsinkomster resp. 1 § lagen om allmän löneavgift framgår av 1 kap. 3 §.

Bestämmelser om att skattetillägg och förseningsavgift tillfaller staten har inte tagits med i lagen. Detta måste anses ligga i sakens natur.

En avrundningsregel har tagits in i 23 kap. 1 §.

Skönsbeskattning

2 §

I paragrafen anges hur skattetillägget skall beräknas dels då den skattskyldige lämnat en skattedeklaration men skattemyndigheten har frångått deklARATIONEN och uppskattat skatten, dels då någon skattedeklaration inte har lämnats och skattemyndigheten på grund av detta uppskattat skatten enligt 11 kap. 19 § andra stycket. Paragrafen ersätter 39 och 40 §§ USAL samt 18 kap. 2 § ML. I förhållande till utredningsförslaget har en redaktionell ändring gjorts på så sätt att "kan ha lämnats" ersatts med "har lämnat".

Invändningar som rör annan fråga

3 §

Paragrafen ersätter 40 a § USAL och 18 kap. 3 § ML som infördes när nettokvittningen slopades.

När skattetillägg inte tas ut eller undanröjs

4 §

I paragrafen anges vissa fall då skattetillägg inte skall tas ut. Paragrafen ersätter 42 § och 46 § andra stycket USAL samt 18 kap. 5 och 11 §§ ML.

Punkt 1 har utformats med tanke på att skattetillägg enligt 1)3 §§ skall kunna påföras på grund av alla oriktiga uppgifter som lämnats på något annat sätt än muntligen.

Punkt 2 saknar nu motsvarighet i lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare. Den motsvaras av 18 kap. 5 § ML och 5 kap. 4 § 3 TL. För att bestämmelsen skall bli tillämplig krävs att det skall framgå att bedömningen avser ett yrkande. Den föreslagna skattedeklarationen kommer att bli stark komprimerade vad gäller uppgiftslämnande. Till skillnad från vad som gäller självdeklarerationer kommer enligt vad

Riksskatteverket angett i sitt remissyttrande inte på blanketten finnas utrymme avsatt för särskilda upplysningar. Dessa måste i stället lämnas i särskild skrivelse till skattemyndigheten. För att en avvikelse skall kunna anses avse ett öppet yrkande torde därför krävas att den deklarationsskyldige på angivet sätt lämnat sådana särskilda upplysningar för att yrkandet inte skall anses som en oriktig uppgift.

I *punkt 4* anges ytterligare en situation då skattetillägg inte får tas ut, nämligen om den skattskyldige har avlidit.

Någon motsvarighet till 46 § första stycket USAL om att skattemyndigheten inte får påföra skattetillägg på ett avgiftsbelopp om betalningsskyldighet för beloppet inte längre föreligger har inte ansetts vara nödvändig. Någon ändring i sak är emellertid inte avsedd.

5 §

I *första stycket* föreskrivs att skattetillägg som påförts enligt 2 § med anledning av att den skattskyldige inte lämnat skattedeklaration skall undanröjas om redovisningen kommer in inom viss tid. I ett sådant fall blir alltså den enda följden en sådan förseningsavgift som regleras i 7 §.

Paragrafen ersätter 41 § USAL och 18 kap. 4 § ML. I förhållande till dessa har den ändringen gjorts att tidsfristen har förlängts från en månad till två månader och skall räknas från utgången av den månad då beslutet fattades i stället för från utgången av den månad då den skattskyldige fick del av beslutet. Med den föreslagna ordningen behöver beslutet om skattetillägg inte längre delges den skattskyldige för att tidsfristen skall börja löpa.

Bestämmelserna i *andra stycket* kompletterar regleringen i första stycket och har utformats med 5 kap. 3 § andra stycket TL som förebild.

Förseningsavgift

6 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om förseningsavgift för den som inte lämnar en skattedeklaration inom föreskriven tid. Den har nu ingen motsvarighet vare sig i uppbördslagen, lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare eller mervärdesskattelagen.

Paragrafen innehåller också bestämmelser om förseningsavgift för den som inte lämnar en periodisk sammanställning inom föreskriven tid. Den ersätter 14 kap. 30 d § första stycket ML. Att förseningsavgift inte skall påföras den som lämnar in en särskild skattedeklaration för sent har i enlighet med *Lagrådets* förslag angetts uttryckligen i lagtexten. Sådana deklARATIONER lämnas inte löpande utan är ofta en engångsföreteelse för den enskilde.

I paragrafen anges inte vilken skattemyndighet det är som skall fatta beslut om förseningsavgiften. Detta framgår av bestämmelserna i 2 kap.

Befrielse från skattetillägg och förseningsavgift

Prop. 1996/97:100
Del 1

7 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om befrielse från skattetillägg och förseningsavgift. Den ersätter 43 § USAL och 18 kap. 6 § ML. Bestämmelserna har, efter mönster av 5 kap. 6 § TL, utvidgats till att gälla också befrielse från förseningsavgift. Såvitt gäller en för sent lämnad periodisk sammanställning ersätter paragrafen 14 kap. 30 d § andra stycket ML. När det gäller befrielse från förseningsavgift vid en försenad skattedeklaration är regleringen ny (se avnitt 24.2.1).

Någon motsvarighet till nuvarande bestämmelser om en beloppsgräns för uttag av avgiftstillägg och skattetillägg i 48 § USAL resp. 18 kap. 9 § ML har inte tagits med. Situationen täcks av bestämmelserna i den nu aktuella paragrafens andra stycke.

Andra stycket har i förhållande till utredningsförslaget utformats i närmare anslutning till 5 kap. 6 § TL.

8 §

I paragrafen anges att skattemyndigheten skall tillämpa reglerna om befrielse ex officio. Den ersätter 47 § första stycket USAL och 18 kap. 8 § första stycket ML.

Beslut om skattetillägg i vissa fall

9 §

I paragrafen anges inom vilken tid ett beslut om skattetillägg på grund av oriktiga uppgifter i ett mål om beskattning får meddelas. Paragrafen ersätter 18 kap. 7 § första stycket ML. Den har utvidgats till att gälla även skatteavdrag och arbetsgivaravgifter.

10 §

I paragrafen anges vissa fall då skattemyndigheten skall göra följdändringar i ett beslut om skattetillägg. Den ersätter 47 § andra stycket USAL och 18 kap. 8 § andra stycket ML.

Särskilda bestämmelser i fråga om registrering och mervärdesskatt

11 §

Bestämmelsen saknar motsvarighet i utredningsförslaget. Den ersätter 18 kap. 10 § ML, men innebär en viss utvidgning då 3 kap. 1 § även gäller den som är arbetsgivare.

12 §

I paragrafen anges att bestämmelserna om skattetillägg i skattebetalningslagen inte tillämpas i de fall mervärdesskatt fastställs och tas ut vid import. Paragrafen motsvarar 18 kap. 13 § ML.

16 kap. Inbetalning av skatt

Prop. 1996/97:100
Del 1

Bestämmelserna om inbetalning av skatt i detta kapitel gäller också inbetalning av särskild inkomstskatt för utomlands bosatta (se kommentaren till 1 kap. 2 §). Detsamma gäller bestämmelserna i 17–23 kap.

Mottagande skattemyndighet

1 §

I paragrafen anges till vilken skattemyndighet skatten skall betalas in. Det är till den myndighet som skall fatta beslut om skatten enligt bestämmelserna i 2 kap. 1–4 §§ (se kommentarerna till dessa paragrafer).

Om en skattemyndighet med stöd av 2 kap. 5 § har uppdragit åt en annan myndighet att fatta beslut i dess ställe skall skatten ändå betalas in till den myndighet som har lämnat ifrån sig beslutanderätten. Detta motiveras av att ett uppdrag enligt 2 kap. 5 § inte automatiskt medför att den betalningsskyldiges skattekonto flyttas över till den beslutande myndigheten och att inbetalning bör ske till den myndighet som har hand om kontot.

Paragrafen ersätter bestämmelserna om mottagande myndighet i 52 § första och andra styckena UBL samt 12 § första och andra styckena USAL.

Om den skattskyldige inte vet till vilken skattemyndighet inbetalningen skall göras och därför betalar in till fel myndighet men inom föreskriven tid skall skatten ändå kunna anses vara rätt betald. Särskilda bestämmelser om detta har tagits in i 2 kap. 6 §. Den ersätter den hjälpregel som nu finns i 52 § tredje stycket UBL. I 12 § första stycket USAL finns en hänvisning till 52 § UBL.

Den skattemyndighet till vilken en felaktig inbetalning har skett bör med den nya ordningen undersöka vilken myndighet som för den skattskyldiges skattekonto och sända över det inbetalda beloppet dit. Har den skattskyldige inget skattekonto bör den mottagande myndigheten undersöka hos vilken myndighet sådant konto skall föras och sända över beloppet dit. Den skattskyldige bör samtidigt underrättas om till vilken skattemyndighet inbetalningar bör göras fortsättningsvis.

Inbetalning till särskilt konto

2 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om hur betalningen skall göras. Dess motsvarigheter finns för närvarande i 52 § första stycket UBL och 16 kap. 3 § ML. I 12 § första stycket USAL finns en hänvisning till 52 § UBL.

Betalningsförmedlare som för ett sådant särskilt konto som avses i 2 § skall redovisa den inbetalda skatten till skattemyndigheten. Bestämmelser om detta bör meddelas i förordningsform. Någon motsvarighet till redovisningsregeln i 57 § UBL har därför inte tagits in i skattebetal-

ningslagen.

Om inbetalning av skatt skall göras med hjälp av en särskild blankett, dvs. ett särskilt inbetalningskort, bör detta anges i förordningsform. På samma sätt bör också anges vilken myndighet som skall fastställa formulär till sådana inbetalningskort.

Bestämmelser om vilka uppgifter som skall anges på inbetalningskortet bör också ges på annat sätt än i lag. Några bestämmelser som ersätter 53 § 1 mom. första och tredje styckena UBL har därför inte tagits med i skattebetalningslagen.

De uppgifter som bör anges torde endast vara identifieringsuppgifter för inbetalaren och uppgift om det inbetalda beloppet.

3 §

Av denna paragraf framgår när skatten skall anses vara betald. En bestämmelse av samma slag finns redan i 5 kap. 2 § LPP. De nya bestämmelserna innebär att ett större ansvar läggs på den betalningsskyldige än i dag. Han måste göra inbetalningen i sådan tid och på sådant sätt att betalningen hinner bokföras på skattemyndighetens särskilda konto inom betalningsfristen.

Bestämmelserna ersätter 52 § fjärde stycket UBL och 16 kap. 3 § ML. I 12 § första stycket USAL finns en hänvisning till bestämmelserna i 52 § UBL.

Om skatten har betalats inom föreskriven tid men inbetalningen skett till fel skattemyndighet skall skatten ändå anses ha betalats i rätt tid. Detta framgår av 2 kap. 6 § tredje stycket.

När skatten skall vara betald

Avdragen skatt, arbetsgivaravgifter och mervärdesskatt

4 §

I *första stycket* finns huvudregeln för när avdragen skatt, arbetsgivaravgifter och mervärdesskatt som har redovisats i en skattedeklaration senast skall ha betalats, dvs. vilka förfallodagar som gäller för sådana betalningar. Förfalldag är den dag då skattedeklaration senast skall ha kommit in till skattemyndigheten enligt föreskrifterna i 10 kap. 18, 19 eller 22 §. Förfalldag för skattskyldiga med beskattningsunderlag avseende mervärdesskatt exklusive gemenskapsinterna förvärv och import som för beskattningsåret sammanlagt beräknas uppgå till högst 40 miljoner kronor är den 12, i januari och augusti den 17, i andra månaden efter redovisningsperiodens utgång såvitt avser mervärdesskatt och i månaden närmast efter redovisningsperiodens utgång såvitt avser avdragen skatt och arbetsgivaravgifter.

För skattskyldiga som enbart har att betala avdragen skatt och arbetsgivaravgifter som har redovisats i en skattedeklaration är den 12, i januari och augusti den 17, i månaden närmast efter redovisningsperiodens utgång förfalldag.

I *andra stycket* anges förfallodagen för mervärdesskatt som hänför sig till beskattningsunderlag som för beskattningsåret sammanlagt beräknas överstiga 40 miljoner kronor exklusive gemenskapsinterna förvärv och import. Sådan skatt skall redovisas och betalas senast den 26 i månaden efter redovisningsperiodens utgång. Skattskyldiga som skall redovisa och betala mervärdesskatt enligt *andra stycket* skall ha betalat avdragen skatt och arbetsgivaravgifter som skall redovisas i en skattedeklaration senast den 12, i januari den 17, i månaden närmast efter redovisningsperiodens utgång. För denna kategori skattskyldiga gäller således inte någon senare förfallodag i augusti för avdragen skatt och arbetsgivaravgifter.

I *tredje stycket* anges att den som har redovisat mervärdesskatt i en särskild skattedeklaration enligt 10 kap. 32 § första stycket på grund av vissa gemenskapsinterna förvärv, skall betala skatten senast samma dag som deklarationen skall ha kommit in till skattemyndigheten, dvs. 35 dagar efter förvärvet.

Bestämmelserna i paragrafen ersätter 52 § första stycket UBL, 12 § första stycket USAL och 16 kap. 1 § ML.

I förhållande till utredningens förslag har redaktionella ändringar gjorts.

F-skatt och särskild A-skatt

5 §

Paragrafen har utformats i enlighet med Lagrådets förslag, dock med det undantaget att i sista stycket har förfallodagen den 17 augusti tagits bort.

I *första stycket* finns huvudregeln för när F-skatt och särskild A-skatt skall ha betalats. Förfallodagen för dessa betalningar är densamma som gäller om den skattskyldige har att betala avdragen skatt enligt 4 §. Detta innebär följande skillnad för olika kategorier skattskyldiga i fråga om förfallodagen i augusti. Skattskyldiga med beskattningsunderlag avseende mervärdesskatt, exklusive gemenskapsinterna förvärv och import, som för beskattningsåret sammanlagt beräknas uppgå till högst 40 miljoner kronor skall ha betalat F-skatt och särskild A-skatt den 17 augusti. Skattskyldiga med beskattningsunderlag avseende mervärdesskatt som för beskattningsåret sammanlagt beräknas överstiga 40 miljoner kronor skall däremot ha betalat F-skatt och särskild A-skatt den 12 augusti. I augusti är den 17 förfallodag även för skattskyldiga som enbart har att betala F-skatt eller särskild A-skatt.

I *andra stycket* finns bestämmelser som blir tillämpliga om den preliminära skatten debiteras efter inkomstårets ingång. De ersätter motsvarande bestämmelser i 26 § *andra stycket* UBL.

Om F-skatt eller särskild A-skatt debiteras efter den 20 december inkomståret tillämpas, enligt *tredje stycket*, en betalningsfrist om 30 dagar.

I *fjärde stycket* anges vilka förfallodagar som kan bli aktuella i det fall F-skatt eller särskild A-skatt debiteras efter den 20 december inkomståret.

Samtliga förfallodagar under ett år framgår av 6 § *tredje stycket*. I förevarande sammanhang kan emellertid inte alla dessa dagar komma i

fråga. Enligt 11 kap. 3 § får F-skatt och särskild A-skatt nämligen inte debiteras efter den 30 juni året efter inkomståret. Eftersom skatten skall betalas senast på den förfallodag som inträffar närmast efter en betalningsfrist om 30 dagar blir den 12 augusti den sista förfallodagen under året.

Bestämmelserna om när F-skatt eller särskild A-skatt skall betalas och om debitering av sådan skatt efter inkomstårets utgång ersätter motsvarande föreskrifter i 26 § andra stycket UBL.

Skatt som skall betalas enligt grundläggande beslut om slutlig skatt eller omprövningsbeslut m.m.

Rubriken före 6 § och nämnda paragraf har utformats i enlighet med Lagrådets förslag.

6 §

I utredningens förslag fanns i 6 § en särskild regel om förfallodag för sådan skatt som har bestämts genom skönsbeskattning enligt 11 kap. 19 §. I dessa fall skulle som förfallodag gälla den ordinarie förfallodagen för respektive skatt enligt bestämmelserna 4 eller 5 §. Till följd av de ändringar som har gjorts i bestämmelserna om skönsbeskattning (se kommentaren till 11 kap. 19 §) har den särskilda regeln om förfallodag slopats.

Den nu aktuella paragrafen motsvarar 7 § i utredningens förslag. I *första stycket*, som dock saknar motsvarighet i utredningens förslag, anges inom vilken tid sådan skatt som ett grundläggande beslut om slutlig skatt föranleder skall betalas. Här skall en längre betalningsfrist, 90 dagar, än vad som gäller vid betalning av övriga skatter och avgifter tillämpas. Angående motiven till detta se avsnitt 12.2. Vad som avses med ett grundläggande beslut om slutlig skatt framgår av 11 kap. 9 §.

I *andra stycket* regleras vad som skall gälla i fråga om skatt som har bestämts genom andra beskattningsbeslut än enligt första stycket och 5 § första och andra styckena. Stycket ersätter 16 kap. 2 § första stycket första meningen ML.

De i uppbördslagen nu använda begreppen uppbörds månad och uppbördsår har inte fått några motsvarigheter i skattebetalningslagen. I stället används begreppet *förfallodag* för att beteckna den dag när en viss skatt eller avgift senast skall vara betald. På inrådan av Lagrådet har i *tredje stycket* tagits in en definition av begreppet förfallodag. Av 16 kap. 4 §, som hänvisar till 10 kap. 18, 19 och 20 §§, följer att det skall finnas två förfallodagar i varje kalender månad, den 12 och den 26 i december den 12 och den 27. I januari skall den första förfallodagen vara den 17. I augusti gäller att det finns tre förfallodagar, den 12, 17 och 26.

Enligt huvudreglerna i första och andra styckena skall skatten ha betalats senast vid den förfallodag som infaller närmast efter det att 90 respektive 30 dagar har gått från beslutsdagen. Skattemyndigheten har emellertid getts möjlighet att bestämma en annan förfallodag antingen före

eller efter den förfallodag som följer av någon av huvudreglerna, om det finns särskilda skäl. En bestämmelse om detta har tagits in i *fjärde stycket*.

Som exempel på ett sådant särskilt skäl som avses i fjärde stycket kan nämnas att skattemyndigheten, i samband med skönsbeskattning enligt 11 kap. 19 §, finner att det finns risk att den skattskyldige undanskaffar tillgångar eller på annat sätt försvårar för staten att få betalt.

Överskjutande ingående mervärdesskatt

7 §

I paragrafen anges vad som gäller då en överskjutande ingående mervärdesskatt använts för betalning av skatt enligt denna lag.

Kommuner och landsting

8 §

I paragrafen finns särskilda bestämmelser om inbetalning av avdragen skatt, arbetsgivaravgifter och mervärdesskatt från kommuner och landsting. Paragrafen ersätter 52 § första stycket tredje meningen UBL och 12 § första stycket sista meningen USAL. Bestämmelserna har utvidgats till att gälla också vid betalning av mervärdesskatt.

Paragrafen är däremot inte avsedd att tillämpas vid återbetalning av överskjutande ingående mervärdesskatt. Om en kommun eller ett landsting någon månad redovisar sådan skatt avses samma regler gälla som för övriga skattskyldiga.

Avräkning av inbetalda belopp

9 §

Den skattskyldige har enligt huvudregeln i *första stycket* inte rätt att vid inbetalning av skatt enligt denna lag bestämma att inbetalningen skall avse viss bestämd skatteskuld. Varje inbetalning behandlas på samma sätt och används för avräkning mot den skattskyldiges totala skatteskuld. I andra stycket och i 10 § finns undantag från huvudregeln.

I *andra stycket* finns en hänvisning till bestämmelserna i 9 kap. 3 § ML som reglerar fallet när någon, som varit frivilligt mervärdesskattskyldig för uthyrning av en fastighet, på grund av t.ex. en försäljning återför tidigare avdragen mervärdesskatt.

10 §

Om en skatteskuld är förenad med solidarisk betalningsskyldighet, dvs. om det i enlighet med de begrepp som förs in genom den nu aktuella paragrafen finns både en huvudbetalare och en sidobetalare, gäller inte huvudregeln i 9 §.

Om inbetalningen görs av en sidobetalare skall avräkning göras mot

den skuld som är förenad med solidariskt ansvar först när sidobetalarens eventuella övriga skatteskuld är betald. Detta gäller emellertid inte om sidobetalaren i samband med inbetalningen har begärt något annat.

I utredningens förslag föreskrevs också att en inbetalning som görs av huvudbetalaren först skall räknas av mot den skuld som är förenad med solidarisk betalningsskyldighet om huvudbetalaren inte i samband med inbetalningen begärt annat. Denna bestämmelse har slopats eftersom den skulle medföra att det solidariska ansvaret inte skulle få någon effekt.

Prop. 1996/97:100
Del 1

Fördelning av skatteskuld

Prop. 1996/97:100
Del 1

11 §

Nuvarande bestämmelser om prioritering av inbetalda belopp i 29 § första stycket UBL har inte fått någon motsvarighet i skattebetalningslagen. I stället avses bestämmelserna om likafördelning i den nu aktuella paragrafen gälla.

Om det i någon situation behövs uppgift om en viss skatt eller avgift är betald eller obetald, t.ex. för tillämpning av reglerna om betalning av tilläggsavgift i 12 § eller vid indrivning i utlandet, skall sålunda förevarande paragraf tillämpas. Paragrafen skall emellertid inte tillämpas om det för det särskilda fallet är föreskrivet hur en uppdelning skall ske, något som gäller enligt 10 § och 9 kap. 3 § ML. Den skall inte heller tillämpas om något annat följer av en annan lag. Ett exempel på en bestämmelse i lag som skall tillämpas utan hänsyn till förevarande paragraf är presumptionsregeln i 2 kap. 9 § konkurslagen (1987:672). Som utvecklats närmare i den allmänna motiveringen (avsnitt 14.5.2) får det anses följa av denna bestämmelse tillämpning och roll i det obeståndsrättsliga regelsystemet att likafördelningsmetoden inte kan tillåtas gälla om någon av flera fordringar som omfattas av en betalningsuppläggning enligt 2 kap. 9 § konkurslagen är tvistig.

Likafördelningsmetoden får till följd att en skatteskuld, dvs. ett underskott på skattekontot, fördelas proportionellt mellan de skattefordringar som finns registrerade på kontot för den aktuella perioden. Detta innebär bl.a. att om en registrerad skattefordran redan har lämnats för indrivning skall inte någon del av underskottet hänföras till den skatten.

Om det exempelvis finns tre skattefordringar, A–C, på 20 000 kr, - 50 000 kr respektive 30 000 kr registrerade på skattekontot samt ett underskott på 10 000 kr anses underskottet vara hänförligt till skattefordringarna enligt följande:

A: $20\,000:100\,000 * 10\,000 = 2\,000$ kr

B: $50\,000:100\,000 * 10\,000 = 5\,000$ kr

C: $30\,000:100\,000 * 10\,000 = 3\,000$ kr

Likafördelningsmetoden har beskrivits i avsnitt 11.2.

Tilläggsavgift

12 §

Paragrafen, som motsvarar 11 kap. 18 § i lagrådsremissens förslag, har utformats i enlighet med Lagrådets förslag.

Första stycket innehåller en hänvisning till bestämmelserna om beräkning av pensionspoäng i 11 kap. 6 § lagen (1962:381) om allmän försäkring.

I *andra stycket* sägs att om den betalda preliminära skatten stämmer

överens med eller är större än den slutliga skatten anses hela tilläggspensionsavgiften vara betald. Vid bestämmandet av hur mycket av den preliminära skatten som är betald gäller likafördelningsmetoden. Understiger den slutliga skatten den betalda preliminära skatten anses så stor del av det betalda beloppet avse avgift som motsvarar hela avgiftens andel av den slutliga skatten. Hänsyn skall tas till alla betalningar som görs under inkomståret och fram till tidpunkten för debitering av slutlig skatt enligt det grundläggande beslutet om sådan skatt.

Enligt *tredje stycket* ges den skattskyldige möjlighet att före utgången av juni månad året efter taxeringsåret betala den del av eventuell tilläggspensionsavgift som är obetald vid tidpunkten för det grundläggande beslutet om slutlig skatt. Betalning som görs fram till juni månads utgång skall proportioneras på sådant sätt att den anses som betalning av obetald avgift till samma kvotdel som obetald avgift utgör av den skattskyldiges totala skuld vid den tidpunkt då betalningen eller tillgodoförandet på skattekontot görs. Samma slag av kvoterad betalning skall göras om avgiften debiteras genom ett omprövningsbeslut eller ett domstolsbeslut. Betalningen skall då göras före utgången av fjärde månaden efter den då skatten debiterades.

I *fjärde stycket* anges att för det fall avgiften sätts ned skall man ändå utgå från det belopp som har betalats och räknats fram i enlighet med vad som sägs i andra och tredje styckena. Överstiger det framräknade betalade beloppet den i efterhand nedsatta avgiften skall överskottet återbetalas eller tillgodoföras kontot.

Av *femte stycket* framgår att avgift som inte har betalats inom de i tredje stycket föreskrivna tiderna inte tas ut och att eventuell skuld på kontot minskas med det belopp som motsvarar avgiften. Denna del av avgiften ger inte heller någon förmån.

De nya bestämmelserna om betalning av tilläggspensionsavgift, som ersätter 29 § UBL, kommenteras i avsnitt 16.

Skattebelopp som inte kunnat tillgodoräknas någon skattskyldig

13 §

Paragrafen motsvarar 12 § i utredningens förslag.

I paragrafen regleras vad som skall ske om inbetalda belopp på grund av identifieringsproblem inte kan tillgodoföras inbetalaren.

Motsvarande bestämmelser finns för närvarande i 56 § andra stycket UBL. Bestämmelserna i förevarande paragraf har emellertid utvidgats till att gälla alla skatter och avgifter som skall betalas enligt skattebetalningslagen. Sjuårsfristen är anpassad till den preskriptionstid som avses gälla vid indrivningen.

17 kap. Anstånd med inbetalning av skatt

Prop. 1996/97:100

Del 1

Deklarationsanstånd

1 §

Enligt nuvarande bestämmelser kan skattemyndigheten, under vissa förutsättningar, medge den som är skyldig att lämna deklARATION om skatt anstånd viss tid med att lämna deklARATIONEN och betala den skatt som skall redovisas. Sådana bestämmelser finns i 53 § 2 mom. UBL, 7 § USAL samt 14 kap. 14 § och 16 kap. 1 § ML. Motsvarande bestämmelser kommer att behövas även fortsättningsvis. Bestämmelser om anstånd med att lämna skattedeklARATION har tagits in i 10 kap. 24 §.

Om skattemyndigheten har medgett anstånd med deklARATIONENS avlämnande skall den också kunna medge anstånd med betalning av den skatt som skall redovisas i deklARATIONEN. En deklARATIONSSKYLDIG som fått anstånd med att lämna skattedeklARATION skall emellertid inte ha en ovillkorlig rätt att också få anstånd med hela den motsvarande skattebetalningen. Tvärtom skall skattemyndigheten som ett villkor för att bevilja anstånd med deklARATIONEN kunna föreskriva att en delbetalning skall göras med ett beräknat skattebelopp vilket så nära som möjligt överensstämmer med det definitiva beloppet inom den frist som normalt gäller för betalningen. Kan någon sådan beräkning inte göras bör en schablonregel användas. Det kan t.ex. gälla ett belopp som motsvarar genomsnittet av inbetalda belopp de tre senaste inbetalningsmånaderna. Med ett villkor om delbetalning bör anstånd med deklARATIONEN dessutom kunna beviljas en något längre tid än utan ett sådant villkor.

Vad som sagts nu anses kunna gälla utan att en särskild bestämmelse om detta tas in i lagen.

Att kostnadsränta skall tas ut även när anstånd med inbetalningen har beviljats följer av 19 kap. 6 §.

Paragrafen motiveras främst av att det i vissa fall inte är praktiskt möjligt att lämna en skattedeklARATION eller, om deklARATION inte skall lämnas, räkna fram det belopp som skall betalas inom föreskriven tid. Det kan t.ex. bero på hastigt uppkommande tekniska problem.

Att anstånd får beviljas med det belopp som är skäligt med hänsyn till omständigheterna anges i 9 §.

Anstånd vid omprövning eller överklagande

2 §

Bestämmelser om anstånd vid omprövning eller överklagande finns för närvarande i 49 § 1 mom. UBL, 13 § USAL och 16 kap. 6 § ML. Uppbördslagen innehåller de materiella reglerna. De andra lagarna innehåller endast en hänvisning till uppbördslagen. Den nu aktuella paragrafen ersätter de nyss nämnda. Frågan om i vilka fall det kan anses vara tveksamt om ett beskattningsbeslut kommer att stå fast har behandlats i avsnitt 22.1.

De nya bestämmelserna innebär inte enbart att anståndsbeloppet inte behöver betalas in under anståndstiden utan också att redan inbetalt belopp kan komma att återbetalas om anstånd medges.

Utvidgningen av begreppet skattskyldig i 1 kap. 4 § medför att även arbetsgivare som är betalningsskyldig för skatteavdrag enligt 11 kap. 19 § omfattas av paragrafen. Någon särskild bestämmelse motsvarande 75 b § UBL har därför inte ansetts nödvändig.

Bestämmelsen i *första stycket punkt 1* gör det möjligt för skattemyndigheten att bevilja anstånd utan att den skattskyldige har begärt omprövning av eller överklagat ett beskattningsbeslut, om det kan antas att den skattskyldige helt eller delvis kommer att befrias från skatten.

Av *andra stycket* framgår för hur lång tid anstånd får beviljas. Stycket ersätter 49 § 3 mom. första stycket UBL.

Att anstånd får beviljas med det belopp som är skäligt med hänsyn till omständigheterna anges i 9 §.

3 §

Paragrafen innehåller bestämmelser som kompletterar 2 §.

Bestämmelserna gäller ställande av säkerhet och ansvaret för kostnaderna för säkerheten. Motsvarande bestämmelser finns nu i 49 § 2 mom. andra och tredje styckena UBL.

I förhållande till utredningsförslaget har hänvisningen i första stycket till lagen om indrivning av statliga fordringar m.m. kompletterats med de aktuella lagrummen, dvs. 10-12 §§ och 13 § 2. Detta innebär att bestämmelserna om överklagande i 19 § lagen om indrivning av statliga fordringar m.m. inte blir tillämpliga när säkerhet skall ställas enligt skattebetalningslagen. Ett beslut att inte ta emot säkerhet får till följd att anstånd inte medges. Ett sådant beslut skall vara möjligt att överklaga enligt 22 kap. skattebetalningslagen. I samband därmed skall även frågan om säkerhet kunna prövas. Ett beslut som endast rör frågan om säkerhet avses däremot inte kunna överklagas separat.

Som exempel på ett sådant särskilt skäl som enligt första stycket ger skattemyndigheten möjlighet att medge anstånd utan att kräva säkerhet kan nämnas det fallet att ärendet eller målet kan förväntas bli avgjort inom kort tid och det därför är fråga om endast en kortare tids anstånd. En förutsättning är givetvis att möjligheten för staten att få betalt för sin fordran inte försämras.

Anstånd vid avyttring

4 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om anstånd vid en sådan avyttring som föranleder inkomstbeskattning. Den avses gälla bl.a. vid avyttring av fastighet, bostadsrätt, näringsverksamhet eller aktie eller andel i handelsbolag. Paragrafen ersätter 48 § 4 och 5 mom. UBL. Den avses däremot inte vara tillämplig i fråga om slutlig skatt som härrör från mervärdesskatt. Möjligheten att bevilja anstånd är inte längre reglerad i

detalj. Det överläts i större utsträckning än nu åt skattemyndigheten att bestämma när anstånd skall beviljas. Någon skärpning av bestämmelserna är inte avsedd.

När det råder ovisshet om avyttringens bestånd har anståndstidens längd kortats genom att anståndsbeloppet skall betalas senast tre månader efter det att anståndsorsaken har upphört att gälla. Dessutom får anstånd inte i något fall beviljas för längre tid än två år. Anståndstiden avses beräknas från skattens ordinarie förfallodag.

Särskilda skäl att medge anstånd enligt första stycket får anses finnas när skatten till följd av avyttringen blir särskilt hög. Om den slutliga skatten till följd av avyttringen blivit mer än dubbelt så stor som medeltalet av den genomsnittliga slutliga skatten för jämförbara taxeringsår bör anstånd kunna komma i fråga enligt punkt 1. Särskilda skäl att medge anstånd enligt punkt 2 bör kunna anses finnas avseende den del av skatten som med minst ett halvt basbelopp överstiger sådan del av köpeskillingen som blivit tillgänglig för lyftning före avyttringsårets utgång.

I förhållande till utredningsförslaget har en redaktionell ändring gjorts i *andra stycket*.

Att anstånd får beviljas med det belopp som är skäligt med hänsyn till omständigheterna anges i 9 §.

I paragrafen regleras inte vad som skall gälla om ytterligare köpeskillning blir tillgänglig för lyftning sedan beslut om anstånd har meddelats. I sådana fall avses bestämmelserna i 11 § om förnyad prövning bli tillämplig.

Anstånd vid totalförvarstjänstgöring

5 §

För närvarande finns bestämmelser om betalningsanstånd vid nedsatt betalningsförmåga på grund av tjänstgöring enligt lagen (1994:1809) om totalförvarsplikt endast i 48 § 2 mom. UBL. Den bestämmelsen gäller enbart anstånd med betalning av preliminär F-skatt, särskild A-skatt, kvarstående skatt och tillkommande skatt.

Den i *första stycket* av den nu aktuella paragrafen intagna anståndsbestämmelsen ersätter den som nu finns i uppbördslagen. Tillämpningsområdet har utvidgats till att avse all skatt som skall betalas enligt skattebetalningslagen.

I första stycket anges att bestämmelserna skall gälla också viss annan personal än totalförvarspliktig. Detta stämmer överens med vad som nu sägs i första stycket av anvisningarna till 48 § UBL.

Enligt *andra stycket* får anståndstiden bestämmas till längst tre månader efter den dag då tjänstgöringen upphör. Har anståndsbeloppet inte kunnat betalas då skall statens fordran lämnas till kronofogdemyndigheten för indrivning. Bestämmelser om detta finns i 20 kap. Skulle den betalningsskyldige behöva en längre betalningsfrist än tre månader måste han alltså vända sig till kronofogdemyndigheten och ansöka om

uppskov enligt bestämmelserna i 7 § lagen (1993:891) om indrivning av
statliga fordringar m.m.

Prop. 1996/97:100
Del 1

I samband med att skattemyndigheten meddelar ett beslut om anstånd bör den också ange när skatten senast skall vara betald. Därvid bör skattemyndigheten bestämma att skatten skall vara betald vid en förfallodag som ligger inom ramen för den anståndstid som anges i paragrafen.

Att anstånd får beviljas med det belopp som är skäligt med hänsyn till omständigheterna anges i 9 §.

Anstånd vid handläggning av ärende om undvikande av dubbelbeskattning

6 §

Första stycket ersätter 49 § 2 a mom. UBL.

I andra stycket har tagits in bestämmelser om anståndstid. Den har bestämts till längst tre månader efter dagen för beslut i ärendet.

Att anstånd får beviljas med det belopp som är skäligt med hänsyn till omständigheterna anges i 9 §.

Anstånd i övriga fall

7 §

För närvarande finns bestämmelser om betalningsanstånd vid nedsatt betalningsförmåga i 48 § 1 mom. första stycket UBL och 16 kap. 5 § första stycket ML. Bestämmelserna i förevarande paragraf ersätter bestämmelserna i uppbördslagen och mervärdesskattelagen. Jämfört med anståndsbestämmelsen i uppbördslagen är den nu aktuella bestämmelsen emellertid mer restriktiv även om den har ett mer vidsträckt tillämpningsområde. Den gäller i fråga om all slags skatt som skall betalas enligt den nu aktuella lagen.

Vad som avses med synnerliga skäl anges i avsnitt 22.2.

Anståndstiden är inte reglerad i paragrafen. Den får bestämmas av skattemyndigheten i varje särskilt fall. Därvid avses skattemyndigheten också få besluta att betalningen av ett skattebelopp skall få delas upp på flera förfalldagar. Bestämmelsen ersätter i den delen 16 kap. 2 § andra stycket ML. Den har utvidgats till att gälla all skatt som skall betalas enligt skattebetalningslagen. Skattemyndigheten får själv bestämma vid vilka förfalldagar betalningen skall fullgöras. Normalt bör betalningarna inte spridas ut över en längre tidsperiod än tre månader. Särregleringen avses bli tillämplig bl.a. i fråga om slutlig skatt som påförs efter den årliga debiteringen av sådan skatt.

I sakens natur ligger att anstånd inte får beviljas under längre tid än som är skäligt med hänsyn till omständigheterna.

Att anstånd får beviljas med det belopp som är skäligt med hänsyn till omständigheterna anges i 9 §.

Gemensamma bestämmelser

Prop. 1996/97:100
Del 1

8 §

I paragrafen har tagits in en generell bestämmelse om till vilken myndighet en ansökan om anstånd skall ges in. Det är samma myndighet som skall ta emot den aktuella skatten. Ett undantag görs emellertid för ansökan om anstånd vid handläggning av ärende om undvikande av dubbelbeskattning. Sådan ansökan skall ges in till den myndighet som handlägger ärendet om dubbelbeskattning. Paragrafen ersätter bl.a. 50 § första stycket UBL.

Någon motsvarighet till bestämmelserna i 50 § tredje stycket UBL om att beslut om anstånd skall meddelas skyndsamt har inte tagits med i skattebetalningslagen. Detta behöver inte anges i lag.

Tillämpningsområdet för bestämmelsen har utvidgats till att avse alla skatter, avgifter och räntor som skall betalas enligt skattebetalningslagen.

Någon motsvarighet till bestämmelserna i 48 § 1 mom. första stycket UBL om att en anståndsansökan för att kunna prövas skall ha kommit in senast den dag då den skatt som ansökningen avser senast skall betalas har inte tagits med.

9 §

I paragrafen anges med vilket skattebelopp anstånd får beviljas. Den ersätter bl.a. 49 § 2 mom. första stycket UBL.

10 §

I paragrafen anges att indrivning inte får begäras av skatt som omfattas av ett anståndsbeslut. Paragrafen ersätter 51 § första stycket UBL. Paragrafens tillämpningsområde har emellertid utvidgats till att avse alla skatter, räntor och avgifter som skall betalas enligt skattebetalningslagen.

Någon avräkningsregel motsvarande den som nu finns i 51 § andra stycket UBL har inte tagits med. Om den skattskyldige har rätt att få tillbaka för mycket betald skatt får denna inte tas i anspråk för betalning av den skatt som avses med anståndet. Den för mycket betalda skatten skall registreras på skattekontot och om det då uppstår ett överskott på kontot skall kontohavaren ha rätt att få överskottet utbetalt till sig. Detsamma gäller om anståndsbeslutet avser en redan inbetald skatt.

Om någon har rätt att få tillbaka för mycket betald skatt sedan ett anståndsbeslut har meddelats och detta inte var känt då beslutet meddelades kan det finnas skäl för skattemyndigheten att enligt 11 § ompröva anståndsbeslutet.

11 §

I paragrafen har tagits in bestämmelser som ger skattemyndigheten möjlighet att ompröva ett anståndsbeslut om den skattskyldiges ekonomiska förhållanden har förändrats väsentligt. Motsvarande bestämmelser finns för närvarande i 48 § 3 mom. och 49 § 3 mom. andra stycket UBL samt i 16 kap. 5 § andra stycket ML. Till det sist nämnda lagrummet i UBL finns en hänvisning i 13 § första stycket USAL.

Särskilda skäl att ompröva anståndet kan finnas bl.a. i de fall den skattskyldiges betalningssvårigheter har varit en väsentlig grund för anståndet och fråga uppkommer om återbetalning av skatt till honom.

Prop. 1996/97:100
Del 1

18 kap. Återbetalning av skatt

Återbetalning

1 §

Om en skattskyldig befrias från debiterad skatt eller om sådan skatt sätts ned eller om den skattskyldige av någon annan anledning har betalat för mycket skatt skall skattemyndigheten registrera det belopp som den skattskyldige har rätt att återfå på dennes skattekonto. Detta framgår av 3 kap. 5 §. Inom vilken tid och under vilka förutsättningar den skattskyldige har rätt att få för mycket betald skatt återbetald framgår däremot inte av den paragrafen. Bestämmelser i detta hänseende har i stället tagits in i detta kapitel.

I den nu aktuella paragrafen finns huvudregeln om i vilka fall skatt skall betalas tillbaka till den skattskyldige. Det skall ske om det vid den årliga avstämningen av skattekontot, dvs. vid den avstämning enligt 11 kap. 14 § som föranleds av den årliga debiteringen av slutlig skatt, uppkommer ett överskott på den skattskyldiges skattekonto.

I förhållande till utredningens förslag har en redaktionell ändring gjorts.

I 7 § finns undantag från huvudregeln. I 7 § första stycket 5 regleras det fallet att den skattskyldige anser det vara praktiskt att ett överskott på skattekontot står kvar på kontot för att räknas av mot kommande skattedebiteringar. Då fordras emellertid ett särskilt meddelande om detta från den skattskyldige.

I 7 § första stycket 1-5 finns ytterligare fall då återbetalning inte skall ske.

2 §

Paragrafen, som ersätter 2 § första stycket och 3 § i lagrådsremissens förslag, har utformats i enlighet med Lagrådets förslag.

I *första stycket* anges att återbetalning skall ske också av överskjutande belopp som visats vid annan kontoavstämning än den årliga om den skattskyldige begär det och inte annat följer av 7 §. I stycket anges också att återbetalning alltid skall ske dels om det överskjutande beloppet grundas på ett beslut om överskjutande ingående mervärdesskatt, dels om det överskjutande beloppet beror på en omprövning eller ett överklagande.

I *andra stycket* anges att första stycket inte gäller om något annat följer av 7 §.

3 §

Paragrafen, som ersätter 2 § andra stycket i lagrådsremissens förslag, har utformats i enlighet med Lagrådets förslag.

I *första stycket* anges ytterligare ett fall då återbetalning får ske. Om

den skattskyldiges arbetsgivare har gjort skatteavdrag för betalning av A-skatt som ännu inte tillgodoräknats den skattskyldige får avdraget belopp till den del det kan antas att beloppet annars skulle betalas tillbaka efter den årliga avstämningen av skattekontot återbetalas om den skattskyldige begär det.

Bestämmelserna kan bli tillämpliga i de fall skattemyndigheten har fattat beslut om ändrad beräkning av preliminär skatt enligt 6 kap. 5 § eller 8 kap. 29 §.

I *andra stycket* har tagits in regler som begränsar möjligheten till förtida återbetalning av för mycket betald preliminär skatt till en fysisk person. För att återbetalning skall kunna ske under inkomståret krävs det särskilda skäl. För återbetalning efter inkomstårets utgång krävs det att den skattskyldige skall lämna en särskild självdeklaration eller i andra fall synnerliga skäl. Bestämmelserna ersätter 45 § 2 mom. första stycket UBL.

Med lokutionen "belopp som är betydande med hänsyn till den skattskyldiges förhållanden" avses detsamma som i 8 kap. 29 §. Som ett exempel på ett sådant särskilt skäl som avses i bestämmelsen kan nämnas att den skattskyldige har behov av medlen för ett angeläget inköp. Bestämmelsen om återbetalning efter inkomstårets utgång i de fall den skattskyldige inte skall lämna en särskild självdeklaration avses få en restriktiv tillämpning och endast omfatta sådana situationer där det skulle framstå som synnerligen obilligt att inte kunna få en återbetalning av den överskjutande skatten i förtid. Exempel på sådana situationer kan vara ianspråktagande av överskjutande belopp för betalning av redan restförda skatter hos kronofogdemyndigheten eller felaktig handläggning hos en skattemyndighet. Kravet på att det skall finnas synnerliga skäl bör också innebära att återbetalning endast skall ske då det är fråga om väsentliga belopp.

Av första stycket framgår att en förtida återbetalning av för mycket betald preliminär skatt skall kunna ske till en juridisk person. Enligt *tredje stycket* får hänsyn emellertid inte tas till kostnader för lön till delägare i likhet med vad som gäller vid beslut om beräkning av skatteavdrag enligt särskild beräkningsgrund enligt 8 kap. 11 §. Någon motsvarande bestämmelse fanns inte i utredningens förslag. Stycket motsvarar i den delen 45 § 1 mom. första stycket andra meningen UBL. I tredje stycket ges också skattemyndigheten möjlighet att efter särskild ansökan återbetala ett överskott på ett handelsbolags skattekonto till en delägars skattekonto. En motsvarande bestämmelse finns i dag i 52 a § andra stycket UBL. I stycket anges slutligen att en återbetalning får göras till ett handelsbolag endast om det finns särskilda skäl. Även den bestämmelsen korresponderar med bestämmelserna om beräkning av skatteavdrag enligt särskild beräkningsgrund i 8 kap. 11 §. Med särskilda skäl avses i detta sammanhang exempelvis att en uppdragsgivare i slutet av inkomståret gjort ett förhållandevis stort skatteavdrag och att det av omständigheterna i det aktuella fallet kan antas att det avdragna beloppet inte kommer att behövas för att täcka bolagets kommande debiteringar på skattekontot.

Om det uppstår ett överskott av preliminär skatt som har sin grund i ett beslut om ändrad beräkning av preliminär skatt enligt 8 kap. 27 eller 28 §

skall överskottet registreras på den skattskyldiges skattekonto. Om detta i sin tur leder till att det uppkommer ett överskott på skattekontot skall överskottet, till den del det beror på ett överuttag av preliminär skatt, betalas ut till konkursboet respektive kronofogdemyndigheten. Detta anges i *fjärde stycket* i förevarande paragraf. Motsvarande bestämmelser finns nu i 45 § 3 mom. UBL.

I *femte stycket* anges att paragrafen inte gäller om något annat följer av 7 §.

4 §

I paragrafen anges när en utbetalning som har sin grund i en överskjutande ingående mervärdesskatt får ske. Bestämmelserna avses ge möjlighet att innehålla så mycket av överskottet på skattekontot som behövs för betalning av sådan skatt som skall betalas senast vid den första förfallodagen i månaden enligt 10 kap. 20 §. Det är däremot inte nödvändigt för skattemyndigheten att vänta till förfallodagen passerats innan återbetalning sker. Det är tillräckligt att den skattskyldige har redovisat de skatter och arbetsgivaravgifter som skall betalas senast vid den aktuella förfallodagen.

En återbetalning enligt förevarande paragraf förutsätter en sådan avstämning som avses i 2 § första stycket. Någon särskild bestämmelse om detta har emellertid inte ansetts vara nödvändig.

I förhållande till utredningsförslaget har paragrafen genom att uttrycket "annan skatt" justerats till "skatt" ändrats så att debiterad preliminär skatt inte skall räknas av. Dessutom har en hänvisning till 10 kap. 20 § gjorts för att klargöra att även sådan redovisad skatt som skall betalas senast vid förfallodagen närmast före återbetalningen alltid skall räknas av innan återbetalning får ske.

Överföring av skatt till en annan stat

5 och 6 §§

I paragraferna finns bestämmelser om överföring av i Sverige betald skatt till en annan stat. De ersätter 69 a § UBL.

Vid tillämpningen av 5 § första stycket är det den preliminära skatt som har betalats genom skatteavdrag här i landet som skall föras över till den andra staten. Detta innebär att en överföring kan ske även om den skattskyldiges skattekonto uppvisar ett underskott.

I förhållande till utredningens förslag har redaktionella ändringar gjorts i 6 §.

Hinder mot återbetalning

7 §

I *första stycket* av paragrafen anges vissa begränsningar av möjligheten att återbetala skatt.

Av *punkt 1* framgår att belopp som understiger 100 kronor inte skall återbetalas.

I *punkt 2* regleras det fallet att det kan antas att beloppet skall föras över till en annan stat. Bestämmelserna ger skattemyndigheten möjlighet att innehålla skatt i avvaktan på en framställning från den andra staten om överföring av skatten. Bestämmelserna ersätter 68 § 4 mom. tredje stycket UBL.

Punkt 3 gäller det fallet att kontohavaren i fråga om en fordran på skatt har medgett ackord enligt lagen (1993:892) om ackord rörande statliga fordringar m.m. I sådana fall får återbetalning ske endast till den del överskottet överstiger den del av skattefordran som efter ackordet står kvar obetald. Nu föreslagna regler om en restitutionsspärr vid skatteackord stämmer överens med den ordning som redan tillämpas vid återbetalning av skatt.

Punkt 4 ersätter nuvarande regler i 68 § 4 mom. UBL utom andra stycket sista meningen (se punkt 5) och tredje stycket (se punkt 2). Punkten ersätter också nuvarande regler i 68 § 3 mom. UBL som ger skattemyndigheten möjlighet att innehålla ett belopp som svarar mot skatt som i stället debiterats eller bör debiteras av samma skattemyndighet men i annan ordning eller av en annan skattemyndighet. Punkten 4 ersätter dessutom reglerna i 68 § 5 mom. UBL där det sägs att 3 och 4 mom. samma paragraf även gäller då den skattskyldige har att betala särskild inkomstskatt för utomlands bosatta, särskild inkomstskatt för utomlands bosatta artister m.fl. eller kupongskatt.

Punkten 5 saknar motsvarighet i utredningens förslag. Den har nu sin motsvarighet i 68 § 4 mom. andra stycket sista meningen UBL.

Av *punkt 6* framgår slutligen att en återbetalning inte heller skall göras om den skattskyldige har meddelat skattemyndigheten att beloppet skall användas för betalning av framtida skatteskulder.

I *andra stycket* finns en ventil som medger återbetalning även av belopp mindre än 100 kronor om det finns särskilda skäl. Sådana skäl kan vara att den skattskyldige skall flytta ut från Sverige eller har avlidit. I det sistnämnda fallet skall beloppet betalas ut till dödsboet. Det kan också vara fråga om en juridisk person som skall upplösas.

I *tredje stycket* finns en hänvisning till lagen (1985:146) om avräkning vid återbetalning av skatter och avgifter. I den delen ersätter paragrafen 68 § 5 mom. andra stycket UBL.

Innan återbetalning enligt 1, 2 eller 3 § sker skall kronofogdemyndigheten underrättas. En sådan underrättelse avses ske med hjälp av ADB-teknik. Underrättelsens syfte är att ge kronofogdemyndigheten möjlighet att ta det återbetalda beloppet i anspråk för betalning av skuld som ligger för verkställighet hos myndigheten. Bestämmelser om sådan underrättelse behöver inte ha lagform och tas därför inte med här.

I förhållande till utredningens förslag har redaktionella ändringar gjorts.

Förbud mot överlåtelse

8 §

I paragrafen finns en bestämmelse om att en fordran på skatt som skall återbetalas enligt lagen inte får överlåtas innan beloppet kan lyftas. Syftet med bestämmelsen är att hindra en skattskyldig som har skulder registrerade hos kronofogdemyndigheten från att göra sådana dispositioner som leder till att beloppet inte kommer att kunna utmätas. Paragrafen motsvarar 68 § 6 mom. första stycket UBL. Den ersätter dessutom 16 kap. 10 § ML. Det i den sist nämnda paragrafen intagna förbudet mot utmätning av en fordran på överskjutande skatt är inte längre absolut (se vidare kommentaren till 9 §).

Lokutionen "innan beloppet kan lyftas" avses inte omfatta den situationen att det har uppkommit ett överskott på ett skattekonto men den skattskyldige avstår från att enligt 2 § begära att överskottet skall återbetalas till honom eller enligt 7 § första stycket 6 meddelar att beloppet skall användas för betalning av framtida skatteskulder. Även i dessa fall anses beloppet kunna lyftas. Det är ju tillräckligt med en begäran från den skattskyldige. Det innebär att utmätning med stöd av vad som sägs i 9 § första stycket får ske av ett sådant överskott.

Utmätning

9 §

Paragrafen innehåller särskilda förfaranderegler riktade till kronofogdemyndigheten. Paragrafen gäller på grund av 1 kap. 4 första stycket även avgift och sådan ränta som belöper på huvudfordringen. Paragrafen ersätter 68 § 6 mom. andra och tredje styckena UBL. Bestämmelserna gäller även mervärdesskatt och ersätter det i 16 kap. 10 § ML intagna förbudet mot utmätning av en fordran på överskjutande skatt vilket alltså inte längre är absolut.

Av paragrafen följer att utmätning får ske av varje överskott som uppkommit på ett skattekonto efter en skatteavstämning. När det gäller den årliga avstämningen av skattekontot är emellertid en förutsättning att kronofogdemyndigheten först getts tillfälle att ta fordringen i anspråk enligt lagen (1985:146) om avräkning vid återbetalning av skatter och avgifter.

Återbetalning när den skattskyldiges adress inte är känd

10 §

I *första stycket* anges vad som skall ske om en återbetalning inte kunnat göras på grund av förhållanden som är hänförliga till den skattskyldige. Paragrafen blir tillämplig t.ex. om den skattskyldige flyttat till en adress som inte är känd för skattemyndigheten eller om han underlåter att lösa in en återbetalning.

I förhållande till utredningsförslaget har en ändring av närmast redaktionell natur gjorts.

Det belopp som skulle ha återbetalats skall, om det inte kunnat ske, stå kvar på den skattskyldiges skattekonto. Det kan då tas i anspråk för att täcka uppkommande skattefordringar.

I *andra stycket* anges vad som skall gälla om ett överskjutande skattebelopp inte har kunnat återbetalas. Har det inte tagits i anspråk för att täcka en skattefordran inom tio år från den skatteavstämning då beloppet först uppkom skall det tillfalla staten. Tioårsfristen har valts med tanke på att de allmänna reglerna om preskription i preskriptionslagen (1981:130) nu tillämpas vid återbetalning av skatt enligt 68 § UBL.

19 kap. Ränta

Grunder för ränteberäkning

1 §

I paragrafen anges vilka räntor som skall beräknas enligt lagen. En skuld för skatt, dvs. ett underskott på skattekontot, medför kostnadsränta och en fordran på skatt, dvs. ett överskott på skattekontot, medför intäktsränta. De allmänna motiven bakom de föreslagna räntebestämmelserna finns i avsnitten 13.1 och 13.2.

Vid inkomsttaxeringen skall gälla att kostnadsräntan inte får dras av och att intäktsräntan inte skall tas upp som intäkt. Bestämmelser om detta finns i kommunalskattelagen (1928:370).

2 §

I *första stycket* finns den grundläggande bestämmelsen om beräkning av ränta på skattekontot. Ställningen på kontot är utgångspunkten för ränteberäkning enligt de särskilda bestämmelser om kostnadsränta och intäktsränta i kapitlet. Ränteberäkningen skall ske dag för dag i fråga om såväl kostnadsräntan som intäktsräntan.

Andra stycket har lagts till efter lagrådsföredragningen för att förenkla lagtexten. För skatt som avses i 4, 5 eller 7 § gäller ett fribelopp om 20 000 kr på vilket kostnadsränta inte beräknas fr.o.m. den 13 februari t.o.m. den 3 maj taxeringsåret.

Basränta

3 §

Paragrafen har utformats i enlighet med Lagrådets förslag. Vid beräkning av såväl kostnadsränta som intäktsränta skall den aktuella räntesatsen bestämmas med utgångspunkt i en basränta. I denna paragraf anges grunderna för hur den skall räknas fram. Basräntan skall, som framgår av paragrafen, grunda sig på den räntesats som gäller sexmånaders statsskuldväxlar och fastställas till närmast hela procenttal. Den fastställda basräntan skall gälla fr.o.m. den närmast kommande kalendermånaden.

Närmare bestämmelser om hur basräntan skall räknas fram bör ges i

förordning. Ett sätt skulle kunna vara att basräntan räknas fram genom att säljräntan på statsskuldväxlarna avläses varje bankdag. Räntenoteringarna fr.o.m. den 16 en månad t.o.m. den 15 i månaden därpå sammanvägs till en genomsnittsränta. Beräkningarna bör skötas av främst Riksskatteverket. Basräntan bör ändras endast om det kan ske med minst en procentenhet.

Kostnadsränta

Kostnadsränta på preliminär skatt

4 §

Paragrafen har ändrats efter lagrådsföredragningen. Den period under vilken räntan skall beräknas har justerats. Dessutom har en justering skett med anledning av det nya andra stycket om fribelopp som förts in i 2 § andra stycket.

Skattemyndigheten har möjlighet att intill den 30 juni året efter inkomståret debitera F-skatt och särskild A-skatt. Efter inkomstårets utgång får sådan skatt debiteras endast om det finns särskilda skäl (11 kap. 3 §). I förevarande paragraf anges efter vilken procentsats kostnadsräntan skall beräknas i fråga om debiterad preliminär skatt som skall betalas in efter den 17 januari taxeringsåret. Ränta skall enligt *första stycket* utgå enligt mellannivån, dvs. efter en procentsats motsvarande 125 % av basräntan, och beräknas fr.o.m. den 13 februari taxeringsåret.

Av *andra stycket* framgår att till den del skatten inte överstiger 20 000 kr skall räntan i stället beräknas fr.o.m. den 4 maj taxeringsåret och efter en räntesats som motsvarar basräntan.

Ränta skall beräknas t.o.m. den dag betalning senast skall ske. Betalas skatten före förfallodagen utgår dock inte kostnadsränta efter den dag betalning skett (se 10 §). Sker inte betalning i rätt tid tas på belopp över 10 000 kr hög kostnadsränta ut för tid efter förfallodagen (se 8 §).

Kostnadsränta på slutlig skatt

5 §

Paragrafen har ändrats efter lagrådsföredragningen i anledning av det nya andra stycket som förts in i 2 §. Ränteberäkningsperioden har också justerats på så sätt att ränta skall beräknas t.o.m. den dag betalning senast skall ske.

Utgångspunkten för ränteberäkningen enligt *första stycket* är naturligtvis ställningen på skattekontot (jfr 2 § första stycket). I fråga om skatt enligt ett grundläggande beslut om slutlig skatt skall kostnadsränta, efter avdrag enligt 11 kap. 14 § andra stycket 1 och tillägg enligt 11 kap. 14 § andra stycket 2 a och b, beräknas fr.o.m. den 13 februari taxeringsåret t.o.m. den dag betalning senast skall ske efter en räntesats motsvarande 125 % av basräntan.

Som framgår av *andra stycket* skall dock räntan till den del det belopp

som betalas in efter den 12 februari taxeringsåret inte överstiger 20 000 kr dock beräknas fr.o.m. den 4 maj taxeringsåret och efter en räntesats som motsvarar basräntan (se avsnitt 13.2).

Prop. 1996/97:100
Del 1

Ränta beräknas t.o.m. förfallodagen om inte skatten betalas dessförinnan (se 10 §). Om betalning inte sker senast på förfallodagen tas därefter hög kostnadsränta ut på belopp över 10 000 kr enligt 8 §. Vad som avses med grundläggande beslut om slutlig skatt framgår av 11 kap. 9 §.

Ränta enligt denna paragraf skall inte beräknas på skattetillägg eller förseningsavgift. Ränta på sådant belopp utgår först om betalning inte skett i rätt tid. Detta har tydliggjorts genom att hänvisningen i paragrafen till 11 kap. 14 § andra stycket inte omfattar punkt 2 c. Det kan också noteras att på grund av de särskilda regler som gäller för beräkning av kostnadsränta på underuttag av preliminär skatt skall denna beräkning göras separat. Därvid skall dock hänsyn tas till ställningen i övrigt på skattekontot (jfr 2 §).

Kostnadsränta vid anstånd

6 §

Paragrafen har utformats i enlighet med Lagrådets förslag men med två smärre ändringar. Perioden under vilken räntan skall beräknas har justerats på så sätt att ränta skall beräknas t.o.m. den dag betalning senast skall ske. Vidare har lokutionen "dagen efter skattens ursprungliga förfallodag" ersatt "dagen efter den då skatten skulle ha betalats, om anstånd inte hade beviljats" för att uttryckssättet skall motsvara det som valts i 7 §.

Kostnadsränta avses, till skillnad från vad som nu gäller i fråga om anståndsränta, tas ut vid alla former av anstånd, dvs. även vid deklaraionsanstånd och vid anstånd på grund av nedsatt betalningsförmåga eller tjänstgöring av totalförsvarspliktig. Bestämmelserna om anstånd finns intagna i 17 kap. (se avsnitt 22). Kostnadsräntan skall beräknas efter en räntesats som motsvarar basräntan och skall beräknas fr.o.m. dagen efter den då skatten skulle ha betalats om anstånd inte beviljats t.o.m. den dag betalning senast skall ske med anledning av beslutet om anstånd. Har anstånd meddelats enligt 17 kap. 5 eller 7 §, dvs. anstånd vid totalförsvarstjänstgöring eller vid nedsatt betalningsförmåga, skall räntan dock beräknas fr.o.m. dagen efter den då anståndet beviljades. Den avvikande bestämmelsen avseende räntetiden vid anstånd enligt 17 kap. 5 eller 7 § har sin grund i att beslut om sådant anstånd krediteras på skattekontot den dag anståndet beviljas. Den skattskyldige tillgodoräknas därför intäktsränta fr.o.m. dagen efter det att anståndet beviljades.

Utgångspunkten för ränteberäkningen är ställningen på skattekontot (jfr 2 § första stycket). Ränta utgår inte för tid efter det att betalning skett om skatten betalas i förtid (jfr 10 §). Betalas skatten inte senast den dag betalning senast skall ske enligt anståndsbeslutet tas hög kostnadsränta ut enligt 8 § på belopp som överstiger 10 000 kr.

Kostnadsränta vid omprövning och överklagande

7 §

Paragrafen har ändrats efter lagrådsföredragningen i anledning av det nya andra stycket som förts in i 2 §. Den period under vilken räntan skall

beräknas har också justerats.

Första stycket gäller beräkning av kostnadsränta på skatt som skall betalas på grund av ett omprövningsbeslut eller ett beslut av domstol. Ränta skall beräknas fr.o.m. dagen efter den ursprungliga förfallodagen eller, när det är fråga om slutlig skatt, fr.o.m. den 13 februari taxeringsåret, t.o.m. den dag betalning senast skall ske med anledning av skattemyndighetens eller domstolens beslut. Vad som avses med slutlig skatt framgår av 11 kap. 9 §.

Som framgår av 2 § andra stycket skall kostnadsränta inte beräknas för tiden fr.o.m. den 13 februari t.o.m. den 3 maj på belopp upp till och med 20 000 kr. Det förtjänar också påpekas att förevarande paragraf naturligtvis skall läsas tillsammans med bestämmelsen i 2 § första stycket, av vilken det framgår att ränteberäkningen har sin utgångspunkt i ställningen på skattekontot.

När en fastighet, för vilken frivillig skattskyldighet för uthyrning föreligger enligt mervärdesskattelagen, säljs efter ett konkursutbrott och återföringskyldighet uppkommer, skall den mervärdesskatt som konkursgäldenären (fastighetsägaren) gjort avdrag för återföras i dennes sista mervärdesskatteredovisning (9 kap. 5 § femte stycket första meningen och 13 kap. 28 § ML). Den skatt som konkursboet dragit av skall redovisas av konkursboet. Enligt nuvarande lydelse av 16 kap. 12 § ML skall i detta fall respitränta inte beräknas för återföring som görs i konkursgäldenärens redovisning. I utredningens förslag finns ingen bestämmelse motsvarande detta, vilket innebär att kostnadsränta skulle komma att beräknas från konkursgäldenärens sista redovisningsperiod. Reglerna i skattebetalningslagen bör emellertid, precis som i mervärdesskattelagen, anpassas till denna speciella situation. Det är dock först när fastigheten sålts som det blir känt hur stort belopp som skall återföras. I *andra stycket* har därför tagits in en bestämmelse om att kostnadsränta i dessa fall inte skall beräknas för tid fram t.o.m. den dag som det återförda beloppet skall betalas enligt skattemyndighetens beslut.

Tredje stycket reglerar nivån på ränteuttaget. Räntan skall beräknas efter en räntesats som motsvarar basräntan. Om skatten skall betalas på grund av ett beslut om skönsbeskattning i avsaknad av redovisning enligt 11 kap. 19 § andra stycket beräknas dock kostnadsräntan efter en räntesats som motsvarar basräntan plus 15 procentenheter.

Kostnadsränta vid för sen betalning

8 §

Bestämmelser om en administrativ sanktion vid för sen skattebetalning i form av en dröjsmålsavgift finns för närvarande i 58 § UBL. Till dessa bestämmelser finns hänvisningar i bl.a. 28 § USAL och 16 kap. 7 § ML. När det gäller uppörd av skatt enligt uppördslagen finns ytterligare räntebestämmelser vid för sen betalning i form av kvarskatteavgift (27 § 3 mom. UBL) och respitränta (32 § UBL). När det gäller arbetsgivaravgifter och mervärdesskatt finns bestämmelser om respitränta

i 14 § USAL respektive 16 kap. 12 § ML. Bestämmelser om ränta vid betalningsanstånd finns för närvarande i 49 § 4 mom. UBL, 13 § USAL och 16 kap. 13 § ML.

Prop. 1996/97:100
Del 1

Förevarande paragraf, som reglerar kostnadsränta vid för sen betalning, ersätter till stora delar de nuvarande reglerna om dröjsmålsavgift och respitränta. Det kan här t.ex. vara fråga om att skatt visserligen redovisats i tid men inte betalats in eller sådana situationer som regleras i 4-7 §§. Vid för sen betalning tas hög kostnadsränta ut, vilket innebär att räntan beräknas efter en räntesats som motsvarar basräntan plus 15 procentenheter. Till den del skatten inte överstiger 10 000 kr skall dock ränta beräknas efter en räntesats som motsvarar basräntan.

Enligt 1 kap. 4 § första stycket skall vad som sägs i denna lag om skatt och skattskyldig gälla även avgift och avgiftsskyldig. Detsamma gäller i fråga om skattetillägg, förseningsavgift och ränta och den som är skyldig att betala skattetillägget, avgiften eller räntan. Detta innebär att ränta kommer att tas ut även på särskilda avgifter som inte betalas i rätt tid.

En avrundningsregel som skall tillämpas även vid ränteberäkning finns i 23 kap. 1 §.

Kostnadsränta vid indrivning m.m.

9 §

Låg kostnadsränta, alltså en räntesats som motsvarar basräntan, tas ut på skattebelopp som lämnats för indrivning. Att ett belopp anses ha lämnats för indrivning när det har registrerats i utskökningsregistret framgår av 2 kap. 30 § tredje stycket utskökningsbalken. Den låga kostnadsräntan skall också tas ut för skatt som omfattas av ett beslut som lämnats till kronofogdemyndigheten för verkställighet enligt lagen (1978:880) om betalningssäkring för skatter, tullar och avgifter. Ränta beräknas fr.o.m. dagen efter den då beslutet om skatten registrerades i utskökningsregistret.

Påförande av kostnadsränta m.m.

10 §

Paragrafen har utformats i enlighet med Lagrådets förslag.

I *första stycket* anges när kostnadsräntan skall påföras den skattskyldige. Det skall ske varje månad. Bestämmelsen medför sålunda en beräkning av ränta på ränta.

Att kostnadsränta inte skall beräknas efter den dag betalning skett eller skattefordringen preskriberats följer av *andra stycket*.

Befrielse från kostnadsränta

11 §

Paragrafen innehåller en bestämmelse som ger skattemyndigheten

möjlighet att helt eller delvis befria den skattskyldige från skyldigheten att betala kostnadsränta. Paragrafen ersätter 27 § 4 mom., 27 a §, 32 a §, 49 § 5 mom. och 58 § 6 mom. UBL, 13 § femte stycket, 14 § sista stycket och 28 § sista stycket USAL samt 16 kap. 7 § fjärde stycket och 14 § ML. Motiven bakom bestämmelsen har utvecklats i avsnitt 13.3.

Möjlighet finns alltså att i vissa fall efterge eller underlåta att påföra en kostnadsränta. Denna möjlighet avses främst gälla betalningsskyldiga som inte har löpande skatte- och avgiftsbetalningar och bör i första hand grundas på omständigheter som rör den betalningsskyldiges person. Som exempel på en sådan omständighet kan nämnas sjukdom och med sjukdom jämförbara förhållanden som medfört att betalningsskyldigheten inte kunnat fullgöras av den betalningsskyldige själv eller annan som han kunnat anlita. Det kan också vara fråga om något annat förhållande som den betalningsskyldige inte kunnat råda över. Det får då förutsättas att betalningsskyldigheten fullgörs så snart det förhållande som orsakat förseningen upphört.

I en befrielsesituation kan det dessutom finnas anledning att väga in hur den skattskyldige tidigare skött sina betalningar. Det är emellertid omständigheterna i det enskilda fallet som bör avgöra om befrielse skall medges. Tidigare misskötsamhet utesluter därför inte befrielse vid exempelvis sjukdom eller olyckshändelse.

Kostnadsränta bör inte heller tas ut om en betalning inte kunnat registreras på skattemyndighetens särskilda konto i rätt tid på grund av något förhållande som skattemyndigheten har ansvar för.

Som befrielsegrund kan undantagsvis också betraktas det förhållandet att ett betalningsinstitut som anlåtats för inbetalningen inte på normalt sätt kunnat överföra betalningen till skattemyndighetens konto, även om detta i och för sig bör ses som en fråga mellan den skattskyldige och betalningsinstitutet.

Intäktsränta

På inrådan av Lagrådet har bestämmelsen i 12 § i det remitterade förslaget flyttas fram till 15 § som därefter betecknas 14 §. Paragraferna 13, 14, 16 och 17 i det remitterade förslaget betecknas 12, 13, 15 respektive 16.

12 §

Paragrafen har ändrats efter lagrådsföredragningen. I första meningen finns bestämmelserna om när intäktsränta skall lämnas. Utgångspunkten för ränteberäkningen är, förutom vad som anges i paragrafen, också ställningen på skattekontot (jfr 2 § första stycket). I paragrafens andra mening anges utgångspunkten för ränteberäkningen i omprövnings- och överklagandefall. Undantag från bestämmelserna finns i 13 §. Bestämmelser om basräntan finns i 3 §.

En avrundningsregel som blir tillämplig vid ränteberäkningen finns i 23 kap. 1 §.

13 §

Första stycket innehåller två undantag från huvudregeln i 12 § när det gäller intäktsränta. Punkt 1 omfattar skatt som skall betalas tillbaka på grund av nedsättning enligt 11 kap. 13 § eller ett beslut om slutlig skatt. Med beslut om slutlig skatt i detta sammanhang avses såväl grundläggande beslut, som omprövningsbeslut och beslut av domstol. Punkt 2 tar sikte på förtida återbetalning av preliminär skatt. Kompletterande bestämmelser till första stycket finns i 16 §.

I *andra stycket* finns ytterligare ett undantag från huvudregeln i 12 § som tar sikte på överskjutande ingående mervärdesskatt.

I förhållande till det remitterade förslaget har endast redaktionella ändringar gjorts.

14 §

I paragrafen anges att även intäktsräntan skall bestämmas med utgångspunkt i basräntan. Bestämmelsen ersätter tillsammans med 3, 13 och 14 §§ nuvarande regler om ö-skatteränta i 69 § 1 mom. UBL samt restitutionsränta i 69 § 2 mom. UBL, 24 § USAL och 16 kap. 15 § ML.

I paragrafen anges också när intäktsräntan skall tillgodoföras den skattskyldige. Det skall ske månatligen. Bestämmelsen medför sålunda en beräkning av ränta på ränta.

Ändrad ränteberäkning m.m.

15 §

I paragrafen anges vad som skall gälla om ett beslut som legat till grund för ränteberäkningen ändras. Då skall ränteberäkningen göras om.

Paragrafen ersätter bl.a. 27 § 3 mom. tredje stycket, 69 § 1 mom. femte stycket och 69 § 2 mom. UBL.

Paragrafen blir tillämplig även om den skattskyldige har fått anstånd enligt 17 kap. 2 § och yrkandet om omprövning eller överklagandet har bifallits. Bestämmelserna ersätter i den delen 49 § 4 mom. tredje stycket UBL, 13 § fjärde stycket USAL och 16 kap. 13 § ML.

16 §

Paragrafen innehåller bestämmelser som kompletterar 4, 5, 7 och 13 §§. De blir tillämpliga vid beräkning av både kostnadsränta och intäktsränta om den 12 februari är en lördag eller en söndag och vid beräkning av kostnadsränta om den 3 maj är en lördag eller en söndag. I dessa fall skall ränteberäkningen ske fr.o.m. närmast följande tisdag.

I förhållande till det remitterade förslaget har hänvisningen till 8 § slopats. I övrigt har endast redaktionella ändringar gjorts.

20 kap. Indrivning

Begäran om indrivning

1 §

Bestämmelser om indrivning finns för närvarande i bl.a. 59 § första stycket UBL, 28 a § första och andra meningarna USAL och 16 kap. 16 § första stycket ML. Förevarande paragraf ersätter nu nämnda bestämmelser.

I *första stycket* anges huvudregeln om när en skattefordran skall lämnas för indrivning. När det gäller sådana sattskyldiga som är skyldiga att lämna skattedeklaration eller som utan att vara skyldiga att lämna sådan deklaration har F-skattsedel skall, enligt *punkt 1*, en skattefordran lämnas för indrivning först när den uppgår till minst 10 000 kr. I övriga fall skall en skattefordran lämnas för indrivning när den uppgår till minst 500 kr. Detta anges i *punkt 2*.

I första stycket ges möjlighet att underlåta att begära indrivning om särskilda skäl talar mot en sådan begäran. Exempel på detta är det fallet att den skattskyldige har ansökt om anstånd med betalningen av skatten och skattemyndigheten ännu inte har hunnit besluta i anståndsfrågan, men det finns skäl som talar för att anstånd kan komma att medges.

I *andra stycket* finns en regel som kompletterar första stycket. Den är tillämplig på skattskyldiga som avses i första stycket 1, när skattefordringen understiger 10 000 kr men uppgår till minst 500 kr. Om ett sådant belopp varit obetalt under en längre tid skall det lämnas för indrivning. Vad som menas med längre tid anges inte här. Avsikten är att föreskrift om detta skall kunna meddelas av regeringen eller myndighet som regeringen bestämmer. En utgångspunkt bör dock vara att tiden i vart fall inte bör vara längre än sex månader.

Beloppsgränserna avviker delvis från vad utredningen föreslagit. Skälen för de gränser som valts anges i avsnitt 14.2.

2 §

I paragrafen, som saknar motsvarighet i utredningsförslaget, finns en regel som kompletterar 1 §. Den ger skattemyndigheten möjlighet att i ett par särskilt angivna fall, eller om det annars finns särskilda skäl, begära indrivning även om villkoren för indrivning enligt 1 § inte är uppfyllda (s.k. snabbrestföring).

Som exempel på särskilda skäl att begära indrivning utan att förutsättningarna enligt 1 § är uppfyllda kan nämnas det fallet att en skattskyldig systematiskt utnyttjar beloppsgränserna för att skaffa sig kredit. Ett annat exempel är fall där det är fara i dröjsmål därför att den skattskyldige är i färd med att göra sina tillgångar oåtkomliga för exekution.

3 §

I paragrafen finns en bestämmelse om att den skattskyldige skall uppmanas att betala en skattefordran innan den lämnas för indrivning. Skattemyndigheten har emellertid möjlighet att begära indrivning utan att först sända ut en betalningsuppsmaning om det finns särskilda skäl. De skäl som åsyftas är i huvudsak samma skäl som kan föranleda snabbrestföring enligt 2 §.

4 §

I *första stycket* finns en hänvisning till bestämmelserna om indrivning i lagen (1993:891) om indrivning av statliga fordringar m.m.

I *andra stycket* anges att vid indrivning får verkställighet enligt utsökningsbalken ske. Det innebär att verkställighet får ske utan föregående dom. Av bestämmelsen följer att överlämnandet av ett underskott på ett skattekonto för indrivning är att anse som exekutionstitel i fråga om det överlämnade beloppet.

Motsvarande bestämmelser finns nu i 59 § andra stycket UBL, 28 a § USAL och 16 kap. 16 § andra stycket ML.

5 §

I paragrafen hänvisas beträffande tidpunkten när ansökan om verkställighet skall anses gjord till bestämmelserna i 2 kap 30 § tredje stycket utsökningsbalken. Där föreskrivs att ansökan skall anses gjord när indrivningsuppdraget har förts in i exekutionsväsendets system för automatisk databehandling och uppgifterna är tillgängliga för kronofogdemyndigheten. Ansökningar om verkställighet i allmänt mål görs vanligen hos Riksskatteverket på medium för automatisk databehandling. När indrivning begärs enligt särskilda bestämmelser direkt hos en kronofogdemyndighet som är behörig att pröva frågan om utmätning, anses ansökan gjord när ansökningshandlingarna har kommit in till myndigheten. Den senare bestämmelsen har tillkommit med tanke på fall där saken är så brådskande att de vanliga rutinerna för överlämnande för indrivning inte kan användas.

Tidpunkten är av betydelse bl.a. vid beräkningen av ränta och preskriptionstid.

Ränta

6 §

Genom bestämmelsen i *första stycket* klargörs att begäran om indrivning omfattar också den ränta som belöper på det belopp som skattemyndigheten lämnat över för indrivning.

I *andra stycket* anges att det är kronofogdemyndigheten som skall beräkna räntan på skattebeloppet för tiden efter det att beloppet har lämnats för indrivning. Av detta följer inte med nödvändighet att räntan beräknas i exekutionsväsendets ADB-system. En annan möjlighet är att den beräknas i skattekontosystemet och att uppgifterna överförs därifrån till kronofogdemyndigheten (jfr avsnitt 14.4). Av bestämmelsen följer dock att det är kronofogdemyndigheten som ansvarar för att beräkningen av ränta för tiden efter överlämnandet för indrivning är riktig.

I *tredje stycket* finns en hänvisning till bestämmelserna i 19 kap. 2, 3, 9 och 10 §§ om hur räntan skall beräknas sedan skattefordringen har överlämnats för indrivning.

Konkurs

Prop. 1996/97:100

Del 1

7 §

Paragrafen motsvarar bestämmelserna i 59 § tredje stycket UBL, 28 a § andra stycket USAL och 16 kap. 16 § fjärde stycket ML.

21 kap. Omprövning

Prop. 1996/97:100
Del 1

På grund av bestämmelserna i 1 kap. 4 första stycket gäller allt vad som sägs i detta kapitel om skatt och skattskyldig också avgift och avgiftsskyldig. Detsamma gäller i fråga om ränta, skattetillägg och förseningsavgift och den som är skyldig att betala räntan, skattetillägget eller avgifterna.

Att begreppet arbetsgivaravgift också omfattar sådan särskild löneskatt och allmän löneavgift som en arbetsgivare är skyldig att betala enligt 1 § lagen (1990:659) om särskild löneskatt på vissa förvärvsinkomster respektive 1 § lagen (1994:1920) om allmän löneavgift framgår av 1 kap. 3 §.

I kapitlet har de frister för omprövning av ett beslut om arbetsgivaravgifter och skatt som nu gäller enligt lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare respektive uppbördslagen ersatts med de regler som gäller för omprövning av beslut om mervärdesskatt enligt mervärdesskattelagen.

Beslut som kan omprövas

1 §

Paragrafen innehåller lagens huvudregel om omprövning. Paragrafen ersätter 84 § första (tredje) styckena UBL, 50 § USAL samt 15 kap. 3 § första och andra styckena ML. I förhållande till mervärdesskattelagen är andra stycket nytt. Någon motsvarighet till 84 § fjärde stycket UBL behövs inte, eftersom det ytterligare belopp som skall betalas skall hanteras på samma sätt som annan skatt, dvs. registreras på skattekontot enligt 3 kap. 5 §.

2 §

Paragrafen har utformats i enlighet med Lagrådets förslag.

Genom paragrafen begränsas tillämpningsområdet för bestämmelserna i förevarande kapitel. När det gäller ändring av ett beslut rörande preliminär skatt på grund av att den skattskyldige har fått ändrade inkomstförhållanden krävs sålunda att ändringen skall avse belopp som är betydande med hänsyn till den skattskyldiges förhållanden eller att det annars skall finnas särskilda skäl för ändring. Angående lokutionen "betydande med hänsyn till den skattskyldiges förhållanden" se kommentaren till 10 kap. 1 §.

Om den skattskyldige inte är nöjd med ett beslut om ändring av preliminär skatt gäller däremot bestämmelserna om omprövning i förevarande kapitel. Bestämmelserna om omprövning gäller också i det fall ett beslut behöver ändras på grund av en felräkning eller något annat misstag.

3 §

Första stycket innehåller ett förbud mot omprövning av förvaltnings-

domstols avgörande. Det motsvarar 85 § UBL, 51 § andra stycket USAL och 15 kap. 3 § tredje stycket ML.

Prop. 1996/97:100
Del 1

I *andra stycket* finns ett undantag från första stycket för det fall att Regeringsrätten har ändrat rättstillämpningen i den aktuella frågan. Det ersätter 88 § UBL, 56 § USAL och 15 kap. 7 § ML.

Omprövning på initiativ av den skattskyldige

Prop. 1996/97:100
Del 1

4 §

Paragrafen anger hur och när en begäran om omprövning skall göras hos skattemyndigheten. Paragrafen motsvarar 86 § första och andra styckena UBL, 52 § första och andra styckena USAL samt 15 kap. 4 § ML.

Begreppet uppbördsår används inte i skattebetalningslagen. Den tidsfrist inom vilken omprövning får ske har i stället knutits an till det kalenderår under vilket beskattningsåret har gått ut.

När det gäller sådan skatt som fastställs enligt bestämmelserna i taxeringslagen är beskattningsåret det kalenderår som närmast föregått taxeringsåret eller, där räkenskapsår inte sammanfaller med kalenderår (brutet räkenskapsår), det räkenskapsår som gått ut närmast före taxeringsåret. Detta innebär att den föreslagna omprövningsfristen kommer att överensstämma med den som gäller enligt 4 kap. 9 § TL. Detta gäller även för mervärdesskatt.

När det gäller innehållen skatt och arbetsgivaravgifter motsvarar termen beskattningsår, såvitt gäller innehållen skatt, inkomståret och såvitt gäller arbetsgivaravgifter det kalenderår för vilket socialavgifter skall betalas, dvs. det år som nu betecknas utgiftsår (se även kommentarerna till 1 kap. 6 §).

5 §

I paragrafen anges en kortare omprövningsfrist för vissa typer av beslut. Den ersätter 86 § tredje stycket UBL och 53 § USAL. Paragrafens tillämpningsområde har utsträckts till att gälla samtliga typer av anståndsbeslut. Den gäller sålunda också i fråga om beslut om anstånd med betalning av mervärdesskatt.

I förhållande till utredningsförslaget har, efter påpekande av Riksskatteverket i remissvaret, en redaktionell ändring gjorts i punkten 4.

Om den skattskyldige inom den tid som anges i 4 eller 5 § har gett in skrivelsen med begäran om omprövning till en annan skattemyndighet än den som fattat beslutet eller till en allmän förvaltningsdomstol, får ärendet ändå prövas. Skrivelsen skall då omedelbart sändas över till den skattemyndighet som fattat beslutet med uppgift om den dag då handlingen kom in till myndigheten eller domstolen. Detta framgår av 2 kap. 6 §.

6 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om föreläggande för det fall en begäran om omprövning inte är behörigen undertecknad. Den ersätter 87 § UBL, 54 § USAL och 15 kap. 6 § ML.

7 §

Paragrafen innehåller en särskild bestämmelse om tidsfrist för omprövning av beslut om skattetillägg. Den motsvarar 55 § USAL och 18 kap. 7 § andra stycket första meningen ML. Bestämmelsen har utvidgats till att gälla även skattetillägg i fråga om skatteavdrag.

I förhållande till utredningens förslag har en redaktionell ändring gjorts. Prop. 1996/97:100
Del 1

Omrövning på initiativ av skattemyndigheten

8 §

I paragrafen anges tidsfristen för omrövning på initiativ av skattemyndigheten. Den ersätter 89 § UBL, 57 § första och andra styckena USAL samt 15 kap. 8 § ML.

Den föreslagna bestämmelsen är mer generös mot den skattskyldige än de nuvarande. Omrövning till den skattskyldiges fördel får ske utan tidsbegränsning så snart det av för skattemyndigheten tillgängligt material framgår att skattemyndigheten har meddelat ett felaktigt beskattningsbeslut för den skattskyldige. Bestämmelsen blir tillämplig bl.a. när

- slutlig skatt har fastställts till ett för högt belopp,
- tillgodoräknande enligt 11 kap. 16 § skett med ett för lågt belopp,
- det finns annan felaktighet till den skattskyldiges nackdel i hans skattebesked,
- det finns en felaktighet i beslut om arbetsgivares ansvarighet för arbetstagares skatt,
- belopp som har räknats in i den skattskyldiges underlag för egenavgifter har ansetts inte utgöra inkomst av annat förvärvsarbete vid beräkningen av pensionsgrundande inkomst,
- det föranleds av en skattemyndighets beskattningsbeslut eller en allmän förvaltningsdomstols beslut i ett mål om betalning eller återbetalning av skatt enligt denna lag för en annan redovisningsperiod eller för någon annan skattskyldig,
- ett belopp som har räknats in i underlaget för arbetsgivaravgifter har ansetts inte utgöra inkomst av anställning vid beräkning av pensionsgrundande inkomst.

Med hänsyn till den nu aktuella bestämmelsens vida tillämpningsområde har det inte ansetts finns något behov i lagen av en särskild bestämmelse om tidsfrist för omrövning av beslut om skattetillägg motsvarande den som nu finns i fråga om avgiftstillägg i 57 § tredje stycket USAL. Förevarande paragraf skall alltså kunna tillämpas även när det gäller skattetillägg som har sin grund i en felaktig redovisning av skatteavdrag, arbetsgivaravgifter eller mervärdesskatt.

9 §

Paragrafen innehåller en särskild bestämmelse om tidsfrist för omrövning till den skattskyldiges nackdel. Den ersätter 90 § UBL, 58 § första och tredje styckena USAL samt 15 kap. 9 § ML.

Någon motsvarighet till bestämmelsen i 58 § andra stycket USAL har inte tagits med, eftersom den berett skattemyndigheterna stora bekymmer. Detta illustreras av följande exempel.

Enligt 5 § USAL kan arbetsgivare hos skattemyndigheten göra en framställning om en jämkning av förmånsvärdet av bl.a. fri bil. Den

ojämförligt vanligast förekommande jämningsorsaken är "omfattande tjänstekörning", dvs. fall där arbetsgivaren som underlag för beräkning av såväl skatteavdrag som arbetsgivaravgifter får bestämma förmånsvärdet till endast 50 eller 70 % av fullt värde beroende på antalet beräknade körda mil i tjänsten.

De flesta arbetsgivare som gör gällande att deras arbetstagares tjänstekörning kommer att uppgå till det antal mil som fordras för en jämkning av förmånsvärdet får begärd jämkning, eftersom skattemyndigheterna vid denna tid har svårt att motbevisa deras påstående. Inte sällan kan emellertid skattemyndigheten mot slutet av året eller efter årets utgång vid en kontroll av körjournal, reseräkningar o.d. konstatera att stipulerat milantal inte alls uppnåtts. Detta medför att arbetstagaren beskattas för fullt förmånsvärde vid inkomsttaxeringen och att detta värde läggs till grund för beräkningen av pensionsgrundande inkomst. Arbetstagaren får alltså en förmån som inte motsvaras av de arbetsgivaravgifter som arbetsgivaren betalat och dessutom i regel en kvarstående skatt.

Trots att det i efterhand kan konstateras att de uppgifter om tjänstekörningen som arbetsgivaren lämnat visat sig vara felaktiga kan skattemyndigheten enligt nuvarande bestämmelser i 58 § andra stycket USAL i regel inte ompröva sitt jämningsbeslut. Det är endast i undantagsfall som skattemyndigheten kan visa ond tro hos arbetsgivaren vid tiden för dennes begäran om ett jämkat förmånsvärde.

Efterbeskattning

10 §

Paragrafen är en inledning till bestämmelserna om efterbeskattning. Den ersätter 91 § UBL, 59 § USAL och 15 kap. 10 § ML.

11 och 12 §§

I paragraferna anges när efterbeskattning får ske. De ersätter 92 § UBL, 60 och 61 §§ USAL samt 15 kap. 11 § ML.

Någon direkt motsvarighet till bestämmelserna i 92 § 2 och 3 UBL har inte tagits med. Sådana brister i redovisningen av skatteavdrag avses falla inom tillämpningsområdet för 11 § 1. Detta innebär i sin tur att efterbeskattning får ske så snart arbetsgivaren inte i skattedeklarationen har redovisat den ersättning, ränta eller utdelning från vilken han är skyldig att göra skatteavdrag och inte heller det skatteavdrag han varit skyldig att göra. Det har sålunda i detta sammanhang ingen betydelse om arbetsgivaren har gjort skatteavdrag eller inte.

I förhållande till utredningsförslaget har 12 § 2, efter påpekande från Riksskatteverket i remissvaret, slopats. Bestämmelsen fyller inte någon funktion eftersom det inte längre är avgörande för avgiftsskyldigheten att ersättningen hos mottagaren skall hänföras till inkomst av anställning. Det som nu, efter den s.k. F-skattereformen, är avgörande är att mottagaren av ersättningen har en A-skattsedel eller saknar skattsedel på preliminär skatt.

13 §

I paragrafens *två första stycken* anges bl.a att en förutsättning för efterbeskattning är att den avser belopp av någon betydelse. Föreskrifterna motsvarar 93 § UBL, 62 § USAL och 15 kap. 12 § ML. Någon motsvarighet till bestämmelsen i 62 § andra stycket USAL har emellertid inte tagit med (se kommentaren till 9 §).

Föreskriften i *tredje stycket* har i enlighet med *Lagrådets* yttrande, hämtats från lagrådsremissens förslag till 15 kap 10 §. Föreskriften innebär att ett beslut om efterbeskattning inte får avse enbart skattetillägg eller förseningsavgift utom när en felräkning, felskrivning eller något annat uppenbart förbiseende skall rättas. Bestämmelsen motsvarar 18 kap. 12 § ML. Den har utvidgats till att gälla även skatteavdrag och arbetsgivaravgifter.

Tidsfrist för efterbeskattning

14 §

I paragrafen anges den tidsfrist inom vilken beslut om efterbeskattning skall meddelas. Den ersätter 94 § första stycket UBL, 63 § USAL och 15 kap. 13 § ML.

När det gäller tidsfristen för efterbeskattning hänvisas till kommentarerna till 4 §.

15 §

I *första stycket* anges en särskild tidsfrist för efterbeskattning i det fall när en ändring föranleds av en skattemyndighets beskattningsbeslut eller en allmän förvaltningsdomstols beslut i ett mål om betalning eller återbetalning av skatt enligt denna lag för en annan redovisningsperiod eller för någon annan skattskyldig. Stycket ersätter 64 § första stycket USAL och 15 kap. 14 § första stycket ML.

I förhållande till utredningsförslaget har en följdändring till ändringen i 12 § gjorts i första stycket (se kommentaren till 12 §).

I *andra stycket* anges vad som skall gälla om en skattskyldig beviljats anstånd med skattebetalningen. Bestämmelsen ersätter 94 § tredje stycket UBL.

16 §

Paragrafen anger en särskild tidsfrist för efterbeskattning på grund av oriktig uppgift i omprövningsärende eller mål om betalning eller återbetalning av skatt.

Paragrafen ersätter 64 § andra stycket USAL och 15 kap. 14 § andra stycket ML. Bestämmelsen har utvidgats till att gälla även skatteavdrag.

I förhållande till utredningens förslag har en redaktionell ändring gjorts.

17 §

I paragrafen anges vad som gäller om den skattskyldige har avlidit. Den ersätter 94 § fjärde stycket UBL, 64 § tredje stycket USAL och 15 kap.

15 § ML.

Prop. 1996/97:100
Del 1

18 §

Paragrafen anger ett undantag från den normala tidsfristen när det gäller efterbeskattning i samband med brott enligt skattebrottslagen. Paragrafen ersätter 65 § första och andra styckena USAL samt 15 kap. 16 § första och andra styckena ML. Bestämmelserna har utvidgats till att gälla även skatteavdrag.

19 §

I paragrafen anges den tidsfrist som gäller för efterbeskattning i samband med brott enligt skattebrottslagen. Paragrafen ersätter 65 § tredje och fjärde styckena USAL samt 15 kap. 16 § tredje stycket och 17 § ML. Bestämmelsen har utvidgats till att gälla även skatteavdrag.

20 §

Genom paragrafen utvidgas tillämpningsområdet för 18 och 19 §§ till att gälla även när en juridisk person företräds av någon mot vilken det har företagits sådan åtgärd som avses i nämnda paragrafer. Den ersätter 66 § USAL och 15 kap. 18 § ML. Bestämmelsen har utvidgats till att gälla även skatteavdrag.

22 kap. Överklagande

I kapitlet har de frister för överklagande av ett beslut om arbetsgivaravgifter och skatt som nu gäller enligt lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare respektive uppbördslagen ersatts med de regler som gäller för överklagande av beslut om mervärdesskatt enligt mervärdesskattelagen.

Överklagande av skattemyndighetens eller Riksskatteverkets beslut

1 §

Paragrafen motsvarar 2 § i utredningens förslag.

I paragrafen anges att andra beslut än de som anges i 2 § får överklagas och var dessa beslut skall överklagas. I paragrafen anges också vilka som har rätt att överklaga ett beslut enligt lagen och hur överklagandet av ett beslut om avgiftsunderlag för egenavgifter skall ske. Den ersätter 96 § UBL och 68 § USAL samt i vissa delar 20 kap. 1 § ML. Bestämmelserna innebär bl.a. att beslut som fattats av Riksskatteverket och som får överklagas skall överklagas hos länsrätten. Ett sådant överklagande skall enligt 14 § andra stycket lagen (1971:289) om allmänna förvaltningsdomstolar göras hos Länsrätten i Stockholms län. Vad gäller befrielseärenden enligt 13 kap. 1 § skall dock överklagande ske hos regeringen.

Ett antal av de beslut som skattemyndigheten tidigare fattade enligt

mervärdesskattelagen kommer nu att beslutas med stöd av skattebetalningslagen. Det gäller exempelvis beslut om s.k. enmansredovisning (nuvarande 6 kap. 2 § ML), redovisningsperiod (nuvarande 14 kap. 8 § ML) samt godkännande av representant för utländsk företagare och säkerhet i sådana fall (nuvarande 22 kap. 6 § ML). Dessa beslut överklagades tidigare hos Riksskatteverket. Genom den nya lydelsen av 20 kap. 1 § ML och 22 kap. 2 § skattebetalningslagen kommer de nu att överklagas hos länsrätten.

I skattebetalningslagen kommer huvudregeln för redovisning av flera verksamheter vara att den skall ske gemensamt. Beslut rörande detta överklagas i dag hos Riksskatteverket (nuvarande 13 kap. 2 § ML). Beslut om hur redovisning skall göras kommer i fortsättningen att överklagas till länsrätten. Detsamma gäller beslut om uppdelning av inbetalning av skatt (nuvarande 16 kap. 2 § ML) som i dag överklagas till Riksskatteverket. I skattebetalningslagen behandlas denna fråga som en fråga om anstånd och anståndsbeslut överklagas hos länsrätten.

Att ett överklagande skall vara skriftligt framgår av 3 § förvaltningsprocesslagen (1971:291).

I förhållande till utredningsförslaget har en redaktionell ändring gjorts.

Beslut som inte får överklagas

2 §

Paragrafen motsvarar 1 § i utredningens förslag.

I paragrafen anges vilka beslut som inte får överklagas. Den gäller i fråga om beslut om befrielse från skyldigheten att göra skatteavdrag enligt 5 kap. 11 § första stycket, skatterevision enligt 14 kap. 7 §, anstånd enligt 17 kap. 6 § med betalning av skatt och föreläggande vid vite enligt 23 kap. 2 §. Paragrafen ersätter 97 § och 99 § 2 mom. UBL, 69 § USAL samt 20 kap. 3 § ML.

I förhållande till utredningsförslaget har en redaktionell ändring gjorts.

Den skattskyldiges överklagande

3 §

Paragrafen innehåller huvudregeln om inom vilken tid ett överklagande skall ske. Den ersätter 98 § första och fjärde styckena UBL, 70 § första och fjärde styckena USAL samt 20 kap. 4 § första och andra styckena ML.

När det gäller tidsfristen för överklagande hänvisas till kommentarerna till 21 kap. 5 §.

4 §

Paragrafen innehåller en bestämmelse om vissa undantag från den tidsfrist för överklagande som gäller enligt 3 §. Den ersätter 98 § andra stycket UBL och 70 § andra stycket USAL.

I förhållande till utredningsförslaget har, efter påpekande av Riksskatteverket i remissvaret, en redaktionell ändring gjorts i punkten 4. Prop. 1996/97:100
Del 1

5 §

Paragrafen innehåller en särskild bestämmelse om överklagande av skattetillägg. Den ersätter 71 § USAL och 18 kap. 7 § andra stycket första meningen ML. Bestämmelsen har utvidgats till att gälla även skattetillägg på grund av felaktig redovisning av skatteavdrag.

Förfarandet vid överklagande

6 §

Första stycket innehåller en hänvisning till de förfaranderegler som gäller vid överklagande enligt taxeringslagen. Bestämmelsen ersätter 99 § 1 mom. UBL, 72 § första stycket USAL samt 20 kap. 5–7 §§ ML.

Andra stycket innehåller också en hänvisning till taxeringslagen. I detta fall gäller det överklagande av debiteringsbeslut till följd av taxeringsbeslut. Bestämmelsen motsvarar 98 § tredje stycket UBL.

Riksskatteverkets överklagande

7 §

Paragrafen reglerar de tidsfrister som gäller för överklagande av Riksskatteverket. Den ersätter 100 § första och andra styckena UBL, 73 § USAL samt 20 kap. 8 § första och andra styckena ML.

8 §

Paragrafen innehåller en särskild bestämmelse om talan om skattetillägg. Den ersätter 75 § USAL och 20 kap. 8 § tredje stycket ML. Bestämmelsen har utvidgats till att gälla även beslut om skattetillägg som har sin grund i ett felaktigt skatteavdrag och förseningsavgift.

9 §

Första stycket innehåller en bestämmelse om att Riksskatteverket får hos länsrätten framställa yrkande om arbetsgivares skyldighet att betala skatteavdrag. Detsamma gäller i fråga om arbetsgivares skyldighet att betala arbetsgivaravgifter och skattskyldigs skyldighet att betala mervärdesskatt. Den ersätter 74 § första stycket USAL. När det gäller mervärdesskatt är bestämmelsen ny. Första stycket är avsett att tillämpas om skattemyndigheten inte har fattat något beslut om betalnings-skyldighet.

Andra stycket innehåller vissa förfaranderegler när det gäller skattetillägg. De ersätter 44 § andra stycket USAL.

Någon motsvarighet till bestämmelsen i 44 § första stycket USAL har inte ansetts vara nödvändig och har därför inte tagits med i skattebetalningslagen. Någon ändring i sak är inte åsyftad.

Lagrådet har ifrågasatt om det är en lämplig ordning att låta sådana framställningar som anges i paragrafen göras hos länsrätten. Enligt Lagrådet bör ett annat system övervägas för de fall då en skattemyndighet har underlåtit att fatta beslut om skattskyldighet.

Enligt regeringens mening är det svårt att se någon ordning som skulle tillgodose de praktiska behoven bättre än den som föreslagits i lagrådsremissen. Att låta Riksskatteverket besluta som första instans skulle gå stick i stäv med strävandena att renodla verkets roll som centralmyndighet, utan löpande operativa arbetsuppgifter. Regeringen vidhåller därför sitt förslag.

Överklagande av länsrättens och kammarrättens beslut

10 §

I paragrafen anges vilka beslut meddelade av länsrätten som inte får överklagas. Den gäller beslut enligt 9 kap. 3 § om hur kostnader skall beräknas vid skatteavdrag och redovisning av arbetsgivaravgifter samt beslut om redovisning av arbetsgivaravgifter i särskild ordning enligt 10 kap. 12 §. Paragrafen ersätter 76 § första stycket USAL. Till skillnad från vad som nu gäller skall länsrättens beslut i fråga om anstånd med att lämna skattedeklaration enligt 10 kap. 24 § första stycket få överklagas. Det skall emellertid i ett sådant fall krävas prövningstillstånd av kammarrätten (se 11 § och kommentaren till den paragrafen). Redan i dag gäller att överklagande av länsrättens beslut om anstånd med att lämna mervärdesskattedeklaration får prövas av kammarrätten endast efter prövningstillstånd.

I förhållande till utredningens förslag har en redaktionell ändring gjorts.

11 §

Paragrafen har utformats i enlighet med Lagrådets förslag. En smärre redaktionell ändring har dock gjorts.

I paragrafen finns bestämmelser om att vissa beslut fattade av länsrätten får prövas av kammarrätten endast efter prövningstillstånd. Paragrafen ersätter 102 § UBL, 76 § andra stycket USAL och 20 kap. 9 § andra stycket ML. Regleringen har utvidgats till att avse samtliga beslut som anges i 4 § utom sådana som inte får överklagas enligt 10 §. Den gäller dessutom beslut i fråga om befrielse från skattetillägg, förseningsavgift eller ränta och överföring av skatt till en annan stat.

12 §

I paragrafen finns en särskild bestämmelse om överklagande av länsrättens eller kammarrättens beslut om avgiftsunderlag för egenavgifter. Den motsvarar 101 § andra stycket UBL.

13 §

Första stycket innehåller en hänvisning till förfarandebestämmelserna i taxeringslagen för överklagande av länsrättens och kammarrättens beslut

enligt denna lag. Den ersätter 101 § första stycket UBL, 77 § USAL och 20 kap. 9 § första stycket ML.

De angivna bestämmelserna i taxeringslagen gäller för alla som omfattas av begreppet skattskyldig enligt skattebetalningslagen. De gäller sålunda även för bl.a. arbetsgivare.

Prop. 1996/97:100
Del 1

23 kap. Övriga bestämmelser

Prop. 1996/97:100
Del 1

Avrundning

1 §

Paragrafen innehåller en avrundningsregel. Den gäller, på grund av 1 kap. 4 § första stycket, inte bara skatt utan också avgifter, ränta och särskilda avgifter.

Paragrafen motsvarar såvitt avser skatt, avgift och ränta 22 § UBL, skatteavdrag 39 § 1 a mom. fjärde stycket och 3 mom. andra meningen UBL samt såvitt avser arbetsgivaravgifter 8 § andra meningen USAL och hänvisningen till denna paragraf i 31 § samma lag. När det gäller mervärdesskatt ersätter paragrafen 22 kap. 2 § ML.

Paragrafen avses gälla också vid beräkning av skattereduktion enligt 11 kap. 11 §.

Vite

2 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om vite. Den ersätter 83 § UBL, 27 § tredje stycket USAL samt vissa delar av 14 kap. 16 och 27 §§, 17 kap. 2 § andra stycket och 6 § första stycket samt 22 kap. 8 § ML.

I förhållande till utredningsförslaget har i första stycket av redaktionella skäl och i förtydligande syfte lagts till orden "ett landsting" (jfr 5 kap. 4 §). Tillägget är dock inte nödvändigt eftersom det genom bestämmelsen i 1 kap. 3 § framgår att termer och uttryck som används i lagen har samma innebörd som i bl.a. mervärdesskattelagen. I 1 kap. 16 § den lagen anges att med kommun förstås kommun och landsting enligt kommunallagen (1991:900).

Representant för enkelt bolag eller partrederi

3 §

I första stycket finns bestämmelser om en representant för enkelt bolag eller partrederi. Syftet med bestämmelserna är att underlätta redovisningen och betalningen av avdragen skatt, arbetsgivaravgifter och mervärdesskatt som kan hänföras till sådan verksamhet som bedrivs genom ett enkelt bolag eller ett partrederi. Paragrafen ersätter 6 kap. 2 § andra meningen ML. Tillämpningsområdet har emellertid utvidgats till att avse även avdragen skatt och arbetsgivaravgifter.

Bestämmelsen i första stycket är inte avsedd att ändra skyldigheten att redovisa och betala den aktuella skatten i de fall representanten inte fullgör sina åtaganden. Om den som delägarna har valt som representant inte redovisar eller betalar in redovisade belopp skall skattemyndigheten, som i dag när någon representant inte har valts, ha möjlighet att kräva att de andra delägarna redovisar och betalar sina delar av skatten. Dessa skall

också vara betalningsskyldiga för eventuella förseningsavgifter eller skattetillägg som påförs på grund av en för sen resp. oriktig redovisning. Detta anges i *andra stycket*.

Prop. 1996/97:100
Del 1

I förhållande till utredningens förslag har bestämmelsen i första stycket utvidgats till att gälla även skattebetalningen. Denna utvidgning är också grund för andra stycket som saknar motsvarighet i utredningsförslaget.

Representant för utländsk företagare

4 §

I paragrafen anges att en utländsk företagare som är mervärdesskattskyldig skall företrädas av en av skattemyndigheten godkänd representant här i landet. Paragrafen motsvarar 22 kap. 6 § ML.

Behörighet att lämna uppgift

5 §

I paragrafen finns en hänvisning till bestämmelserna i 4 kap. 2 § lagen om självdeklaration och kontrolluppgifter om vem som är behörig företrädare för olika rättssubjekt. Paragrafen ersätter 14 kap. 18 § ML.

6 §

I paragrafen finns bestämmelser om behörighet att lämna uppgift. Paragrafen motsvarar 22 kap. 7 § ML men har utsträckts till att gälla generellt vid tillämpningen av skattebetalningslagen.

Verkställighet

7 §

I paragrafen anges att en begäran om omprövning eller ett överklagande av ett beslut om skatt eller av ett taxeringsbeslut inte inverkar på skyldigheten att betala den skatt som beslutet gäller. Motsvarande bestämmelser finns nu i 103 § första stycket UBL, 78 § första stycket USAL och 16 kap. 16 § tredje stycket ML.

8 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om verkställighet av beslut som fattats med stöd av lagen. Den ersätter 103 § andra stycket UBL och 78 § tredje stycket USAL.

Gallring

Prop. 1996/97:100
Del 1

9 §

I paragrafen anges genom en hänvisning till 4 kap. 13 § lagen om självdeklaration och kontrolluppgifter hur länge handlingar som avlämnats eller tillhandahållits enligt lagen skall förvaras.

Paragrafen ersätter 73 § andra stycket UBL och 17 kap. 1 § andra stycket ML. I förhållande till den sist nämnda bestämmelsen har förvaringstiden ändrats.

Ikraftträdande

Den föreslagna lagstiftningen avses träda i kraft den 1 november 1997. Den nya lagen skall enligt huvudregeln gälla i fråga om skatt på grund av 1999 och senare års taxeringar. Detta framgår av *punkt 1 c*. I punkterna 1 a och 1 b finns undantag från huvudregeln.

När det gäller F-skatt och särskild A-skatt skall den nya lagen tillämpas redan på skatt som avser inkomståret 1998. Detta anges i *punkt 1 a*.

När det gäller skatteavdrag, arbetsgivaravgifter och mervärdesskatt som skall redovisas i en skattedeklaration skall den nya lagen tillämpas första gången på skatt som avser redovisningsperioden januari 1998. Detta anges i *punkt 1 b*.

Punkt 2 har införts på inrådan av Lagrådet. Av bestämmelsen framgår att en F-skattsedel för inkomståret 1998 automatiskt kan utfärdas för den som vid utgången av år 1997 har en F-skattsedel enligt uppbördslagen.

Vid debiteringen av F-skatt och särskild A-skatt för inkomståret 1998 kan bestämmelserna om en schablondebitering i 6 kap. 1 och 2 §§ den nya lagen inte tillämpas fullt ut. Det behövs en särskild övergångsregel som anger vilken skatt som beräkningen skall grundas på. En sådan regel har tagits in i *punkt 3*.

En särskild övergångsregel behövs också för det fallet att en skattskyldig, som har en skatteskuld debiterad enligt bestämmelserna i uppbördslagen, lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare eller mervärdesskattelagen, har rätt till en återbetalning av skatt enligt bestämmelserna i 18 kap. 1)4 §§ den nya lagen. Då har den skattskyldige rätt att få tillbaka bara vad som överstiger skulden inklusive ränta och avgift som är hänförlig till skulden. Detta anges i *punkt 4*.

När den nya lagen träder i kraft upphör de lagar som den nya lagstiftningen är avsedd att ersätta att gälla. Uppbördslagen skall emellertid fortfarande tillämpas i fråga om skatt, inklusive arbetsgivaransvar och ställföreträdaransvar, avseende 1998 och tidigare års taxeringar och lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare skall tillämpas i fråga om avgifter för utgiftsåret 1997 och tidigare år. Detta anges i *punkt 5*. Efter föredragningen i Lagrådet har punkten förtydligats genom att det uttryckligen anges att uppbördslagens bestämmelser även gäller kvarstående och tillkommande skatt avseende 1998 eller tidigare års taxeringar. Undantag från bestämmelserna i punkt 5

finns i punkterna 7 och 8.

När det gäller skatteavdrag från dagpenning från arbetslöshetskassa skall bestämmelser om särskild skattetabell motsvarande dem som nu finns i 4 § 2 mom. UBL gälla till utgången av 1998. Detta framgår av *punkt 6*. I förhållande till lagrådsremissens förslag har bestämmelsen om skatteavdrag från kontant arbetsmarknadsstöd slopats med hänsyn till det förslag som lagts fram i prop. 1996/97:107 En allmän och sammanhållen arbetslöshetsförsäkring.

Arbetsgivarnas medverkan vid uppbörden av kvarstående skatt sker sista gången i fråga om kvarstående skatt på grund av 1996 års taxering. Detta anges i *punkt 7*. Kvarstående skatt enligt 1997 och 1998 års taxeringar skall betalas av den skattskyldige själv enligt bestämmelserna om sådana inbetalningar i uppbördslagen.

Om någon har rätt till återbetalning av skatt eller avgift enligt uppbördslagen eller lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare efter det att den nya lagen har trätt i kraft skall återbetalningen kunna begränsas även på grund av en skatteskuld enligt den nya lagen. Bestämmelser om detta finns i *punkt 8*.

I *punkt 9* föreskrivs att de nya bestämmelserna om företrädaransvar i 12 kap. skall gälla även i fråga om tidigare uppkomna fordringar som omfattas av ställföreträdaransvar enligt uppbördslagen, lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare, lagen om mervärdeskatt och mervärdesskattelagen. Äldre bestämmelser skall dock gälla för mål som anhängiggjorts före utgången av 1997.

I *punkt 10* anges att reglerna i 14 kap. 3–7 §§ i den nya lagen skall tillämpas även i fråga om skatt eller avgift som tas ut enligt uppbördslagen, lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare, lagen om mervärdeskatt och mervärdesskattelagen. Föreskriften innebär att de nya bestämmelserna om tredjemansrevision m.m. skall tillämpas från ikraftträdandet även i fråga om skatt eller avgift som tas ut enligt de nämnda lagarna.

30.2 Förslaget till lag om dröjsmålsavgift

Den nya lagen ersätter 58 § UBL som inte har någon motsvarighet i skattebetalningslagen. Någon ändring i sak av bestämmelserna om dröjsmålsavgift föreslås inte. Den nya lagen blir tillämplig de fall där det hittills har hänvisats till uppbördslagens föreskrifter om dröjsmålsavgift.

På inrådan av Lagrådet anges det uttryckligen i 1 § att lagen gäller även tull. I 7 § har till följd av detta gjorts ett motsvarande tillägg. I den paragrafen har också, i förhållande till utredningens förslag, gjorts en redaktionell ändring.

30.3 Förslaget till lag om ändring i lagen (1962:381) om allmän försäkring

Prop. 1996/97:100

11 kap.

2 §

Ändringarna i *första stycket* föranleds av att uppbördslagen har ersatts av skattebetalningslagen och att skyldigheten att betala preliminär A-skatt ersatts av en skyldighet att vidkännas skatteavdrag för betalning av den preliminära skatten.

Tillägget i första stycket föranleds av att vid utbetalning av ersättning från en semesterkassa skall arbetsgivaravgifter betalas även om mottagaren har F-skatt. Ändringen har motiverats i avsnitt 21.2. Se även 5 kap. 6 § skattebetalningslagen.

I prop. 1996/97:107 En allmän och sammanhållen arbetslöshetsförsäkring föreslås också vissa ändringar i denna paragraf.

6 §

Pensionsgrundande inkomst utgörs av summan av inkomst av anställning och inkomst av annat förvärvsarbete i den mån denna summa överstiger det vid årets ingång gällande förhöjda basbeloppet. Vid beräkningen av den pensionsgrundande inkomsten bortses från nu nämnda inkomster i den mån summan av dem överstiger 7,5 förhöjda basbelopp. I förevarande paragraf första och andra styckena regleras beräkningen av pensionspoäng för sådan inkomst.

Den ändring som nu görs i *första stycket* innebär att i den mån den pensionsgrundande inkomsten kommer från inkomst av annat förvärvsarbete skall pensionspoäng tillgodoräknas endast för den andel av inkomsten för vilken tilläggsavgift är betald. Vid andelsberäkningen skall inkomster som sjukpenning, rehabiliteringspenning m.m. undantas. Samma procentuella andel skatter och avgifter som har betalats på hela inkomsten oavsett hur hög denna har varit, skall användas vid tillgodoräknande av pensionspoäng på den pensionsgrundande inkomsten.

Har exempelvis en försäkrad haft en inkomst av annat förvärvsarbete motsvarande sju förhöjda basbelopp och slutligt bara betalat 50 % av de skatter och avgifter som skulle ha betalats, får denne endast tillgodoräknas pensionspoäng på 50 % av den inkomsten, dvs. den försäkrade får samma pensionspoäng som den som haft en inkomst motsvarande tre och ett halvt förhöjda basbelopp och betalat alla sina skatter och avgifter. Andelsberäkningen görs således före det att det första basbeloppet räknas bort.

Förutom det förhållandet att någon pensionsgrundande inkomst inte beräknas om summan av inkomst av anställning och inkomst av annat förvärvsarbete inte överstiger ett förhöjt basbelopp har ytterligare en spärregel införts. Denna spärregel innebär att även om pensionsgrundande inkomst beräknats och det vid den senaste tidpunkten för betalning av

tilläggs pensionsavgift framkommer att den betalda delen av avgiften är så låg att andelen av den pensionsgrundande inkomsten av annat förvärvsarbete sammanräknad med inkomst av anställning inte "når upp" till ett förhöjt basbelopp skall inte någon pensionspoäng tillgodoräknas.

I första stycket har vidare den s.k. tvåårsregeln tagits bort. Denna regel innebar att den försäkrade utan hinder av att någon avgiftsbetalning inte skett skulle tillgodoräknas pensionspoäng för de båda år som föregått det år då pension skulle börja utges. I de fall tilläggs pension har börjat betalas ut och det senare, vid avstämningstidpunkten, framkommer att den försäkrade inte betalat sina skatter och avgifter året eller de två åren före det då denne börjat uppbära pension kan sådan tilläggs pensionen med stöd av 20 kap. 4 § räknas om och det som betalats ut för mycket återkrävas.

I första stycket anges slutligen att pensionspoäng alltid skall tillgodoräknas för pensionsgrundande inkomst som kommer från inkomst som sjukpenning, rehabiliteringspenning m.m. Anledningen härtill är att den försäkrade inte betalar någon tilläggs pensionsavgift på denna typ av inkomst.

För att den som tar ut pension under år 1998 eller under år 1999 allttjämt skall få tillgodoräknas pensionspoäng för båda åren 1996 och 1997 eller endast för året 1997, även om han inte till fullo erlagt sina tilläggs pensionsavgifter, stadgas i övergångsbestämmelsen att lagrummet allttjämt skall tillämpas i den äldre lydelsen när det gäller pensionspoäng och avgift för år 1996 och 1997.

6 a §

I paragrafen har ett tillägg gjorts som innebär att om den försäkrade brister i betalningen och därigenom inte tillgodoräknas pensionspoäng skall denne inte heller få något vårdår. En sådan situation kan uppstå om den försäkrade betalar endast en sådan liten del av tilläggs pensionsavgiften att den pensionsgrundande inkomsten understiger ett förhöjt basbelopp.

12 kap.

2 §

Ändringen i *första stycket* föranleds av att *andra stycket* har tagits bort.

Det borttagna *andra stycket* innebar att delningstalet skulle höjas om inte pensionspoäng tillgodoräknades på grund av att tilläggs pensionsavgiften inte till fullo betalats. Detta har slopats för att det i det nya systemet skall råda likhet mellan den som har låg inkomst och som betalar t.ex. en tredjedel av sin tilläggs pensionsavgift och då inte får pensionspoäng och den som har hög inkomst och som betalar samma andel av sin tilläggs pensionsavgift och då tillgodoräknas pensionspoäng.

20 kap.

2 §

Femte stycket har slopats med hänsyn till att förhandsbeskedsinstitutet i lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare inte fått någon motsvarighet i skattebetalningslagen.

Ändringarna i *sjätte stycket* föranleds av den ändrade terminologin, dvs.

att "F-skattesedel" har ersatts med "F-skattsedel".

Prop. 1996/97:100

4 §

I *första stycket* har i sista meningen stadgandet om eftergift tagits bort. Detta stadgande har i stället införts i ett nytt tredje stycke. Ändringen är endast redaktionell och någon ändring i sak är inte avsedd.

Ett nytt *andra stycke* har införts. I detta stycke anges att försäkringskassan skall besluta om återbetalning av för mycket utbetald tilläggspension om pensionspoäng ändras på grund av underlåten eller bristande avgiftsbetalning.

I det nya *tredje stycket* har stadgandet om eftergift införts. Eftergiften avser krav på återbetalning såväl enligt första som andra stycket.

I det tidigare *andra stycket* som nu blivit ett *fjärde stycke* har tillagts att försäkringskassan får göra avräkning vad gäller för mycket utbetald tilläggspension.

Eftersom det inte längre är aktuellt att återkräva tilläggspensionsavgift som inte har betalats vid avstämningstidpunkten har också i det nya *fjärde stycket* meningen om avdrag för obetald avgift tagits bort.

I övergångsbestämmelsen stadgas att föreskriften om avdrag på tilläggspensionen alltså gäller i sin äldre lydelse när det gäller pensionspoäng och avgift för år 1996 och 1997.

30.4 Förslaget till lag om ändring i skattebrottslagen (1971:69)

1 §

Ändringen föranleds av att lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare ersätts av skattebetalningslagen och att termen avgiftstillägg utmönstras och ersätts av det enhetliga begreppet skattetillägg i den nya lagen.

6 §

Ändringen i *första stycket* har sin grund i att straffansvaret för underlåtenhet att betala in skatt som innehållits för annan slopas, se avsnitt 24.1. Avkriminaliseringen rör inte bara skatt enligt skattebetalningslagen utan även betalning av skatteavdrag enligt lagen om särskild inkomstskatt för utomlands bosatta artister m.fl.

Straffansvaret för underlåtenheten att fullgöra föreskriven skyldighet att innehålla skatt för annan, dvs. göra skatteavdrag, har behållits. Som brottsrubricering har valts skatteavdragsbrott. Straffvärdet är oförändrat varför straffskalan, fängelse i högst ett år behålls.

Det kan ifrågasättas om inte den straffbara gärningen att inte göra föreskrivet skatteavdrag skulle kunna inordnas i 7 § och liksom övriga i den paragrafen angivna brott betecknas som skatteredovisningsbrott. Emellertid skiljer sig skatteavdragsbrottet) på samma sätt som även det nuvarande betalningsbrottet) från redovisningsbrotten. Med hänsyn härtill

och till att 7 § inte bör göras mindre överskådlig har straffbestämmelsen Prop. 1996/97:100
om underlåtenhet att göra skatteavdrag behållits i en särskild paragraf.

30.5 Förslaget till lag om ändring i lagen (1976:206) om felparkeringsavgift

Prop. 1996/97:100

13 §

Första stycket innehöll ursprungligen en hänvisning till uppbördslagens bestämmelser om indrivning, avkortning och avskrivning. Genom ändring i lagen om felparkeringsavgift redan innan den trätt i kraft (se SFS 1976:1124) infördes en mer generell hänvisning till reglerna i uppbördslagen. Samtidigt bemyndigades regeringen att meddela föreskrifter om avvikelser från uppbördslagens regler om avkortning, avskrivning och förfarandet i administrativt hänseende. Detta har regeringen gjort. Den nuvarande hänvisningen till uppbördslagen har därför i praktiken betydelse endast när det gäller indrivning. Sådana bestämmelser bör, för att man skall få en så tydlig lagstiftning som möjligt, finnas i samma lag som de materiella reglerna. Med hänsyn till detta har de nuvarande bestämmelserna i första stycket slopats.

I de nya *andra* och *tredje styckena* har tagits in de ytterligare föreskrifter om indrivning och verkställighet som behövs. De motsvarar i dessa hänseenden uppbördslagens nuvarande bestämmelser.

I förhållande till utredningens förslag har i tredje stycket en redationell ändring gjorts.

30.6 Förslaget till lag om ändring i bostadsförvaltningslagen (1977:792)

9 a §

Bestämmelsen, som är ny, ersätter 39 § 4 mom. UBL, se författningskommentarerna till 1 kap. 6 § skattebetalningslagen.

Genom hänvisningen till föreskrifterna om befrielse från betalningsskyldighet i skattebetalningslagen har tillämpningsområdet för möjligheterna till befrielse utvidgats och gjorts enhetligt. Att rekvisitet särskilda skäl i nuvarande reglering i uppbördslagen ersatts av skattebetalningslagens krav på synnerliga skäl markerar att befrielse skall komma i fråga endast i undantagsfall.

30.7 Förslaget till lag om ändring i lagen (1978:880) om betalningssäkring för skatter, tullar och avgifter

2 §

Ändringen föranleds av att lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare ersatts av skattebetalningslagen och att i den nya lagen den form av särskild avgift som avgiftstillägget utgör betecknas skattetillegg.

20 §

Mål om betalningssäkring skall i första hand prövas av den länsrätt som är behörig i fråga om gäldenärens taxering till skatt enligt lagen (1947:576) om statlig inkomstskatt för det år då framställning om betalningssäkring görs. Ändringen i *första stycket* innebär att avgörandet i stället knyts till var gäldenären hade sin hemortskommun den 1 november året före det kalenderår då framställning om betalningssäkring görs. Vid bestämmande av hemortskommun gäller bestämmelserna i lagen (1947:576) om statlig inkomstskatt i tillämpliga delar. Finns inte behörig domstol enligt vad som nu har sagts, prövas målet av länsrätten i det län där verkställigheten kan äga rum. Ändringen avser att underlätta tillämpningen av forumreglerna och motiveras närmare i avsnitt 27.6.

30.8 Förslaget till lag om ändring i utsökningsbalken

7 kap.

15 §

Ändringarna föranleds av att arbetsgivarnas medverkan vid betalning av kvarstående skatt har slopats, se avsnitt 15.1.

30.9 Förslaget till lag om ändring i lagen (1982:188) om preskription av skattefordringar m.m.

1 §

Ändringen är föranledd av att en ny rättshjälpslag träder i kraft den 1 december 1997.

3 §

I ett nytt *tredje stycke* föreskrivs att preskriptionstiden för fordringar som har påförts enligt skattebetalningslagen är fem år från utgången av det kalenderår då fordringen överlämnades för indrivning. Om indrivningsuppdraget återtas upphör beräkningen av preskriptionstid. Ett skäl till att indrivningsuppdraget återtas helt eller delvis kan vara att anstånd har medgetts med betalningen.

Ändringen i *andra stycket* är föranledd av att uppbördslagen (1953:272) upphör att gälla samtidigt som skattebetalningslagen träder i kraft.

En följdändring har gjorts i *första stycket*.

4 §

I *andra stycket*, som är nytt, anges att föreskrifterna i första stycket inte gäller i fråga om fordringar som har påförts enligt skattebetalningslagen. Medges anstånd helt eller delvis med betalningen av obetald skatt i skattekontosystemet, återtas indrivningsuppdraget i motsvarande mån. Av 3 § följer att beräkningen av preskriptionstid då upphör, varför den särskilda spärregeln för anståndsfallen inte behövs när det gäller fordringar som har

påförts enligt skattebetalningslagen. Om något belopp är obetalt vid anståndstidens utgång kan det leda till att det på nytt uppkommer ett underskott som lämnas för indrivning. Ny preskriptionstid skall då beräknas från tidpunkten för överlämnandet.

Ikraftträdande- och övergångsbestämmelsen

Äldre bestämmelser skall fortfarande gälla i fråga om preskription av fordringar som har påförts enligt andra författningar än skattebetalningslagen. Beträffande skälen för detta hänvisas till den allmänna motiveringen, avsnitt 17.2. Fordringar som har påförts enligt uppbördslagen, lagen (1968:430) om mervärdesskatt, lagen (1984:668) om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare eller mervärdesskattelagen (1994:200) preskriberas alltså enligt äldre bestämmelser. Det gäller även om de överlämnas för indrivning efter det att skattebetalningslagen trätt i kraft. Övergångsbestämmelsen vad gäller uppbördslagen är enbart föranledd av att denna lag nämns i 3 § andra stycket sista meningen, som nu upphävs. I övrigt krävs inga övergångsbestämmelser till ändringarna i 3 och 4 §§, eftersom nuvarande bestämmelser kommer att finnas kvar vid sidan av de bestämmelser som nu införs vad gäller fordringar enligt skattebetalningslagen. Ändringen i 1 § skall träda i kraft samtidigt som den nya rättshjälpslagen, dvs. den 1 december 1997. Även här behövs det en övergångsbestämmelse, eftersom det även senare kan komma att påföras fordringar enligt den äldre lagen.

30.10 Förslaget till lag om ändring i lagen (1984:151) om punktskatter och prisregleringsavgifter

2 kap.

6 §

Ändringen i *andra stycket* har utformats i enlighet med Lagrådets förslag till utformning av 10 kap. 26 § skattebetalningslagen. Ändringen innebär att deklARATIONER, efter medgivande av Riksskatteverket eller skattemyndighet som verket bestämmer, också kan lämnas i form av ett elektroniskt dokument. Se vidare kommentaren till 10 kap. 26 § skattebetalningslagen

Möjlighet att lämna deklARATIONER i form av ett elektroniskt dokument införs inte nu i fråga om deklARATIONER som skall ges in till Jordbruksverket eller Fiskeriverket.

3 kap.

5 §

Paragrafen har utformats i enlighet med Lagrådets förslag till utformning av 14 kap. 4 § skattebetalningslagen. Ändringen i *första stycket* innebär bl.a. att kontrolluppgifter kan avse annan persons beskattning än den som

den förelagde ingått rättshandlingen med. Föreläggandet får avse uppgift som har betydelse för beskattning enligt lagen. I detta ligger bl.a. att föreläggandet kan avse uppgift om sådan återbetalning som kan ske med stöd av 5 kap. 6-7 §§. Kompensation enligt lagen (1994:40) om tillfällig kompensation för viss energiskatt faller dock utanför tillämpningsområdet för bestämmelsen. Ansökan om sådan kompensation skulle göras före utgången av september 1995 och lagen har därför numera begränsat intresse. Punkt 2 av övergångsbestämmelserna innehåller en föreskrift som gör det möjligt att förelägga om kontrolluppgift i fråga om sådan kompensation.

Det tidigare *tredje stycket* upphävs eftersom regler om tredjemansrevision föreslås införda i 7 §.

7 §

Av paragrafens *första stycke* framgår att skatterevision får företas både för kontroll av att deklara- och uppgiftsskyldighet fullgjorts riktigt och fullständigt och för kontroll av den löpande redovisningsperiodens räkenskaper och övriga handlingar.

I *andra stycket* har intagits bestämmelser om tredjemansrevision. Bestämmelsen har utformats i enlighet med förslaget till lydelse av 3 kap. 8 § TL. I fråga om återbetalning enligt 5 kap. 6 och 7 §§ samt kompensation enligt lagen (1994:40) om tillfällig kompensation för viss energiskatt får ändringen samma konsekvenser som förslaget till ändring av 5 § om kontrolluppgift, se kommentaren till 5 § och övergångsbestämmelsen.

Tredje stycket rör kontroll av ansökan enligt lagen om tillfällig kompensation för viss energiskatt. Bestämmelsen kan upphävas på grund av att lagen inte längre är aktuell, se vidare kommentaren till *andra stycket* och 5 §.

8 §

Paragrafen har utformats i enlighet med förslaget till 3 kap. 9 § TL.

11 §

Paragrafen har ändrats på så sätt att även kassaapparat och annan teknisk utrustning får provas. Övriga ändringar är endast redaktionella.

14 §

Se kommentaren till 3 kap. 12 a § TL.

5 kap.

5 §

Ändringarna föranleds av att föreskrifterna i uppbördslagen ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen.

10 §

Ändringen föranleds av att föreskrifterna om dröjsmålsavgift i uppbördslagen ersatts av nya bestämmelser i en särskild lag om dröjsmålsavgift.

Prop. 1996/97:100

12 §

Hänvisningen till uppbördslagens bestämmelser om anståndsränta i nuvarande *andra stycket* har ersatts av en bestämmelse som anger hur anståndsräntan skall beräknas. Den nya bestämmelsen har tagits in i *tredje stycket* som är nytt.

17 §

Motsvarande ordning införs i fråga om förutsättningarna för betalningsskyldighet för företrädare för skattskyldig som är juridisk person, och handläggande domstol i mål om sådan betalningsskyldighet, som när det gäller fordringar enligt skattebetalningslagen. Detta sker genom hänvisning till den lagen. Skälen för den ordning som valts har redovisats i avsnitt 23.3.

7 kap.

1 §

Paragrafen har ändrats så att den även skall omfatta handlingar som getts in med hjälp av automatisk databehandling. Paragrafen har utformats i enlighet med Skattebetalningsutredningens förslag, se kommentaren till 15 kap. 1 § skattebetalningslagen.

4 §

Se kommentaren till 7 kap. 1 §.

6 §

Paragrafen har utformats i enlighet med förslaget till 15 kap. 7 § skattebetalningslagen.

8 §

Första stycket har utformats i enlighet med förslaget till 15 kap. 8 § skattebetalningslagen.

9 kap.

3 §

Ändringen föranleds av att föreskrifterna i mervärdesskattelagen ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen.

30.11 Förslaget till lag om ändring i lagen (1987:1231) om automatisk databehandling vid taxeringsrevision, m.m.

1 §

Paragrafen ändras så att lagen blir tillämplig vid all granskning avseende skatter och socialavgifter och granskning enligt 69 och 70 §§ tullagen som omfattar automatisk databehandling av personuppgifter i personregister.

3 och 6 §§

Prop. 1996/97:100

Begreppet revision har ersatts med granskning som en följd av att lagen skall tillämpas även vid annan granskning än revision.

30.12 Förslaget till lag om ändring i taxeringslagen (1990:324)

1 kap.

1 §

Paragrafen har ändrats med hänsyn till att den aktuella föreskriften i mervärdesskattelagen som hänvisar till förevarande lag tagits in i skattebetalningslagen.

4 §

Ändringarna föranleds av att föreskrifterna i uppbördslagen ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen.

2 kap.

2 §

Paragrafen har ändrats efter föredragningen i Lagrådet. Syftet med ändringen är att samordna beslutsfattandet rörande taxering, debitering, redovisning och betalning m.m. till den myndighet som är beslutande myndighet enligt 2 kap. skattebetalningslagen. Från administrativ synpunkt är det viktigt att det är endast en skattemyndighet som är behörig att fatta beslut rörande varje skattskyldig oberoende av till vilket inkomstår eller vilken månad beslutet är hänförligt. En sådan ordning är en förutsättning för att man skall kunna ha endast ett skattekonto per skattskyldig och därigenom kunna ge en samlad bild av den skattskyldiges ekonomiska relation till skattemyndigheten, jfr 2 kap. 1-5 §§ SBL.

3 kap.

8 §

Paragrafen innehåller de bestämmelser som utgör ramarna för en taxeringsrevision. Ändamålet med revisionen kan enligt ändringen i *första stycket* antingen, liksom för närvarande, vara att kontrollera att deklara- tions- eller annan uppgiftsskyldighet uppfyllts riktigt och fullständigt, eller också, vilket är nytt, om den reviderade på ett tillförlitligt sätt kan fullgöra uppgiftsskyldighet som kan antas uppkomma. Detta innebär att det blir möjligt att kontrollera löpande beskattningsårs räkenskaper och andra handlingar. Kontrollen av löpande års räkenskaper och andra handlingar får således utföras utan samband med granskning av tidigare år.

Föreskrifter om tredjemansrevision återinförs i *andra stycket*. Bestämmelsen, att revision får göras även för att inhämta uppgifter av betydelse för kontroll enligt första stycket av andra än den som revideras, avser både sådan kontroll som görs då skattemyndigheten har kännedom

om namnet på den man vill granska eller den rättshandling man vill granska och generella kontroller. Föreskrifterna i det tidigare andra stycket upphävs eftersom revisionsinstitutet inte längre kopplas till avslutat beskattningsår.

Föreskrifterna om den personkrets hos vilken taxeringsrevision får genomföras flyttas från första till *tredje stycket*. Ändringen innebär inte någon förändring i sak.

9 §

Paragrafen har bl.a. ändrats i redaktionellt hänseende. I det *första stycket* anges tillsammans med föreskrifterna i det nya *andra stycket* vad ett beslut om taxeringsrevision skall innehålla. Föreskrifter om när beslutet skall överlämnas till den reviderade har flyttats till det nya *fjärde stycket*. När det gäller tredjemansrevisioner får skattemyndigheten, enligt det nya *andra stycket*, om det finns särskilda skäl utesluta uppgift om vem eller vilken rättshandling granskningen avser (se avsnitt 27.3.1).

Det tidigare *andra stycket* utgör ett nytt *tredje stycke*.

Den reviderade skall enligt *fjärde stycket* underrättas om beslutet innan revisionen verkställs. Enligt *andra mening* kan den reviderade underrättas i samband med att revisionen verkställs om det är av betydelse att vidta sådana åtgärder som avses i 11 § *andra stycket* och kontrollen annars kan mista sin betydelse. Skattemyndigheten kan således i vissa fall, om det är av betydelse för revisionen, besluta att underrättelse skall ske först i samband med verkställighet, även om huvudregeln fortfarande är att underrättelse skall ske i förväg.

11 §

Genom ändringen i *andra stycket* får revisorn ta prov på varor och prova kassaapparat, särskild räknarapparat, mätapparat och annan teknisk utrustning (jfr avsnitt 27.3.5).

12 a §

I det nya *andra stycket* har intagits bestämmelser om återlämnande av handlingar då den reviderade är försatt i konkurs. Efter avslutad revision skall handlingarna normalt återlämnas till den reviderade. Om denne försatts i konkurs under revisionens gång, skall handlingarna i stället överlämnas till konkursförvaltaren. Skattemyndigheten skall underrätta den reviderade om överlämnandet (jfr avsnitt 27.3.4).

5 kap.

1 §

Paragrafen har ändrats så att den även skall omfatta uppgifter som getts in med hjälp av automatisk databehandling. Paragrafen har utformats i enlighet med Skattebetalningsutredningens förslag, se kommentaren till 15 kap. 1 § skattebetalningslagen.

2, 4 och 5 §§

Se kommentaren till 5 kap. 1 §.

Prop. 1996/97:100

6 och 7 §§

Föreskrifterna om särskild avgift har språkligt ändrats i enlighet med utformningen av motsvarande bestämmelser i 15 kap. skattebetalningslagen.

13 §

Ändringen i har sin grund i skattekontosystemets uppbyggnad och den nya definitionen av slutlig skatt. Det som i dag kallas tillkommande skatt innefattas i det nya systemet terminologiskt i beteckningen slutlig skatt. Vidare ingår inte längre skattetillägg och förseningsavgift i den slutliga skatten, jfr 11 kap. 9 och 10 §§ skattebetalningslagen.

30.13 Förslaget till lag om ändring i lagen (1990:325) om självdeklaration och kontrolluppgifter

1 kap.

2 §

Ändringarna föranleds av att föreskrifterna i uppbördslagen ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen.

2 kap.

2 §

Första stycket har ändrats så att deklARATIONER, efter medgivande från Riksskatteverket eller skattemyndighet som verket bestämmer, också kan lämnas i form av ett elektroniskt dokument. Se vidare kommentaren till 10 kap. 26 § skattebetalningslagen.

I ett nytt *andra stycke* anges vad som avses med ett elektroniskt dokument. Definitionen har utformats i enlighet med Lagrådets förslag.

8 §

Ändringen föranleds av att föreskrifterna i uppbördslagen ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen.

Paragrafen föreslås ändrad även i prop. 1996/97:117 Ny förmögenhetslagstiftning.

13 och 16 §§

Paragraferna har ändrats, eftersom mervärdesskattelagens bestämmelser flyttats till skattebetalningslagen.

19 §

Av paragrafens första stycke framgår att de uppgifter som skall lämnas om näringsverksamhet (SRU-uppgifter) skall lämnas i självdeklarationen. I 2 kap. 2 § stadgas att en deklARATION skall lämnas på blankett enligt fastställt formulär eller, efter särskilt medgivande i form av ett elektroniskt dokument. Någon särskild reglering av på vilket sätt uppgifter om näringsverksamhet skall lämnas kan därför inte anses nödvändig. De

SRU-uppgifter som i dag lämnas med hjälp av automatisk databehandling skall i fortsättningen kunna lämnas i form av ett elektroniskt dokument. Med hänsyn till det angivna har de nuvarande bestämmelserna i *sjunde stycket* slopats.

Kravet på att SRU-uppgifter i framtiden skall ges in i ett elektroniskt dokument innebär att det inte som i dag kommer att vara möjligt att lämna in uppgifterna med hjälp av automatisk databehandling i en upptagning som inte uppfyller kraven för att den skall anses vara ett elektroniskt dokument. Det skall dock vara möjligt för regeringen att föreskriva att SRU-uppgifter under en övergångstid skall få lämnas med hjälp av automatisk databehandling utan att kraven som ställs för att upptagningen skall anses utgöra ett elektroniskt dokument är uppfyllda. Detta för att det uppgiftslämnande som i dag sker skall kunna anpassas till det nya systemet.

3 kap.

4 §

Ändringen motiveras av att skyldigheten att i kontrolluppgift redovisa hur stor del av skatteavdraget som avser allmänna egenavgifter slopats. Syftet med ändringen är att förenkla arbetsgivarnas redovisning, jfr 5 kap. 13 § skattebetalningslagen.

7 och 9 §§

Ändringarna föranleds av att föreskrifterna i uppbördslagen ersätts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen.

50 a §

I *första stycket* har tagits in en bestämmelse om att föreläggande får avse även rättshandling som företagits under innevarande kalenderår.

Det gamla *andra stycket* har tagits bort eftersom bestämmelser om tredjemansrevision återinförts (se avsnitt 27.3.1).

57, 58 och 60 §§

Ändringarna föranleds av att regleringen i 53 § 1 mom. uppbördslagen om förutsättningarna att få särskilt redovisningsnummer inte har fått någon motsvarighet i skattebetalningslagen. Möjligheterna för skattemyndigheten att när det behövs låta de skatt- och avgiftsskyldiga använda särskilda redovisningsnummer kommer emellertid att finnas kvar. I vilka fall den redovisningsformen bör användas blir skattemyndighetens sak att avgöra. Skattemyndigheten får enligt 10 kap. 28 § skattebetalningslagen besluta att viss verksamhet skall redovisas för sig.

30.14 Förslaget till lag om ändring i lagen (1991:586) om särskild inkomstskatt för utomlands bosatta

Enligt 1 kap. 2 § skattebetalningslagen skall bestämmelserna i den lagen

gälla även vid redovisning och betalning av sådan skatt som avses i Prop. 1996/97:100
förevarande lag.

2 §

Ändringarna föränleds av att föreskrifterna i uppbördslagen ersatts av nya föreskrifter i skattebetalningslagen.

9 §

Ändringen i *andra stycket* föränleds av att föreskrifterna i uppbördslagen ersatts av nya föreskrifter i skattebetalningslagen.

Fjärde stycket har utgått med anledning av att arbetsgivarnas medverkan vid redovisning och betalning av kvarstående skatt slopats.

10 §

Se kommentarerna till 9 §.

11 §

Paragrafen har utgått med anledning av att arbetsgivarnas medverkan vid redovisning och betalning av kvarstående skatt slopats.

12 §

Se kommentarerna till 2 §.

14 §

Ändringen i *första stycket* motiveras av att termen uppbörd utmönstrats.

I fråga om ändringarna i *andra stycket*, se kommentarerna till 2 §.

15 §

Ändringarna i *första stycket* föränleds av att de särskilda bestämmelserna om inbetalning av avdragen skatt i förevarande lag liksom de allmänna bestämmelserna i uppbördslagen ersatts av motsvarande bestämmelser i skattebetalningslagen.

Andra stycket har upphävts med anledning av att arbetsgivarnas medverkan vid redovisning och betalning av kvarstående skatt slopats.

19 §

Paragrafen har utgått och ersatts av bestämmelser i skattebetalningslagen.

20 §

Se kommentarerna till 2 §.

30.15 Förslaget till lag om ändring i lagen (1996:1340) om ändring i lagen (1991:586) om särskild inkomstskatt för utomlands bosatta

21 §

Genom hänvisningen till skattebetalningslagen blir den lagens bestämmelser tillämpliga i fråga om överflyttning av ärenden och uppgifter. Prop. 1996/97:100

Föreskrifterna i 1 kap. 2 § skattebetalningslagen om att den lagen gäller vid redovisning och betalning av särskild inkomstskatt innebär att bestämmelserna i övrigt i förevarande paragraf kan utgå.

I förhållande till lagrådsremissen har en annan författningsteknisk lösning valts. I stället för att ändra 21 § i såväl grundförfattningen som i denna ändringsförfattning, görs ändring enbart här med särskild tidpunkt för ikraftträdandet av 21 §. Denna lösning innebär inte någon ändring i sak i förhållande till det till Lagrådet remitterade förslaget.

30.16 Förslaget till lag om ändring i lagen (1991:591) om särskild inkomstskatt för utomlands bosatta artister m.fl.

2 §

Ändringarna föranleds av att föreskrifterna i uppbördslagen ersatts av nya föreskrifter i skattebetalningslagen.

12 §

Ändringen i *andra stycket* föranleds av att föreskrifterna i uppbördslagen ersatts av nya föreskrifter i skattebetalningslagen.

Fjärde stycket har utgått med anledning av att arbetsgivarnas medverkan vid redovisning och betalning av kvarstående skatt slopats.

13 §

Paragrafen har utgått med anledning av att arbetsgivarnas medverkan vid redovisning och betalning av kvarstående skatt slopats.

14 §

I förhållande till lagrådsremissens förslag har en redaktionell ändring gjorts i första stycket.

Enligt 16 kap. 3 § skattebetalningslagen skall en skatteinbetalning för att ha gjorts i rätt tid vara bokförd på skattemyndighetens konto senast på förfallodagen. Detta skall också gälla för betalningar av särskild inkomstskatt för utomlands bosatta artister m.fl. En motsvarande bestämmelse har därför tagits in i *första stycket* i förevarande paragraf. Vidare har redovisningstidpunkterna och förfallodagarna i förevarande lag anpassats till de nya redovisnings- och betalningstidpunkterna enligt skattebetalningslagen.

Sista stycket har utgått med anledning av att arbetsgivarnas medverkan vid redovisning och betalning av kvarstående skatt slopats.

19 §

Ändringen föranleds av att termen uppbördsår utmönstrats.

20 §

Ändringarna föranleds av att föreskrifterna i uppbördslagen ersatts av motsvarande föreskrifter i skattebetalningslagen.

30.17 Förslaget till lag om ändring i lagen (1996:1341) om ändring i lagen (1991:591) om särskild inkomstskatt för utomlands bosatta artister m.fl. Prop. 1996/97:100

23 §

Ändringarna föranleds dels av att föreskrifterna i uppbördslagen ersatts av motsvarande föreskrifter i skattebetalningslagen, dels av att beteckningen uppbördsdeklaration i det nya systemet ersatts av en redovisningshandling kallad skattedeklaration.

I förhållande till lagrådsremissen har en annan författningsteknisk lösning valts. I stället för att ändra 23 § i såväl grundförfattningen som i denna ändringsförfattning, görs ändring enbart här med särskild tidpunkt för ikraftträdandet av 23 §. Denna lösning innebär inte någon ändring i sak i förhållande till det till Lagrådet remitterade förslaget.

30.18 Förslaget till lag om ändring i lagen (1993:891) om indrivning av statliga fordringar m.m.

2 §

Ändringarna föranleds av att bestämmelserna i uppbördslagen, lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare och i aktuella hänseenden mervärdesskattelagen ersatts av föreskrifter i skattebetalningslagen. Detsamma gäller beträffande lagen (1991:586) om särskild inkomstskatt för utomlands bosatta.

19 §

I den nya paragrafen regleras den ordning i vilken betalningar skall räknas av mot befintliga fordringar.

Enligt *första stycket* skall betalningar av skulder som är föremål för indrivning som huvudregel hänföras till den äldsta skulden först och därefter till övriga skulder i åldersordning, jfr 7 kap. 16 § andra stycket utskökningsbalken.

Som anges i *andra stycket* är avräkningsordningen i första stycket inte ovillkorlig. Om det exempelvis finns flera gäldenärer, dvs. en huvudgäldenär (huvudbetalare) och en eller flera sidogäldenärer (sidobetalare), förekommer det att den som betalar begär att betalningen skall avse den skuld som omfattas av solidarisk betalningsskyldighet. Det är då rimligt att avräkning först sker från den skulden, jfr 16 kap. 11 § skattebetalningslagen. Ett annat undantagsfall aktualiseras när det är fråga om utlandshandräckning. Betalningar som flyter in vid indrivning i en annan stat skall hänföras till det handräckningsärende som föranlett indrivningsåtgärderna. Detta gäller såväl när medel redovisas av en utländsk verkställande myndighet som när gäldenären själv gör en betalning medan handräckningsförfarandet pågår.

Enbart det förhållandet att den enskilde begär att ett belopp skall tillgodoräknas för betalning av en viss skuld är däremot inte tillräckligt för att avvika från avräkningsordningen i första stycket. Prop. 1996/97:100

30.19 Förslaget till lag om ändring i lagen (1996:1346) om ändring i lagen (1993:891) om indrivning av statliga fordringar m.m.

2 §

Ändringen är en följdändring till den ändring som gjorts i samma paragraf i vårt förslag till lag om ändring i lagen om indrivning av statliga fordringar m.m.

30.20 Förslaget till lag om ändring i mervärdesskattelagen (1994:200)

1 kap.

7 §

Ändringen föränleds av att 14 kap. upphör att gälla.

6 kap.

2 §

Paragrafens andra mening ersätts av 23 kap. 3 § SBL. Paragrafen kompletteras med en hänvisning dit.

7 kap.

4 §

Ändringen föränleds av att 5 § USAL ersätts av 9 kap. 2 § SBL.

9 kap.

3 och 4 §§

Ändringen föränleds av att bestämmelserna om inbetalning av mervärdesskatt har flyttats från mervärdesskattelagen till skattebetalningslagen. Förutsättningarna för att fastighetsägaren skall få göra avdrag är dels att den tidigare ägaren redovisat den återförda ingående mervärdesskatten i en skattedeklaration, dels att han har betalat in skatt enligt bestämmelserna i skattebetalningslagen med motsvarande belopp samt att det inbetalda beloppet inte skall räknas av enligt bestämmelserna i 16 kap. 10 § SBL.

Enligt utredningens förslag skulle inbetalningen ha gjorts "i samband med eller efter" redovisningen. Tidsfristen har i regeringens förslag begränsats i förhållande till utredningens förslag eftersom det är alltför långtgående och kan medföra kontrollproblem. Enligt regeringens förslag skall inbetalningen ha gjorts i samband med redovisningen, dock senast före ingången av andra månaden efter den då redovisningen gjordes. Den

föreslagna tidfristen torde ändå vara förmånlig för den skattskyldige. Tidsfristen måste ses mot bakgrund av att även om den skattskyldige skall betala t.ex. arbetsgivaravgifter och skatteavdrag under samma period så hänförs hela inbetalningen till den återförda mervärdesskatten. Ett alternativ till denna metod skulle kunna vara att likafördelningsmetoden tillämpades även i dessa fall så att alla gjorda inbetalningar fördelades mellan redovisade och debiterade skatter, inklusive redovisad återföring. Denna metod skulle dock medföra svårigheter för såväl de skattskyldiga som myndigheterna eftersom beräkningen av hur stor del av återföringen som inbetalats påverkas varje gång någon redovisning eller betalning förs upp på skattekontot.

I förhållande till utredningens förslag har i 4 § lagts till att det intyg som styrker köparens avdragsrätt också skall innehålla uppgift om att beloppet betalats in till staten i enlighet med bestämmelserna i 3 §.

9 a kap.

11 §

Ändringen föranleds av att reglerna om redovisningsperiod flyttas över till 10 kap. SBL.

11 kap.

5 §

Ändringen föranleds av att 14 kap. 24 § upphör att gälla.

6 §

Rubriken närmast efter 6 § avser den tidigare gällande 7 §. Av förbiseende upphävdes dock inte rubriken i samband med att 7 § upphävdes den 1 november 1995 (SFS 1995:700).

12 kap.

1 §

Ändringen i *första stycket* föranleds av att bestämmelserna om beskattningsbeslut har flyttats till skattebetalningslagen (se 11 kap. SBL). I stycket har också gjorts en redaktionell ändring med hänsyn till att nuvarande tredje och fjärde styckena har slopats. De förs över till 2 kap. 7 och 8 §§ SBL.

Vissa beslut rörande mervärdesskatt skall fortfarande fattas med stöd av mervärdesskattelagen. Det gäller beslut att viss transaktion skall anses som ett gemenskapsinternt förvärv trots att viss beloppsgräns underskrids (2 a kap. 4 § ML), beslut om återbetalning i vissa fall av mervärdesskatt avseende diplomaters bilar (3 kap. 26 b § ML), beslut om återbetalning av mervärdesskatt till utländska företagare, ambassader, hjälporganisationer m.fl. (10 kap. 1)8 §§ ML), beslut om redovisningsmetod (13 kap. 8 § ML), beslut om återbetalning av felaktigt utbetald mervärdesskatt till utländska företagare (19 kap. 7 § ML) samt beslut om rätten att utelämna den skattskyldiges registreringsnummer i avräkningsnota (11 kap. 6 § ML).

Även ändringen i *andra stycket* föranleds av att bestämmelserna om

beskattningsbeslut har flyttats till skattebetalningslagen.

Prop. 1996/97:100

1 a §

Ändringen föränleds av att bestämmelserna om beskattningsbeslut har flyttats till skattebetalningslagen (se 11 kap. SBL).

2 §

Ändringen i *andra stycket* föränleds av att nuvarande bestämmelser i 14 kap. 28 § ML har flyttats till 10 kap. 31 § SBL.

3 §

Paragrafen har slopats, eftersom någon dröjsmålsavgift inte skall finnas i det nya systemet för redovisning och betalning av mervärdesskatt och bestämmelserna om ränta och skattetillägg har flyttats till skattebetalningslagen. Paragrafen ersätts av 1 kap. 1 § 6 och 7 SBL.

13 kap.

1 §

Ändringen föränleds av att bestämmelserna i 1 a)5, 29 och 30 §§ och bestämmelserna om redovisning i deklaration m.m. har flyttats till skattebetalningslagen. På inrådan av Lagrådet har de i lagrådsremissen föreslagna två styckena sammanförts till ett.

1 a §

Första stycket första meningen ersätts av 10 kap. 9 § 3-5, 17 § första stycket 5 samt 31 § andra stycket andra meningen SBL.

Första stycket andra meningen och *andra stycket* ersätts av 10 kap. 30 § SBL.

2 §

Paragrafen ersätts av 10 kap. 28 § SBL.

3 §

Första meningen slopas. Utredningen föreslog att den skulle ersättas med 10 kap. 14 § SBL. På Lagrådets inrådan slopades dock regeln helt. Se författningskommentaren närmast ovanför kommentaren till 10 kap. 14 § SBL. Upplysningen i *andra meningen* avser bestämmelser som flyttats till skattebetalningslagen och har därför slopats.

4 §

Av den redovisningshandling (skattedeklaration) som skall lämnas enligt bestämmelserna i skattebetalningslagen skall framgå bl.a. vilken redovisningsperiod som redovisningen avser, se 10 kap. 17 § SBL. Förevarande paragraf har därför slopats.

5 §

Paragrafen ersätts av 10 kap. 37 § SBL.

29 §

Paragrafen ersätts av 10 kap. 17 § första stycket 5 och andra stycket SBL.

30 §

Paragrafen ersätts av 10 kap. 33 § SBL.

14 kap.

1 §

Paragrafen ersätts av 3 kap. 1 § SBL.

2 §

Första stycket ersätts av 3 kap. 2 § SBL.

Andra stycket har slopats. Anmälan bör normalt göras vid samma tillfälle som gäller för dem som redovisar mervärdesskatten i skattedeklaration, dvs. i regel innan verksamheten påbörjas eller övertas (jfr nuvarande 14 kap. 21 § ML). Detta följer av 3 kap. 2 § tredje stycket SBL. Av den paragrafen följer också att vissa skattskyldiga dock fortfarande skall anses ha fullgjort sin anmälningsskyldighet genom lämnandet av självdeklarationen.

3 §

Paragrafen ersätts av 10 kap. 9 § 3)5, 11 § och 31 § första stycket SBL.

4 §

Paragrafen ersätts av bestämmelser i 10 kap. 25 §, 26 § och 32 § andra stycket SBL.

Föreskrifterna att deklaration skall lämnas "på heder och samvete" har slopats. Det innebär emellertid inte att kraven på uppgifternas riktighet förändrats i något avseende.

5 §

Föreskrifterna i *första meningen* ersätts av 10 kap. 13 § första stycket SBL.

Andra meningen ersätts av 10 kap. 32 § första stycket första meningen SBL.

6 §

Paragrafen ersätts av 10 kap. 28 § SBL. Jfr kommentaren till den paragrafen.

7 §

Paragrafen slopas, jfr 10 kap. 13 och 37 §§ SBL.

8 §

Första stycket ersätts av 10 kap. 14 § SBL.

Andra stycket ersätts av 10 kap. 15 § SBL.

Regeln i *tredje stycket* om kortperiodiska bokslut slopas, se kommentaren till 10 kap. 14 § SBL.

11 §

Paragrafen ersätts av 10 kap. 25 § SBL. Av 2 kap. SBL framgår till vilken myndighet handlingarna skall lämnas.

12 §

Första stycket ersätts av 10 kap. 18 och 19 §§.

Andra stycket ersätts av 10 kap. 32 § första stycket andra meningen SBL.

13 §

Paragrafen slopas. En regel om förlängning av redovisningstiden i vissa fall finns i 10 kap. 18 § SBL.

14 §

Paragrafen ersätts av 10 kap. 24 § SBL, jfr 17 kap. 1 § SBL.

15 §

Paragrafen slopas. Av 10 kap. 18 och 19 §§ SBL framgår att en skattedeclaration skall ha kommit in till skattemyndigheten ett visst datum. Frågan om när en inbetalning skall anses vara gjord regleras i 16 kap. 3 § SBL.

16 §

Paragrafen ersätts av 10 kap. 27 § och 32 § tredje stycket samt 23 kap. 2 § SBL.

17 §

Paragrafen ersätts av 14 kap. 2 § SBL.

18 §

Paragrafen ersätts av 23 kap. 5 § SBL.

19 §

Paragrafen ersätts av 3 kap. 2 § första stycket SBL.

20 §

Föreskrifterna i *första meningen* slopas. Motsvarande bestämmelser bör meddelas av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer, jfr kommentaren till 3 kap. 2 § SBL.

Andra meningen ersätts av 3 kap. 2 § andra stycket SBL.

21 §

Paragrafen ersätts av 3 kap. 2 § tredje stycket SBL.

22 §

Paragrafen ersätts av 3 kap. 3 § SBL.

23 §

Paragrafen slopas. Föreskrifter om beslut rörande skattskyldig har tagits

in i 2 kap. SBL och om registrering i 3 kap. samma lag. Bestämmelser om registreringens bevis behöver inte ha lagform, jfr kommentaren till 3 kap. 2 § SBL. Prop. 1996/97:100

24 och 25 §§

Paragraferna slopas. Nödvändiga föreskrifter bör meddelas av regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer. Jfr kommentaren till 3 kap. 2 § SBL.

26 och 27 §§

Paragraferna ersätts av regleringen i 3 kap. 4 § och 23 kap. 2 § SBL.

28 §

Paragrafen ersätts av 10 kap. 31 § andra stycket SBL.

29 §

Paragrafen ersätts av 10 kap. 28 § SBL.

30 §

Paragrafen ersätts av 10 kap. 16 § SBL.

30 a §

Paragrafen ersätts av 10 kap. 34 § SBL.

30 b §

Paragrafen ersätts av 10 kap. 35 § SBL.

30 c §

Paragrafen ersätts av 10 kap. 36 § SBL.

30 d §

Första stycket ersätts av 15 kap. 6 § första stycket SBL.

Andra stycket ersätts av 15 kap. 7 § SBL.

15 kap.

1 §

Paragrafen ersätts av 11 kap. 1 § SBL.

2 §

Första stycket ersätts av 11 kap. 16 § SBL.

Andra stycket ersätts av 11 kap. 18 § SBL.

3 §

Första stycket ersätts av 21 kap. 1 § första stycket SBL.

Andra stycket ersätts av 21 kap. 1 § tredje stycket SBL.

Tredje stycket ersätts av 21 kap. 3 § första stycket SBL.

4 §

Paragrafen ersätts av 21 kap. 4 § SBL.

5 §

Paragrafen ersätts av 2 kap. 6 § första och andra styckena SBL.

6 §

Paragrafen ersätts av 21 kap. 6 § SBL.

7 §

Paragrafen ersätts av 21 kap. 3 § andra stycket SBL.

8 §

Paragrafen ersätts av 21 kap. 8 § SBL.

9 och 10 §§

Paragraferna ersätts av 21 kap. 9 och 10 §§ SBL.

11 §

Första stycket ersätts av 21 kap. 11 § SBL.

Andra stycket ersätts av 21 kap. 12 § SBL.

12 §

Paragrafen ersätts av 21 kap. 13 § första och andra styckena SBL.

13 §

Paragrafen ersätts av 21 kap. 14 § SBL.

14 §

Första stycket ersätts av 21 kap. 15 § första stycket SBL.

Andra stycket ersätts av 21 kap. 16 § SBL.

15 §

Paragrafen ersätts av 21 kap. 17 § SBL.

16 §

Första och andra styckena av paragrafen ersätts av 21 kap. 18 § SBL.

Tredje stycket ersätts av 21 kap. 19 § första stycket SBL.

17 §

Paragrafen ersätts av 21 kap. 19 § andra stycket SBL.

18 §

Paragrafen ersätts av 21 kap. 20 § SBL.

19 §

Paragrafen ersätts av 11 kap. 20 § SBL. Utredningen föreslog att paragrafen skulle slopas, eftersom den ansåg det självklart att skattemyndigheten skulle göra de ändringar i skattedebiteringen som följer av ett beslut av en förvaltningsdomstol. Detta skulle inte behöva regleras i lag. Regeringen anser dock att bestämmelsen bör finnas kvar, men överföras till skattebetalningslagen.

20 §

Föreskrifterna i *första och andra meningarna* ersätts av 11 kap. 2 § första stycket SBL.

Tredje mening ersätts av 11 kap. 19 § andra stycket SBL.

21 §

Paragrafen ersätts av 11 kap. 2 § andra stycket SBL.

16 kap.

1 §

Paragrafen ersätts av 16 kap. 4 § samt 17 kap. 1 § SBL.

2 §

Första stycket första mening ersätts av 16 kap. 6 § SBL. *Andra mening* ersätts av 1 kap. 4 § andra stycket 2 SBL.

Andra stycket ersätts av 17 kap. 7 § SBL.

3 §

Paragrafen ersätts av 16 kap. 2 och 3 §§ SBL.

4 §

Paragrafen slopas. Genom redovisning i skattedeklaration enligt 10 kap. SBL och de ytterligare föreskrifter som meddelas av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer kommer samma skattesubjekt att även fortsättningsvis kunna göra motsvarande kvittning.

Föreskrifter om återbetalning av skatt har tagits in i 18 kap. SBL.

5 §

Första stycket ersätts av 17 kap. 7 § SBL.

Andra stycket ersätts av 17 kap. 11 § SBL.

6 §

Paragrafen ersätts av 17 kap. 2 och 3 §§ SBL.

7 §

Paragrafen ersätts av reglerna om kostnadsränta i 19 kap. 8 och 11 §§ SBL.

8 och 9 §§

Paragraferna ersätts av de nya bestämmelserna om återbetalning av skatt i 18 kap. SBL.

10 §

Paragrafen ersätts av 18 kap. 8 och 9 §§ SBL.

11 §

Paragrafen slopas, jfr den föreslagna 22 kap. 1 § ML.

12 §

Paragrafen ersätts av reglerna om kostnadsränta i 19 kap. 7 § SBL.

13 §

Paragrafen ersätts av reglerna om kostnadsränta i 19 kap. 6 § SBL.

14 §

Paragrafen slopas. Nya bestämmelser om befrielse från ränta finns i 19 kap. 11 § SBL.

15 §

Paragrafen ersätts av reglerna om intäktsränta i 19 kap. 12)14 §§ SBL.

16 §

Första stycket ersätts av 20 kap. 1 § SBL.

Andra stycket ersätts av 20 kap. 4 § SBL.

Tredje stycket ersätts av 23 kap. 7 § SBL.

Fjärde stycket ersätts av 20 kap. 7 § SBL.

17 §

Första och andra styckena ersätts av 12 kap. 6 § SBL.

Tredje stycket ersätts av 12 kap. 7 § SBL.

Fjärde stycket ersätts av 12 kap. 12 § första stycket SBL.

Femte stycket ersätts av 12 kap. 13 § andra stycket SBL.

18 §

Paragrafen ersätts av 1 kap. 4 § andra stycket 1 och 12 kap. 13 § första stycket SBL.

17 kap.

1 §

Föreskrifterna i *första stycket* ersätts av 14 kap. 8 § andra stycket SBL.

Andra stycket ersätts av 23 kap. 9 § SBL.

2 §

Föreskrifterna i *första stycket* ersätts av 14 kap. 3 § SBL.

Föreskrifterna i *andra stycket* ersätts av 23 kap. 2 § SBL.

3 §

Paragrafen ersätts av 14 kap. 5 § SBL.

4 §

Paragrafen ersätts av 14 kap. 6 § SBL.

5 §

Föreskrifterna i *första stycket* ersätts av 14 kap. 4 § SBL.

Andra stycket ersätts av 14 kap. 5 § SBL.

Tredje stycket ersätts av 14 kap. 8 § första stycket SBL.

6 §

Föreskrifterna i *första stycket* ersätts av 23 kap. 2 § SBL.

Föreskrifterna i *andra stycket* slopas, jfr kommentaren till 14 kap. 4 § SBL.

7 §

Paragrafen ersätts av 14 kap. 7 § SBL.

18 kap.

1 §

Paragrafen ersätts av 15 kap. 1 § första och andra styckena samt tredje stycket 2 SBL.

2 §

Paragrafen ersätts av 15 kap. 2 § SBL.

3 §

Paragrafen ersätts av 15 kap. 3 § SBL.

4 §

Paragrafen ersätts av 15 kap. 5 § första stycket SBL.

5 §

Paragrafen ersätts av 15 kap. 4 § 1)3 SBL.

6 §

Paragrafen ersätts av 15 kap. 7 § SBL.

7 §

Föreskrifterna i *första stycket* ersätts av 15 kap. 9 § SBL.

Föreskrifterna i *andra stycket* ersätts av 21 kap. 7 § och 22 kap. 5 § SBL.

8 §

Föreskrifterna i *första stycket* ersätts av 15 kap. 8 § SBL.

Föreskrifterna i *andra stycket* ersätts av 15 kap. 10 § SBL.

9 §

Paragrafen ersätts av 15 kap. 7 § andra stycket SBL.

10 §

Paragrafen ersätts av 15 kap. 11 § SBL.

11 §

Paragrafen ersätts av 15 kap. 4 § 4 SBL.

12 §

Paragrafen ersätts av 21 kap. 13 § tredje stycket SBL.

13 §

Paragrafen ersätts av 15 kap. 12 § SBL.

19 kap.

12 §

Ändringen föranleds av att bestämmelserna om hur mervärdesskatt skall redovisas har tagits in i skattebetalningslagen. I förhållande till utredningens förslag görs även en hänvisning till 10 kap. 31 § första stycket SBL för att täcka in de fall där skattedeklaration inte skall lämnas, utan mervärdesskatten redovisas i självdeklarationen.

13 §

Ändringarna föranleds av att bestämmelserna om när skattedeklaration resp. självdeklaration skall användas har tagits in i skattebetalningslagen.

14 §

Eftersom bestämmelserna om restitutionsränta har tagits bort och ersatts av en intäktsränta som beräknas på saldot på skattekontot, behövs inte undantaget i *andra stycket*. Som reglerna nu har utformats kan det aldrig bli aktuellt med någon ränteberäkning i dessa fall.

20 kap.

1 §

I *första stycket* anges att överklaganden av beslut enligt denna lag skall följa bestämmelserna om överklagande i skattebetalningslagen. Regeln har flyttats hit från 3 § i utredningens förslag.

Andra stycket har ändrats så att det nu framgår att alla beslut som rör återbetalning enligt 10 kap. 1)8 §§, dvs. även avvisningsbeslut, skall överklagas hos Länsrätten i Dalarnas län. Detta kommer även att gälla de ärenden och mål som vid ikraftträdandet redan har anhängiggjorts hos Skattemyndigheten i Dalarnas län och Länsrätten i Dalarnas län eller Riksskatteverket.

Ett överklagande enligt *andra stycket* skall ha kommit in inom två månader från den dag klaganden fick del av beslutet. Denna regel har flyttats till *andra stycket* från 3 § i utredningens förslag. Bestämmelsen ersätter 4 § tredje stycket som upphävs.

2 §

Paragrafen slopas. Utredningen föreslog att 2 § skulle stå kvar, innebärande att andra beslut av en skattemyndighet enligt mervärdesskattelagen än dem som överklagas enligt 1 § skulle överklagas hos Riksskatteverket. Den övervägande delen beslut som tidigare fattades med stöd av mervärdesskattelagen kommer nu att fattas med stöd av skattebetalningslagen och därmed överklagas hos allmän förvaltningsdomstol. De fåtal kvarvarande typer av beslut som även fortsättningsvis kommer att fattas med stöd av mervärdesskattelagen, och därmed skulle komma att överklagas hos Riksskatteverket, är mycket sällan förekommande. Enhetlighet uppnås om samtliga beslut av

skattemyndigheten rörande mervärdesskatt överklagas hos allmän förvaltningsdomstol. I lagrådsremissen slopades därför regeln. Det kommer därmed inte att finnas några beslut rörande mervärdesskatt som överklagas hos Riksskatteverket.

I lagrådsremissen togs i paragrafen i stället in den hänvisning till 22 kap. SBL som utredningen föreslagit skulle stå i 1 § första stycket första meningen. Paragrafen gav en upplysning om var överklaganderegler avseende beslut enligt skattebetalningslagen rörande bl.a. mervärdesskatt återfinns. Utredningens förslag till andra mening i 1 § slopades eftersom den inte längre behövdes. Det följer av 22 kap. 1 § SBL och hänvisningen i 20 kap. 1 § ML att besluten är överklagbara av den skattskyldige och Riksskatteverket.

Lagrådet anser att upplysningen i 2 § i lagrådsremissen om att det i skattebetalningslagen finns bestämmelser om överklagande av skattemyndighetens beslut enligt den lagen förefaller onödig och bör kunna utgå. Paragrafen har därför i propositionen slopats helt.

3 §

Paragrafen slopas. Bestämmelserna om vite och skatterevision i mervärdesskattelagen har ersatts av motsvarande bestämmelser i 23 kap. 2 § resp. 14 kap. 7 § SBL. I den lagen finns också bestämmelser om att förläggande av vite och beslut om skatterevision inte får överklagas (se 22 kap. 2 § SBL). Bestämmelserna rörande detta i den nu aktuella paragrafen har därför slopats.

Utredningens förslag till 3 § innehållande huvudregeln om att överklagandebestämmelserna i skattebetalningslagen även gäller vid överklagande av beslut enligt mervärdesskattelagen har flyttats till 1 § första stycket.

Undantaget från huvudregeln innebärande att vissa beslut skall ha kommit in inom två månader från den dag klaganden fick del av beslutet, föreslog utredningen skulle stå i 3 § första punkten. Reglen har i stället införts i 1 § andra stycket.

I förhållande till utredningens förslag har punkt 2 slopats. Detta är en följd av att 2 § slopas.

4 §

Första och andra styckena av paragrafen ersätts av 22 kap. 3 § SBL.

Bestämmelsen i *tredje stycket* har flyttats till 20 kap. 1 § andra stycket ML.

5)7 §§

Paragraferna ersätts av 22 kap. 6 § SBL vilken hänvisar till motsvarande bestämmelser i taxeringslagen.

8 §

Föreskrifterna i *första och andra styckena* ersätts av 22 kap. 7 § SBL.

Föreskrifterna i *tredje stycket* ersätts av 22 kap. 8 § SBL.

9 §

Föreskrifterna i *första stycket* ersätts av 22 kap. 13 § SBL.

Föreskrifterna i *andra stycket* ersätts av 22 kap. 11 § 5 SBL.

22 kap.

1 §

Det nuvarande innehållet i paragrafen utgår. Bestämmelser av det slaget hör hemma i förordningen (1990:1293) med instruktion för skatteförvaltningen.

I paragrafen anges i stället att bestämmelser om betalning och återbetalning av mervärdesskatt och förfarandet i övrigt finns i skattebetalningslagen. Bestämmelserna i den lagen skall alltså gälla i fråga om beräkning, debitering, redovisning och betalning av mervärdesskatt, jfr 1 kap. 1 § SBL.

2 §

Utredningen föreslog att paragrafen skulle ersättas av 23 kap. 1 § SBL. Bestämmelsen bör dock finnas även i mervärdesskattelagen, eftersom reglerna om återbetalning av mervärdesskatt till utländska företagare, utländska beskickningar m.m. enligt 10 kap. 1)8 §§ finns kvar.

3 §

Paragrafen slopas, jämför 15 kap. 7 § andra stycket, 18 kap. 7 § första stycket 1 och 20 kap. 1 § SBL.

4 §

Paragrafen ersätts av 12 kap. 9 § SBL.

6 §

Paragrafen ersätts av 23 kap. 4 § SBL.

7 §

Paragrafen ersätts av 23 kap. 6 § SBL.

8 §

Paragrafen ersätts av 23 kap. 2 § första stycket andra meningen samt andra och tredje styckena SBL.

9 §

Paragrafen ersätts av 13 kap. 1 § SBL.

Ikraftträdande

De föreslagna ändringarna avses träda i kraft den 1 november 1997. Detta anges i *punkt 1*.

Äldre bestämmelser skall fortfarande gälla i fråga om redovisningsperioder som gått till ända senast den 31 december 1997. Detsamma gäller för redovisningsperiod som på grund av bestämmelserna i 14 kap. 8 §

tredje stycket förlängts så att perioden slutar under januari 1998. Detta Prop. 1996/97:100
anges i

punkt 2. Lydelsen har i förhållande till lagrådsremissen, på Lagrådets inrådan, formulerats om något.

Vid tillämpningen av bestämmelserna om begränsning av rätten till återbetalning i 16 kap. 9 § skall hänsyn också tas till skyldigheten att betala skatt enligt bestämmelserna i skattebetalningslagen. Detta anges i *punkt 3*, vilken på Lagrådets inrådan har formulerats om.

Den nya bestämmelsen i 20 kap. 1 § andra stycket skall tillämpas även på ärenden och mål avseende tid före ikraftträdandet. Någon särskild ikraftträdandebestämmelse om detta behövs inte.

30.21 Förslaget till lag om ändring i lagen (1994:466) om särskilda tvångsåtgärder i beskattningsförfarandet

5 §

Ändringen i *första stycket*, att en revision får genomföras i verksamhetslokalerna i de delar den inte utan svårighet kan genomföras på annan plats, innebär inte någon ändring i sak. Vidare har ändring skett dels så att sabotagerisken även kan gälla att relevant material förstörs, dels så att sabotagerisken även kan avse det som får provas.

6 och 7 §§

Ändringarna innebär att sabotagerisken även kan gälla att handling förstörs.

10 §

Tillämpningsområdet för granskning utan föregående föreläggande om kontrolluppgift har i och med införandet av tredjemansrevisioner begränsats till att avse personer som kan föreläggas att lämna kontrolluppgift men inte kan revideras. Riskrequisitet har med tanke på att granskning kan ske hos privatpersoner och för att stämma med nivån på sabotagerisk i övrigt enligt tvångsåtgärdslagen skärpts från "kan befaras" till "påtaglig risk". 1995 års tulllag och den föreslagna skattebetalningslagen medför också vissa redaktionella ändringar.

15 §

Första stycket första meningen har ändrats på så sätt att granskningsledaren kan fatta ett interimistiskt beslut om tvångsåtgärd om det finns en särskild risk att handlingar som har betydelse för kontrollen eller det som får inventeras, besiktigas eller provas undanskaffas, förvanskas eller förstörs innan länsrätten kan fatta beslut. Ändringen i övrigt är av redaktionell karaktär.

Ändringen i *andra stycket* motsvarar ändringen i 29 §, se också avsnitt 27. 7.

21 §

Ändringen är redaktionell.

Prop. 1996/97:100

28 §

Ändringen motsvarar förslaget till lag om ändring i 20 § lagen (1978:880) om betalningssäkring för skatter, tullar och avgifter och motiveras närmare i avsnitt 27.6.

29 §

Ändringen i *andra stycket* innebär att länsrätten om rätten ändrar ett beslut om tvångsåtgärd får besluta att omhändertagna handlingar skall återlämnas. Motiveringen för ändringen har utvecklats i avsnitt 27.7.

30 §

Ändringen är redaktionell och föranleds av ändringen i 1 §.

32 §

Paragrafen är ny. Se ändringen i 3 kap. 12 a § TL.

30.22 Förslaget till lag om ändring i lagen (1996:1347) om ändring i lagen (1994:466) om särskilda tvångsåtgärder i beskattningsförfarandet

1 §

Ändringarna är redaktionella och beror främst på förslaget om en ny skattebetalningslag. Även det förhållande att tullagen endast utgör en komplettering till vissa EU-anknutna föreskrifter och inte mer fullständigt reglerar tullområdet medför vissa redaktionella ändringar.

30.23 Förslaget till lag om ändring i tullagen (1994:1550)

30 §

Ändringen föranleds av att föreskrifterna om dröjsmålsavgift i uppbördslagen ersatts av nya bestämmelser i en särskild lag om dröjsmålsavgift.

38 §

Motsvarande ordning införs i fråga om förutsättningarna för betalningsskyldighet för företrädare för skattskyldig som är juridisk person som när det gäller fordringar enligt skattebetalningslagen. Dett a sker genom hänvisning till den lagen. Skälen för den ordning som valts har redovisats i avsnitt 23.3.

69 §

Andra stycket har tagits bort. Se ändringen i 3 kap. 50 a § LSK.

71 §

Paragrafen har ändrats på samma sätt som 3 kap. 9 § TL.

72 §

Andra stycket har ändrats på så sätt att tullmyndighetens befogenhet att vid behov bestämma tid och plats för revisionen har tagits bort. Stycket har i stället utformats på samma sätt som 3 kap. 10 § TL. Revisionen får verkställas hos den reviderade om han medger det. Revision skall ske hos den reviderade om han begär det och revisionen kan göras där utan betydande svårighet. Ändringen har motiverats i avsnitt 27.5.

75 §

Paragrafen har utformats på samma sätt som 3 kap. 12 a § TL.

88 och 92 §§

Paragraferna har ändrats redaktionellt. Jfr 5 kap. 6 och 7 §§ TL. Även i fortsättningen kommer att finnas ett visst utrymme för att beakta omständigheter som är hänförliga till ett tullombud (jfr prop. 1986/87:166 s. 108).

30.24 Förslaget till lag om ändring i kommunalskattelagen (1928:370)

1 och 20 §§

Ändringarna föranleds av att föreskrifterna i uppbördslagen, lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare och i aktuella hänseende mervärdesskattelagen ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen. I 20 § har dessutom hänvisningen till den upphävda lagen (1982:1006) om avdrags- och uppgiftsskyldighet beträffande vissa uppdragsersättningar slopats och hänvisningen till tullagen (1987:1065) ersatts av motsvarande hänvisning till nu gällande tulllag.

41 §

Ändringen i har sin grund i skattekontosystemets uppbyggnad. Det som i dag kallas tillkommande skatt innefattas i det nya systemet terminologiskt i beteckningen slutlig skatt, se avsnitt 6.2.

Anvisningar

till 23 §

punkt 23

Ändringen är föranledd av att det genom skattebetalningslagen inte längre går att avgöra om en viss skatt är betald. Se vidare kommentaren till 9 kap. 3 § mervärdesskattelagen (1994:200).

30.25 Förslaget till lag om ändring i lagen (1996:1331) om ändring i kommunalskattelagen (1928:370) Prop. 1996/97:100

19 §

Ändringarna föranleds av att föreskrifterna i uppbördslagen, lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare och i aktuella hänseenden mervärdesskattelagen ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen. Vidare har bestämmelserna rörande ränta enligt tullagen (1973:670) och lagen (1982:1006) om avdrags- och uppgiftsskyldighet beträffande vissa uppdragsersättningar slopats. Hänvisningen till räntebestämmelserna i tullagen (1987:1065) har ersatts av en hänvisning till nu gällande tullag.

30.26 Förslaget till lag om ändring i lagen (1941:416) om arvsskatt och gåvoskatt

53 §

Ändringarna föranleds av att föreskrifterna om dröjsmålsavgift i uppbördslagen ersatts av nya bestämmelser i en särskild lag om dröjsmålsavgift.

61 §

Den nya lydelsen motiveras av att föreskrifterna i uppbördslagen ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen.

30.27 Förslaget till lag om ändring i lagen (1947:576) om statlig inkomstskatt

3 § 14 mom och 23 §

Ändringarna föranleds) förutom i redaktionellt hänseende) av att föreskrifterna i uppbördslagen ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen.

30.28 Förslaget till lag om ändring i lagen (1951:691) om viss lindring i skattskyldigheten för den som icke tillhör svenska kyrkan

2 och 4 §§

Ändringarna föranleds av att föreskrifterna i uppbördslagen ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen samt att slutskattsedeln i den nya lagen ersatts med ett besked om slutlig skatt.

30.29 Förslaget till lag om ändring i lagen (1951:763) om statlig inkomstskatt på ackumulerad inkomst Prop. 1996/97:100

5 §

Ändringarna föränleds) förutom i redaktionellt hänseende) av att föreskrifterna i uppbördslagen ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen.

30.30 Förslaget till lag om ändring i lagen (1959:551) om beräkning av pensionsgrundande inkomst enligt lagen (1962:381) om allmän försäkring

7 §

Ändringen föränleds av att föreskrifterna i lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen.

30.31 Förslaget till lag om ändring i lagen (1996:1337) om ändring i lagen (1959:551) om beräkning av pensionsgrundande inkomst enligt lagen (1962:381) om allmän försäkring

4 §

Ändringarna föränleds av att föreskrifterna i uppbördslagen och lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen.

30.32 Förslaget till lag om ändring i lagen (1965:269) med särskilda bestämmelser om kommuns och annan menighets utdebitering av skatt, m.m.

4 §

Ändringarna föränleds av att föreskrifterna i uppbördslagen och lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen.

Genom regleringen i skattebetalningslagen och hänvisningen till den lagen innefattas även utgående mervärdesskatt i avräkningen enligt förevarande lag.

30.33 Förslaget till lag om ändring i kupongskattelagen (1970:624)

Prop. 1996/97:100

19 §

Ändringen föranleds av att föreskrifterna om dröjsmålsavgift i uppbördslagen ersatts av nya bestämmelser i en särskild lag om dröjsmålsavgift. Någon ändring i sak är inte avsedd.

27 §

Den nya lydelsen motiveras av att föreskrifterna i uppbördslagen ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen. Dessutom har vissa redaktionella ändringar gjorts.

30.34 Förslaget till lag om ändring i lagen (1971:289) om allmänna förvaltningsdomstolar

18 §

Ändringen i *fjärde stycket punkt 2* föranleds av att mervärdesskattelagen och lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare i aktuella hänseenden ersatts av skattebetalningslagen. Dessutom har en felaktig hänvisning till bevissäkringslagen (1975:1027) för skatte- och avgiftsprocessen rättats (jfr SFS 1994:1914).

Ändringen i *punkt 4* har sin grund i att termen uppbörd utmönstrats. Beteckningen skatteförfattningarna avses omfatta även vad som hittills benämnts uppbördsförfattningarna. I fråga om mål enligt skatteförfattningarna är det dock endast mål rörande preliminär skatt och anstånd som skall handläggas av en lagfaren domare ensam.

30.35 Förslaget till lag om ändring i lagen (1971:1072) om förmånsberättigade skattefordringar m.m.

1 §

Ändringen rörande beteckningen "skatte- eller avgiftstillägg" är av terminologisk art. Den föranleds av att lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare ersatts av skattebetalningslagen och att i den nya lagen den form av särskild avgift som avgiftstillägget utgör kallas skattstillägg.

Betalningar av skatt och socialavgifter enligt skattebetalningslagen omfattas av förevarande lags tillämpningsområde. I det nya skattebetalningssystemet ersätts dröjsmålsavgiften av en kostnadsränta. Även övriga räntor och avgifter enligt uppbördslagen ersätts av skattebetalningslagens räntereglering. Härutöver föreslås en särskild förseningsavgift.

Förmånsrätt följer i dag med ränta på fordran enligt uppbördslagen, jfr dock prop. 1995/96:170 s. 183. Dröjsmålsavgiften omfattas däremot inte av förmånsrätt. Enligt förslag i nämnda proposition skall förmånsrätt inte

följa med ränta på skattefordringar.

Prop. 1996/97:100

Ränteregleringen i skattebetalningslagen skiljer sig till sin karaktär liksom i fråga om nivå från dröjsmålsavgiften. Med hänsyn härtill och av administrativa skäl skall förmånsrätt följa även med ränta på fordran enligt skattebetalningslagen.

3 §

Ändringarna föranleds av att föreskrifterna i uppbördslagen och lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen.

30.36 Förslaget till lag om ändring i studiestödslagen (1973:349)

7 kap.

9 §

Hänvisningen till 3 § 2 mom. under 1 tredje stycket UBL berör den lydelse som ifrågasatt stycke hade före inkomståret 1991, se prop. 1989/90:74 s. 428 och SFS 1990:329.

Lagen (1990:327) om skatteavdrag från sjukpenning m.m. upphörde att gälla fr.o.m. den 1 april 1993 genom SFS 1992:680 och motsvarande bestämmelser infördes samtidigt i uppbördslagen, se prop. 1991/92:112 s. 140.

Skatteavdrag skall nu göras enligt de allmänna bestämmelserna om sådana avdrag i skattebetalningslagen.

Förevarande bestämmelse kan upphävas.

8 kap.

16 §

Ändringen föranleds av att föreskrifterna om dröjsmålsavgift i uppbördslagen ersatts av motsvarande bestämmelser i en särskild lag om dröjsmålsavgift. Jämfört med uppbördslagens regler om sådan avgift sägs i den nya lagen att bestämmelserna i denna gäller endast i de fall det särskilt föreskrivs. Anmärkningen i förevarande paragraf om att dröjsmålsavgift inte tas ut kan därför undvaras.

30.37 Förslaget till lag om ändring i aktiebolagslagen (1975:1385)

10 kap.

10 §

Ändringarna i fjärde stycket föranleds av att föreskrifterna i uppbördslagen, lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare och i aktuella hänseenden mervärdesskattelagen ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen.

Eftersom arbetsgivarnas medverkan vid redovisning och betalning av kvarstående skatt slopats, innefattas i beteckningen skatteavdrag endast avdrag för preliminär skatt.

Prop. 1996/97:100

30.38 Förslaget till lag om ändring i arbetsmiljölagen (1977:1160)

8 kap.

8 §

Ändringen föranleds av att föreskrifterna om dröjsmålsavgift i uppbördslagen ersatts av nya bestämmelser i en särskild lag om dröjsmålsavgift.

30.39 Förslaget till lag om ändring i fastighetstaxeringslagen (1979:1152)

18 kap.

46 §

Ändringen föranleds av att föreskrifterna i uppbördslagen ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen. Dessutom har en redaktionell ändring gjorts.

30.40 Förslaget till lag om ändring i sekretesslagen (1980:100)

9 kap.

1 §

Ändringen föranleds av att lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare ersatts av skattebetalningslagen och att i den nya lagen den form av särskild avgift som avgiftstillägget utgör betecknas skattetillägg.

30.41 Förslaget till lag om ändring i skatteregisterlagen (1980:343)

1 §

Ändringarna i *andra stycket 4* föranleds av att föreskrifterna i uppbördslagen och lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen samt av att skattebetalningslagen skall gälla också i fråga om skatt enligt lagen om särskild inkomstskatt på vissa förvärvsinkomster. Dessutom har vissa terminologiska ändringar gjorts.

2 §

Ändringarna i paragrafen är enbart av terminologisk art.

Prop. 1996/97:100

5 §

Ändringen i *första stycket punkt 2* har sin grund i att mervärdesskattelagens bestämmelser om registrering av skattskyldiga tagits in i 3 kap. skattebetalningslagen.

I *punkt 5* har begreppet samtaxering utmönstrats, eftersom begreppet inte längre används i skattelagstiftningen.

Ändringen i *punkt 7* föranleds av att i stället för slag av preliminär skatt som en person skall betala så skall sättet för betalning bestämmas.

6 §

Ändringen har sin grund i att mervärdesskattelagens bestämmelser om registrering av skattskyldiga tagits in i 3 kap. skattebetalningslagen.

17 §

Ändringen i *första stycket* föranleds av att arbetsgivaren inte längre skall göra avdrag för kvarstående skatt.

30.42 Förslaget till lag om ändring i lagen (1996:1344) om ändring i skatteregisterlagen (1980:343)

3 §

Någon uppräkningsavdrag av vad som avses med skatt motsvarande den som finns i 1 § uppbördslagen har inte tagits in i skattebetalningslagen. I stället anges i 1 kap. 1 § lagens tillämpningsområde. Ändringen i *första stycket 1* innebär att de skatter, avgifter och räntor som fullt ut omfattas av skattebetalningslagen skall anses som skatt enligt skatteregisterlagen.

Ändringen i *punkt 3* föranleds av att skattebetalningslagen fullt ut gäller även arbetsgivaravgifter och särskild löneskatt på vissa förvärvsinkomster.

Ändringen i *punkt 4* föranleds av att lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare ersatts av skattebetalningslagen och att i den nya lagen den form av särskild avgift som avgiftstillägget utgör betecknas skattetillägg.

Andra stycket har slopats med hänsyn till att det som sägs där följer av punkt 1.

7 §

Ändringarna i *punkt 2 och 14* föranleds av att föreskrifterna i uppbördslagen och lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen. Vidare har mervärdesskattelagens bestämmelser om revision m.m. tagits in i skattebetalningslagen.

I fråga om ändringarna i *punkt 3* se kommentaren till 1 § under avsnitt 30.41.

Ändringen i *punkt 8* föranleds av att uppbördslagens bestämmelser ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen.

Ändringen i *punkt 24* har sin grund i att mervärdesskattelagens

bestämmelser om periodiska sammanställningar tagits in i 10 kap. Prop. 1996/97:100
skattebetalningslagen.

Paragrafen föreslås också ändrad i prop. 1996/97:116 Ändringar i Prop. 1996/97:100 skatteregisterlagen, m.m.

19 §

I *andra stycket 1* har begreppet samtaxering utmönstrats, se kommentaren till 5 § under avsnitt 30.41. Övriga ändringar är endast av terminologisk art.

Paragrafen föreslås också ändrad i prop. 1996/97:116 Ändringar i skatteregisterlagen, m.m.

30.43 Förslaget till lag om ändring i lagen (1980:1103) om årsredovisning m.m. i vissa företag

4 kap.

10 §

Ändringarna förändrar) förutom i terminologiskt hänseende) av att föreskrifterna i uppbördslagen, lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare och i aktuella hänseenden mervärdesskattelagen ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen.

Eftersom arbetsgivarnas medverkan vid redovisning och betalning av kvarstående skatt slopats, innefattas i beteckningen skatteavdrag endast avdrag för preliminär skatt.

30.44 Förslaget till lag om ändring i lagen (1981:691) om socialavgifter

1 kap.

2 §

Ändringarna förändrar av att föreskrifterna i uppbördslagen har ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen, dels av att nuvarande regler om förhandsbesked i lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare slopats.

2 kap.

3,5 a och 6 §§

Ändringarna förändrar) förutom i terminologiskt hänseende) av att föreskrifterna i uppbördslagen och lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen.

5 a § föreslås ändrad även i prop. 1996/97:150.

3 kap.

6 §

Se under kommentaren till 2 kap. 3, 5 a och 6 §§.

5 kap.

1 §

Ändringarna i *första stycket* föränleds) förutom i terminologiskt hänseende) av att föreskrifterna i lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen. Vidare har *andra stycket* slopats med hänsyn till att 30 § UBL inte fått någon motsvarighet i skattebetalningslagen.

3 §

Ändringarna i föränleds) förutom i terminologiskt hänseende) av att föreskrifterna i uppbördslagen och lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen.

**30.45 Förslaget till lag om ändring i arbetstidslagen
(1982:673)**

27 §

Ändringen föränleds av att föreskrifterna om dröjsmålsavgift i uppbördslagen ersatts av nya bestämmelser i en särskild lag om dröjsmålsavgift.

**30.46 Förslaget till lag om ändring i lagen (1984:404) om
stämpelskatt vid inskrivningsmyndigheter**

34 §

Ändringen föränleds av att föreskrifterna om dröjsmålsavgift i uppbördslagen ersatts av nya bestämmelser i en särskild lag om dröjsmålsavgift.

**30.47 Förslaget till lag om ändring i lagen (1984:1052) om
statlig fastighetsskatt**

7 §

Ändringen föränleds) förutom i terminologiskt hänseende) av att föreskrifterna i uppbördslagen ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen.

**30.48 Förslaget till lag om ändring i lagen (1986:468) om
avräkning av utländsk skatt**

7 §

Ändringarna föränleds dels av att föreskrifterna i uppbördslagen ersatts av

nya bestämmelser i skattebetalningslagen, dels av att lagen (1946:324) om skogsvårdsavgift har upphört att gälla vid utgången av juni 1992 (SFS 1991:1849). Prop. 1996/97:100

30.49 Förslaget till lag om ändring i plan- och bygglagen (1987:10)

10 kap.

29 §

Ändringen föranleds av att föreskrifterna om dröjsmålsavgift i uppbördslagen ersatts av nya bestämmelser i en särskild lag om dröjsmålsavgift.

30.50 Förslaget till lag om ändring i bankrörelselagen (1987:617)

3 kap.

11 §

Ändringarna föranleds) förutom i terminologiskt hänseende) av att föreskrifterna i uppbördslagen och lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen.

Eftersom arbetsgivarnas medverkan vid redovisning och betalning av kvarstående skatt slopats, innefattas i beteckningen skatteavdrag endast avdrag för preliminär skatt.

30.51 Förslaget till lag om ändring i lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar

8 kap.

13 §

Ändringarna föranleds) förutom i terminologiskt hänseende) av att föreskrifterna i uppbördslagen, lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare och i aktuella hänseenden mervärdesskattelagen ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen.

Eftersom arbetsgivarnas medverkan vid redovisning och betalning av kvarstående skatt slopats, innefattas i beteckningen skatteavdrag endast avdrag för preliminär skatt.

30.52 Förslaget till lag om ändring i fordonsskattelagen (1988:327)

60 §

Ändringarna föranleds av att uppbördslagens bestämmelser om anstånd och anståndsränta ersatts av föreskrifter i skattebetalningslagen. Prop. 1996/97:100

62 §

Ändringen föranleds av att föreskrifterna om dröjsmålsavgift i uppbörds-
lagen ersatts av nya bestämmelser i en särskild lag om dröjsmålsavgift.

30.53 Förslaget till lag om ändring i lagen (1989:41) om TV-avgift

17 §

I den föreslagna lagen om dröjsmålsavgift sägs att sådan avgift skall
betalas endast i de fall det föreskrivs särskilt. Något undantag behöver
därför inte längre föreskrivas i förevarande lag.

30.54 Förslaget till lag om ändring i utlänningslagen (1989:529)

10 kap.

8 §

Ändringen föranleds av att föreskrifterna om dröjsmålsavgift i uppbörds-
lagen ersatts av nya bestämmelser i en särskild lag om dröjsmålsavgift.

30.55 Förslaget till lag om ändring i lagen (1989:532) om tillstånd för anställning på fartyg

6 §

Ändringen föranleds av att föreskrifterna om dröjsmålsavgift i uppbörds-
lagen ersatts av nya bestämmelser i en särskild lag om dröjsmålsavgift.

30.56 Förslaget till lag om ändring i lagen (1990:661) om avkastningsskatt på pensionsmedel

10 §

Ändringarna föranleds) förutom i redaktionellt hänseende) av att före-
skrifterna i uppbördslagen ersatts av nya bestämmelser i skattebetalnings-
lagen.

30.57 Förslaget till lag om ändring i lagen (1990:676) om skatt på ränta på skogskontomedel m.m.

9 §

Ändringarna föranleds av att föreskrifterna om dröjsmålsavgift i uppbördslagen ersatts av nya bestämmelser i en särskild lag om dröjsmålsavgift. Någon ändring i sak är inte avsedd.

30.58 Förslaget till lag om ändring i lagen (1990:912) om nedsättning av socialavgifter

14 §

Ändringarna föranleds av att föreskrifterna i uppbördslagen och lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen.

30.59 Förslaget till lag om ändring i lagen (1991:687) om särskild löneskatt på pensionskostnader

5 §

Ändringen föranleds av att föreskrifterna i uppbördslagen ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen.

30.60 Förslaget till lag om ändring i lagen (1993:1536) om räntefördelning vid beskattning

10 §

Ändringen i fråga om den införda hänvisningen till skattebetalningslagen föranleds av att föreskrifterna i mervärdesskattelagen i aktuella hänseenden ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen.

Vidare har i den föreslagna lydelsen annuitet på avdikningslån inte tagits med, eftersom den pålagan inte längre är aktuell. Den sista taxering vid vilken annuitet på avdikningslån kan förekomma synes vara 1996 års taxering.

30.61 Förslaget till lag om ändring i lagen (1993:1537) om expensionsmedel

3 §

Hänvisningen till 27 § 2 mom. UBL har slopats, eftersom den bestämmelsen i aktuellt hänseende inte fått någon motsvarighet i skattebetalningslagen. Såväl belopp som skall läggas till som belopp som skall dras ifrån enligt förevarande lag ingår nämligen i den slutliga skatten enligt skattebetalningslagen, se 11 kap. 14 § SBL. Jämför även 6 kap. 1

§ och 11 kap. 10 § SBL.

Prop. 1996/97:100

30.62 Förslaget till lag om ändring i lagen (1994:1720) om civilt försvar Prop. 1996/97:100

6 kap.

21 §

Ändringarna föranleds av att föreskrifterna i mervärdesskattelagen i aktuella hänseenden ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen.

30.63 Förslaget till lag om ändring i lagen (1994:1744) om allmänna egenavgifter

7 §

Ändringen föranleds av att föreskrifterna i uppbördslagen ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen.

30.64 Förslaget till lag om ändring i årsredovisningslagen (1995:1554)

8 kap.

11 §

Ändringarna föranleds av att föreskrifterna i uppbördslagen ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen.

30.65 Förslaget till lag om ändring i lagen (1995:1623) om skattereduktion för riskkapitalinvesteringar

15 §

Ändringarna föranleds av att föreskrifterna i uppbördslagen ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen.

30.66 Förslaget till lag om ändring i lagen (1996:1231) om skattereduktion för fastighetsskatt i vissa fall vid 1997–2001 års taxeringar

6 §

Ändringarna föranleds av att föreskrifterna i uppbördslagen ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen.

Vidare har lagarna om skattereduktion för utgifter för byggnadsarbete på bostadshus respektive för riskkapitalinvesteringar inte tagits med eftersom skattereduktion enligt dessa lagar inte kan komma i fråga vid 1999 års taxering eller senare års taxeringar.

30.67 Förslaget till lag om ändring i lagen (1996:1334) om Prop. 1996/97:100
ändring i lagen (1990:325) om självdeklaration och
kontrolluppgifter

2 kap.

4 §

Ändringarna föränleds) förutom i terminologiskt hänseende) av att föreskrifterna i uppbördslagen har ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen.

Paragrafen föreslås ändrad även i prop. 1996/97:117 Ny förmögenhetslagstiftning.

3 kap.

5 §

Ändringarna föränleds – förutom i terminologiskt hänseende – av att föreskrifterna i uppbördslagen har ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen.

30.68 Förslaget till lag om ändring i lagen (1996:1348) om
ändring i lagen (1985:146) om avräkning vid återbetalning av
skatter och avgifter

1 §

Ändringarna föränleds) förutom i redaktionellt hänseende) av att föreskrifterna i uppbördslagen och lagen om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare ersatts av nya bestämmelser i skattebetalningslagen. Även återbetalning eller annan utbetalning av särskild inkomstskatt för utomlands bosatta skall ske med tillämpning av bestämmelserna i skattebetalningslagen.